

- CỔ ĐÔNG -

Ngày Yêu Anh

今天
过节

Mục lục

<u>Ngày Yêu Anh   Chương 1</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 2</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 3</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 4</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 5</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 6</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 7</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 8</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 9</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 10</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 11</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 12</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 13</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 14</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 15</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 16</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 17</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 18</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 19</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Chương 20</u>
<u>Ngày Yêu Anh   Ebook</u>

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 1

Năm thứ nhất, năm bốn mạng.

Lời tựa:

Hạ Sùng Ngu nhìn ngơ ngẩn, cô nhớ tới một tình tiết cũ rích luôn xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích – từ đó về sau, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Hầu như câu chuyện cho trẻ em nào cũng kết thúc bằng câu nói đó, nhất là trong bộ truyện cổ Grimm mẹ mua cho cô. Cũng bởi vì thế, Hà Sùng Ngu tin rằng trên đời thật sự có công chúa và hoàng tử, cho dù mất đi đất nước, cho dù có bị mẹ kế ngược đãi, chỉ cần gặp được một nửa kia của mình, chẳng những mọi chuyện sẽ trở lại như trước mà hơn thế nữa, cuộc sống sẽ hạnh phúc như chưa bao giờ có.

Một buổi chiều ngày mùng chín tháng chín, đồng hồ chỉ năm giờ mười sáu phút chiều, cậu bé trai vẫn tiếp tục viết, không hề phát hiện ra một cô bé lớp hai đứng trước cửa nhìn cậu đang viết bảng.

Nếu như khi đó, Hạ Sùng Ngu mang bao rác đi đổ, không nhìn thấy người kia, câu chuyện đó sẽ là một câu chuyện xưa khác, có lẽ sẽ là một câu chuyện khiến người ta cười đau bụng, có lẽ sẽ là chuyện tình hoàng tử và công chúa vừa gặp đã yêu, thế nhưng định mệnh lại để cô nhìn thấy cậu, còn cậu từ đầu tới cuối không hề quay đầu lại nhìn cô...

Hằng năm cô lại phiền muộn một lần, thời gian mỗi lần lại không giống nhau. Chuyện này bắt đầu từ khi bị bệnh năm học lớp năm tiểu học, khi đó cô chuyển từ trấn nhỏ ở nhà ông ngoại, theo ba mẹ đến thành phố lớn, vào một

trường tiểu học bình thường trong khu. Ngày nhập học, cô đi bên cạnh cha dượng, nhìn trước ngó sau một hồi, bởi vì cả hai người đều không biết phải báo danh ở đâu. Nơi này rất lạ, một học sinh muốn học xong tiểu học phải qua ba giai đoạn, lớp một lớp hai ở một khu, lớp ba lớp bốn một khu, lớp năm và sáu lại ở khu khác. Vốn cô tám tháng nữa là qua mười tuổi, cộng thêm cô đọc sách từ rất sớm, năm tuổi đã nhập học, cho nên hẳn là phải học lớp năm.

Phải hơn nửa giờ sau, cha dượng mới đưa cô tới trước cửa khu phòng học. Thoạt nhìn nó cũng không đẹp như trong tưởng tượng của cô, cửa lớn hơi cũ kĩ, bản lề lung lay như sắp sập, nền đất đã lâu không tu sửa, khi bước qua còn để lại dấu chân giày, vướng vào lòng bàn chân cực kì khó chịu. Cô mang một đôi giày da màu tím, đây là đôi giày mới được mẹ mua cho trước khi đến thành phố này. Nhưng mấy năm bà chưa gặp người con gái là cô, số đo của cô bà cũng không biết rõ, cho nên khi mang vào chân mới rộng thùng thình như vậy, từng bước chân lệt xệt đuổi theo cha dượng đang đi phía trước.

Sau khi bước vào cửa lớn, bên trái là một cái hồ nhỏ, vòi nước còn đang chảy tí tách, cô quay đầu nhìn sang bên phải, một vườn hoa rậm rạp đầy cây, còn cao hơn tường bao bên ngoài, bọn chúng bị trói buộc trong hàng rào thép gai rỉ sắt, cô kìm lòng không đậu dừng chân lại. Bức tường đó thật sự rất cao, so với những bạn bè cùng lứa, vóc người của cô khá là nhỏ nhắn, huống chi cô còn là đứa trẻ đi học sớm hơn một tuổi, người nào cũng đều lớn hơn cô.

“A Ngu, đi nhanh lên một chút.”

Cha dượng đứng trước lối vào hành lang, bên cạnh ông là một người đàn ông trung niên, có lẽ là người trong trường ra đón họ. Cô vội vàng kéo đôi giày lệt xệt đuổi theo.

“Tôi đã nhờ cô Lý đưa em đến xem phòng học, dù hôm qua đã tổ chức lễ tựu trường rồi nhưng hôm nay là thứ bảy, cho nên học sinh không đến lớp”.

Cha dưỡng cô nói: “Bởi vì tôi và mẹ con bé phải đi làm, bình thường cũng không có thời gian, chỉ có giờ nghỉ trưa, cho nên mới đưa con bé tới, nếu không lại không yên lòng”.

Người đàn ông trung niên nói: “Ồ, đó là đương nhiên! Nhưng mà trường chúng tôi không nuông chiều trẻ con quá, bởi vậy giờ học và giờ nghỉ chúng tôi đều quản lý rất nghiêm khắc”.

Cô đi theo sau lưng họ, nhớ tới cánh cửa lung lay sắp đổ ngoài kia, phía trên còn có một tấm bảng được viết bằng bút lông, cực kì mạnh mẽ: Trẻ em có thể tự gánh vác, cha mẹ xin đừng bước.

Cô giật mình nhìn lại mới phát hiện ra, bên cạnh người đàn ông kia và cha dưỡng của cô còn có một phụ nữ cực kì thanh tú, mặc bộ đồ màu vàng nhạt, tóc không hề buộc mà xõa nhẹ trên vai.

“Đây là cô Lý”.

Cô Lý gập lưng lại, hai tay chống lên đầu gối: “Chào em, em tên gì?”

Cô ngẩng đầu lên, “Hạ Sùng Ngu.”

“Sùng Ngu, cái tên rất hay, người nhà của em chắc là hi vọng em sẽ đại trí giả ngu đúng không.”

Cô thầm nghĩ – người trong nhà chỉ gọi mình là A Ngu mà thôi.

“Tới đây, nhìn phòng học nào”. Cô Lý đưa tay ra nhưng cô không nắm lại, không phải cô không muốn mà chỉ là hơi sợ, lo lòng bàn tay mình đầy mồ hôi, sẽ làm cô Lý sạch sẽ thoát tục này không vui, cô sợ người khác sẽ vì thế mà nhú mày.

Cô Lý nói, từ hôm nay trở đi, cô là học sinh lớp hai.

Cô Lý đi thẳng một đường, một loạt phòng học đóng cửa, chỉ có thể nhìn qua cửa sổ, thấy bên trong bàn ghế xếp thẳng hàng ngay ngắn. Cô bỗng dừng lại, bởi vì trước mặt không phải là một cánh cửa khép kín, cô nghĩ đây là phòng học của mình, thế là cứ cúi đầu đi vào.

Tất cả các phòng học đều như nhau, vừa vào cửa là bản tin, chủ đề năm học mới, học sinh tiểu học thôi mà, cần gì phải có nhiều sáng kiến, chỉ cần làm theo để được tán dương là được.

Trên bục giảng một quyển sổ điểm danh đang mở, cái tên đầu tiên là Vệ Gia Nam.

Cô Lý vội tiến vào: “Ôi em ở đây à? Phía trước mới là lớp hai, đây là lớp một”.

Mãi cho tới hôm nay cô vẫn còn lúng túng buồn cười vì ngày đó mình đi nhầm lớp, kỉ niệm đáng giá duy nhất là cô đã nhìn thấy một cái tên vô cùng khó quên, Vệ Gia Nam.

Bắt đầu đi học chưa được hai ngày, người lúc trước đứng chờ đón hai cha con gọi cô ra ngoài lớp, nói: “Theo quy định trường học, học sinh như em phải nộp thêm phí giúp đỡ, các em đã để lâu rồi, nói cha mẹ nhanh chóng giải quyết đi”.

Cô thấy rất kì lạ, nhưng cũng nhanh nhẹn đồng ý, bởi vì trong lúc học rời khỏi bàn sẽ khiến người ta chú ý, huống chi là bị thầy tổng giám thị gọi ra.

Học sinh như mình là học sinh thế nào? Gì là phí giúp đỡ? Bao nhiêu tiền nhỉ?

Nhà của cô cách trường học khá gần, dù chỉ ở trong một căn nhà nhỏ bốn mặt độc lập trong khu, thế nhưng người ta cũng hay nói nhà họ là một gia đình khá giả. Cha mẹ Hạ Sùng Ngu không muốn khiến cô thấy uất ức, cho

nên chuyển một phòng nhỏ thành phòng học cho cô, một phòng khác làm phòng ngủ, nơi nhỏ nhất dùng làm nhà ăn, phòng bếp là một phòng bốn gian đối diện, có ống khói và cả đường thông gió, cực kì giống trong truyện cổ tích, cho nên Hà Sùng Ngu thích phòng bếp còn hơn cả phòng ngủ và phòng học của mình.

Khi đó họ vẫn dùng bếp lò, đun nấu đồ ăn đều rất tiện, mở nắp ra là có thể ăn liền, thời đó nơi làm việc của cha mẹ Hà Sùng Ngu khá xa, cho nên buổi trưa sẽ không ăn cơm với cô.

Ăn xong cô liền cởi giày bò lên giường, đắp chăn lại rồi nhìn đôi giày da nhỏ màym tím đáng yêu trên nền đất, mãi cho đến khi mỏi mắt rồi từ từ tiến vào mộng đẹp, bởi vì để cô có thể ngủ buổi trưa, mẹ đi cửa hàng bách hóa mua về cho cô một cái đồng hồ báo thức, là hình con mèo và chuột như Hạ Sùng Ngu vẫn thích.

Cô mơ, mơ thấy mình sống ở nơi mình lớn lên từ bé. Bọn trẻ ở đó hâm mộ nhìn mình, vì cô từ thành phố lớn quay về mà vui mừng hơn hở, cô cũng cười vui, sau đó liền tỉnh lại.

Khác với cảnh náo nhiệt trong mơ, căn nhà có phần quanh quẽ. Hạ Sùng Ngu nhìn xung quanh, còn nửa tiếng mới tới lúc rời giường, cô dọn dẹp đệm chăn, mang cặp sách trên lưng đi tới lớp.

Nơi Hạ Sùng Ngu ở là khu nhà cổ nhất trong thành phố, nơi này có nhiều căn nhà ngói xanh, tường đỏ trụ vàng, vô cùng sạch sẽ. Có mấy nơi vắng vẻ cỏ mọc xanh cao, vào buổi trưa là thời gian lười biếng, trong cửa sổ nhà ai vang ra lời ca Uyên ương hồ điệp, mềm mại như ánh nắng vàng, không chút sức sống.

Trong trường học giờ này rất ít người, có mấy nam sinh ở sân bóng chơi đùa, quả bóng lăn qua lăn lại, da của họ phơi cháy đen thui, dưới ánh mặt trời

chối mắt, dù cách họ một khoảng xa, Hạ Sùng Ngu cũng có thể cảm giác được mùi mồ hôi thoang thoang bay qua.

Cô đứng trên bậc thang trước cửa phòng học, nhìn bọn họ đá bóng bay lên cao, đá chân, nghiêng qua, la hét, té, rồi lại la, nắm tay vung lên, sau đó nhảy lên không, tung bóng... Quả bóng mất phương hướng, nhảy bịch bịch đến bên chân cô, chạm vào đôi giày da nhỏ màu tím, cô không đi nhặt bóng ngay mà đưa mắt nhìn mấy cậu bé kia đang vung tay tìm người tới nhặt, sau đó có một người chạy tới hướng này.

Chờ cậu ta chạy đến trước mặt, mùi mồ hôi nồng nặc gay mũi, thế nhưng Hạ Sùng Ngu không hề ghét, cô nhặt banh, đưa cho đứa bé trai kia, người đó còn nói cảm ơn, đá banh lại sân bóng rồi tiếp tục một trận cầu.

Hạ Sùng Ngu quay về phòng học, chờ các bạn học lục tục đi vào lớp...

Tiết đầu tiên như thường lệ là giờ thể dục. Mỗi học sinh sẽ xếp hàng giữa sân trường, quay mặt về phía bục cao, mọi người đều vô cùng lười nhác, mỗi động tác uể oải đưa lên, chỉ duy nhất học sinh nam đứng trên bục là tinh thần tỏa sáng, hết sức hăng hái, động tác đúng chuẩn lại còn đẹp mắt. Áo sơ mi ngắn tay màu trắng, tóc húi cua thông thường, bởi vì đưa lưng về phía nhau, cho nên Hạ Sùng Ngu không nhìn thấy rõ mặt cậu ta, nhưng cô vẫn mê mẩn những động tác này, vì thế, mỗi ngày cô vẫn mong chờ thời gian thể dục đó.

Chu kì phiên muộn đầu tiên, cô tìm cho mình rất nhiều chuyện để làm, cho nên nếu có rảnh rỗi cũng chỉ là mười phút khi lên giường mà thôi.

Tuần đầu tiên cha dựng cùng các nhân viên trong xưởng tới, làm tình nguyện cho trường học một lần, xây mấy phòng đơn giản, cũng đỡ được phí giúp đỡ ban đầu. Ngày đó khi xây phòng nhiều bạn nhỏ đứng vây xem, Hạ Sùng Ngu ngồi một mình trong lớp, sau khi học từ mới xong, cha dựng thấy cô thì đưa chén nước của mình sang cho cô uống, còn hỏi học tập thế nào.

Cô uống phân nửa nước, rồi kể ra. Tới mười ba giờ chuông vào học vang lên, thế là cô nói: “Ba ời, con đi học đây”.

Buổi thể dục ngày đó cô có hơi hoảng hốt, vừa nhìn cha dượng bụi mù không ngớt phía sau, vừa nhìn bóng dáng trên bụi, lần đầu tiên cô không thích tiết thể dục này, cô thấy đứa bé trai kia biết người đàn ông đang xây phòng ngoài đó là cha cô, nhìn áo quần của cậu không chút bụi bẩn trắng tinh tươm, cô lại thấy trên người mình có mùi bụi đất, nhưng không cách nào xóa sạch.

Hôm nay đến phiên Hạ Sùng Ngu trực nhật, cô để rác vào giỏ, bởi vì số rác cũng không nhiều, cô từ chối ý giúp đỡ của người khác, một mình mang đi, lúc qua cửa phòng lớp một, cô vô tình liếc mắt một cái, như thể số phận an bài.

Giờ tan học, năm giờ mười lăm phút, ánh trời thu vừa vắn hắt qua cửa sổ, chiếu hai dãy bàn gần bên, cậu bé kia đứng ở giữa phòng, cầm quyển sách liếc mắt nhìn rồi chép lại lên bảng, cậu viết chữ rất đẹp, như nét chữ của một sinh viên.

Hạ Sùng Ngu nhìn ngơ ngẩn, cô nhớ tới một tình tiết cũ rích luôn xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích – từ đó về sau, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Hầu như câu chuyện cho trẻ em nào cũng kết thúc bằng câu nói đó, nhất là trong bộ truyện cổ Grimm mẹ mua cho cô. Cũng bởi vì thế, Hà Sùng Ngu tin rằng trên đời thật sự có công chúa và hoàng tử, cho dù mất đi đất nước, cho dù có bị mẹ kế ngược đãi, chỉ cần gặp được một nửa kia của mình, chẳng những mọi chuyện sẽ trở lại như trước mà hơn thế nữa, cuộc sống sẽ hạnh phúc như chưa bao giờ có.

Một buổi chiều ngày mùng chín tháng chín, đồng hồ chỉ năm giờ mười sáu phút chiều, cậu bé trai vẫn tiếp tục viết, không hề phát hiện ra một cô bé lớp hai đứng trước cửa nhìn cậu đang viết bảng.

Nếu như khi đó, Hạ Sùng Ngu mang bao rác đi đổ, không nhìn thấy người kia, câu chuyện đó sẽ là một câu chuyện xưa khác, có lẽ sẽ là một câu chuyện khiến người ta cười đau bụng, có lẽ sẽ là chuyện tình hoàng tử và công chúa vừa gặp đã yêu, thế nhưng định mệnh lại để cô nhìn thấy cậu, còn cậu từ đầu tới cuối không hề quay đầu lại nhìn cô...

Bởi vì ngày hôm sau là ngày lễ của giáo viên, cho nên mỗi lớp đều phải dọn dẹp phòng học cực kì sạch sẽ, hơn nữa còn phải đối bài trên bản tin thành câu chúc cô Hạ lễ mừng vui vẻ. Cán sự lớp hai cũng đang bận rộn tiết mục này, chỉ có mình Hạ Sùng Ngu đi dọn dẹp vệ sinh.

Đổ rác xong quay về, Hạ Sùng Ngu phát hiện cửa lớp một đã đóng, có lẽ cậu đã làm xong và về nhà rồi, Hạ Sùng Ngu bò người trên bệ cửa sổ, nhìn vào nét chữ đều đặn và tranh ảnh bên trong, bảng đen được trang hoàng rực rỡ, còn thêm vòng hoa trang trí ánh kim, “Thật đẹp...” Cô không khỏi thì thào, ngẩn người nhìn nó.

Ngày hôm sau, hiệu trưởng phát biểu ngắn gọn, biểu dương ban cán sự lớp một tới sớm, dọn dẹp sạch sẽ phòng giáo viên, chuẩn bị trà nóng, bánh ngọt, toàn học sinh và giáo viên đồng loạt vỗ tay, “Kế tiếp mời lớp trưởng kiêm đại biểu học sinh Vệ Gia Nam đại diện mọi người gửi lời chúc tới các thầy cô giáo”. Hiệu trưởng lùi qua một bên, Hạ Sùng Ngu phát hiện cậu bé hôm qua bước lên bục, cúi chào rồi cầm micro nói chuyện, Hạ Sùng Ngu không nghe thấy cậu nói gì, cô chỉ chuyên chú nhìn đôi môi kia mấp máy, nhướn mày, cho đến khi cậu cúi chào lần nữa, phía dưới là tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, cô mới giật mình tỉnh lại.

Đêm hôm đó, cô lại mơ, mơ thấy nhà của họ – trái đất bị người ngoài hành tinh xâm chiếm, mà mình và cậu bé tên Vệ Gia Nam kia cùng nhau hợp tác để cứu toàn nhân loại, hai người phải đi tìm một viên bảo thạch bí mật của người ngoài hành tinh, trên hành trình, họ gặp rất nhiều gian nan hiểm trở, thế nhưng tất cả đều có thể vượt qua nhờ có tình yêu.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 2

Chương 2

Hạ Sùng Ngu viết giấc mơ này lại, cô đặt tên cho cô bé trong truyện là Mỹ Lạp, cậu bé đó là Tô Y, câu chuyện tên là Bảo Thạch Mặt Trắng.

“Đó là một viên bảo thạch tình yêu, chỉ có nó mới có thể tiêu diệt được ngoài hành tinh, bởi vì bọn họ không có tình yêu... Người ngoài hành tinh run sợ trước sức mạnh của viên bảo thạch này, bọn họ muốn hủy diệt nó, thế nhưng bảo thạch lại không ngừng phát ra dòng năng lượng khiến người ta sợ hãi..... Mỹ Lạp cùng với Tô Y đi tới trước một sơn động lớn, sâu không thấy đáy...” Cô viết không ngừng, khi đi học, lúc tan trường, sau khi về nhà, chờ mẹ ra khỏi phòng, cô lại đẩy sách vở qua một bên, lấy cuốn vở ra viết tiếp.

Dùng trọn một tuần, cô viết xong tất cả câu chuyện, vẽ cho nó một cái viền đầy dấu chấm tròn— năm xấp giấy thật dày kia, cô khẽ cười, đây là nụ cười thư thái đầu tiên mà cô có khi đến vùng đất xa lạ này, sau đó cô cẩn thận kẹp trong một cái cặp, trở thành quyển tiểu thuyết đơn sơ, đặt bên đầu giường, lúc mẹ giục ngủ, cô vội tắt đèn, lặng lặng lật xấp giấy thật dày kia, nghe tiếng xì xào, cực kì dễ nghe, cực kì rung động...

Cô mang nó tới trường, trước giờ số học lại không nhận được đưa tay vào ngăn kéo bàn, chạm tới trang bìa kia, khi viết cô hơi đè mạnh cho nên hằn dấu lên trang ngoài, khi sờ vào lại cực kì thoải mái, cô nhẹ nhàng rút ra, liếc mắt nhìn xem rồi lại xuất thần — bỗng nhiên một bàn tay đưa qua, cầm nó đi.

Hạ Sùng Ngu ngẩng đầu nhìn lên, xong đời rồi, là cô Văn dạy toán, năm

nay đã trên dưới năm mươi tuổi, vẻ mặt đầy nếp nhăn cực kì uy nghiêm, cùng với hai mắt sáng quắc, cô cau mày, không nói lời nào nhìn học trò, sau đó mở miệng hỏi: “Em viết?”

Hạ Sùng Ngu hận không thể nhéo trên mặt mình hai cái, cô nói năng lộn xộn: “... Ở... Dạ...”

“Tan học đến phòng làm việc của cô lấy, giờ tiếp tục học.”

Tâm trạng của Hạ Sùng Ngu bỗng trở nên lạnh lẽo, xong, tất cả xong rồi! Một tuần đấy, hướng chi dù có cho cô một tuần nữa, thậm chí là một tháng, cô cũng không thể viết ra câu chuyện như vậy được!

Tan học, cô ngồi trong phòng rất lâu, không dám đến gõ cửa phòng cô Văn. Đồng hồ điểm sáu giờ, cô nghe thấy có tiếng cô Văn chào hỏi cô Lý bên ngoài phòng: “Ồ cô về rồi à? Được, gặp lại sau!” Hạ Sùng Ngu ngẩng đầu lên, cô Văn đã cầm quyển sổ đó tới trước mặt mình, đặt trước tầm mắt.

“Cái này, em viết từ khi nào?”

“Dạ.... gần một tuần ạ...”

“Một tuần?” Tiếng cô Văn như không dám tin tưởng, “Một quyển tiểu thuyết gần mười vạn chữ?”

Cô có thêm dũng khí muốn đòi lại đồ vật của mình, “Là thật ạ.” Cô vừa nói vừa nhìn cô giáo.

“Cô đọc rồi.” Cô Văn nói.

Tay cô dưới mặt bàn níu chặt tà váy.

“Viết khá tốt.” Tiếng cô Văn có phần hưng phấn, “Một cô bé mười một tuổi, lại có thể viết được quyển tiểu thuyết xuất sắc như thế! Rất nỗ lực, sau

này có thể thành tác gia đấy!”

“Tác gia...” Hạ Sùng Ngu chưa từng nghĩ tương lai mình muốn làm gì, nhà khoa học, họa sĩ, diễn viên, cô chưa từng nghĩ tới, lúc đầu cô mong mình như mẹ, sẽ là diễn viên hí kịch, nhưng từ sau khi cha mẹ li hôn, tâm nguyện lớn nhất lại hai người đoàn tụ, khi đó cô cũng không còn những ước muốn xa vời nữa.

“Ồ, nhưng mà muốn làm tác gia thì phải thi đậu đại học mới được, muốn thi đậu thì phải học tốt, trước tiên phải vào được một trường trung học tốt, nhưng nền toán không giỏi, tiếng anh và ngữ văn cũng tệ thì vô dụng”. Cô Văn nói tiếp: “Cố gắng lên, ít nhất em phải được chín mươi tám điểm toán trở lên, mới có thể thi đậu trường trung học Miễn Hoa tốt nhất ở đây”.

Muốn thi đậu Miễn Hoa!

Muốn trở thành tác gia!

Từ ngày ấy, trong cuộc đời của Hạ Sùng Ngu có mục tiêu thứ nhất.

Sau đó, Hạ Sùng Ngu bắt đầu nổi danh trong trường học.

Cô Văn nói có một cô bé mười một tuổi đã viết được quyển tiểu thuyết mười vạn chữ, hơn nữa câu cú cực kì lưu loát, dùng từ sâu sắc, cô Kỳ nghe được lại đến kể trong lớp, ba ngày sau, mỗi học sinh trong ban đều biết Hạ Sùng Ngu viết bộ truyện mười vạn chữ, nhao nhao chạy tới tìm cô xin đọc.

Hạ Sùng Ngu không cho bất kì ai mượn đọc, bởi vì cô thấy, người khác sẽ nhìn ra được, Tô Y trong truyện, thực ra là Vệ Gia Nam...

Sau đó, bọn họ sẽ cười nhạo cô.

Cô không muốn!

Cô không muốn cho bất cứ ai nhìn thấy, cũng không để kẻ nào cười nhạo!

Mãi đến khi Vệ Gia Nam tự mình đến mượn.

“Bạn Hạ Sùng Ngu, có thể cho mình mượn truyện của bạn được không?”

Cậu ấy là Vệ Gia Nam, tươi cười ôn hòa như thế.

Hạ Sùng Ngu cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, nói quanh co một chút, rồi ngoan ngoãn giao ra.

“Mình... Viết được không tốt...”

Vệ Gia Nam lật qua vài tờ, “Thật nhiều đấy, có thể cho mình mượn về nhà đọc được không? Mai mình trả lại cho cậu.”

“Ừ, được.”

Vệ Gia Nam cười cười với cô bé có hai mím tóc thật dài một cái rồi quay người đi.

Nói là ngày hôm sau, thực ra kéo dài đến một tuần, cậu ấy mới tới trả, lúc đó mỗi ngày trước khi ngủ Hạ Sùng Ngu đều nghĩ lại tình tiết trong quyển tiểu thuyết của mình, có chỗ nào không rõ ràng không, có thể khiến cậu ấy nhận ra mình là Tô Y không. Lúc cậu ấy đến, Hạ Sùng Ngu lặng lẽ thở ra một hơi.

“Viết rất tốt luôn!” Cậu khen thật lòng, “Mình có đưa cho Ôn Thiển xem, cậu ấy cũng nói viết giỏi”.

Ôn Thiển là cô bé sinh ra trong gia đình nổi danh thư hương ở trường bọn họ, cha là giáo viên ở trường đại học N, mẹ là nhân viên công tác thẩm duyệt bài thi, từ nhỏ đã được dạy thơ Đường Tống, có thể điền hơn một trăm cái tên thi nhân, xem hơn mấy trăm tác phẩm nổi tiếng thế giới. Có thể được cô

ấy khen ngợi, Hạ Sùng Ngu cũng thấy hơi hoảng sợ, cô chỉ mới xem qua mấy tập chuyện cổ tích, vài quyển truyện tranh bốn tác phẩm nổi tiếng mà thôi, khả năng đặt câu không tốt, thơ từ càng không đáng nhắc tới.

Cô Văn nói tốt, Vệ Gia Nam và Ôn Thiển tán dương, cả trường đều ồ lên, Hạ Sùng Ngu đi tới đâu, đều có người hâm mộ nhìn theo.

“Đó là Hạ Sùng Ngu đó, viết được một quyển tiểu thuyết thiệt dài đó.”

“Ngay cả Ôn Thiển và Vệ Gia Nam cũng nói viết tốt mà.”

“Thật giỏi nha.”

“Sau Ôn Thiển còn có một tài nữ nữa này.”

Tiếng tán dương càng lúc càng nhiều, Hạ Sùng Ngu lại không có cảm giác vui vẻ, ngược lại, cô thấy mình không còn không gian và tự do nữa.

Mỗi lần Vệ Gia Nam gặp cô lại cười hiền lành chào hỏi, cậu ấy liên tục xuất hiện trên bục, ở phòng giáo viên, có thể nhớ ra người như Hạ Sùng Ngu cũng đã là không tệ.

Ôn Thiển cùng lớp với cô, vóc dáng không cao, mang kính mắt, thoạt nhìn khá văn tĩnh dịu dàng. Mỗi tuần một lần có một tiết viết văn, bài của cô ấy luôn được đưa ra khen ngợi. Có một lần thi văn đáp, cô Lý hỏi, đảo lớn nhất nước mình tên là gì? Phía dưới vội đáp: “Đài Loan, Đài Loan”.

Cô Lý lại hỏi: “Đảo lớn thứ hai là?”

Phía dưới vẫn nhao nhao: “Đảo Hải Nam, đảo Hải Nam!”

Cô Lý dừng một chút, cố ý kéo dài âm điệu cười hỏi: “Vậy thì... đảo lớn thứ ba?”

Phía dưới liền yên lặng, lúc này Ôn Thiến đứng lên nói: “Là Sùng Minh.”

Cô ấy nói cực kì thản nhiên, cực kì điềm tĩnh. Cô Lý mỉm cười cầm phần viết rồi nói: “Đây gọi là tri thức!”

Sau đó điểm của đội Ôn Thiến tăng thêm mười điểm.

Ôn Thiến yên lặng, dáng vẻ đó khắc sâu trong ấn tượng của Hạ Sùng Ngu mười hai tuổi, cô bỗng ý thức được, có lẽ vĩnh viễn mình không thể nào trở thành một tài nữ như Ôn Thiến, dù cho viết mười vạn chữ, cũng chỉ là tài nữ hai sau Ôn Thiến mà thôi, huống chi còn rất nhiều học sinh giỏi hơn cô, ngay ở trong lớp của họ.

Còn cuốn tiểu thuyết mười vạn chữ đó, có lẽ chỉ cần họ muốn viết, kiên trì viết, thì bất cứ ai cũng có thể hoàn thành?

Mà điểm khác nhau duy nhất dưới ngòi bút của họ, có lẽ sẽ không có Tô Y.....

#! \$\$\$\$44432

Tháng sáu, Hạ Sùng Ngu đối mặt với kì thi tuyển đầy vất vả.

Cô vẫn luôn muốn thi vào trường trung học Miễn Hoa, là trường tốt nhất khu họ. Lúc đó cả thành phố có bốn trường lớn, đứng đầu là trường ngoại ngữ quốc tế, cũng là mục tiêu thi vào của học sinh tiểu học. Nhưng bởi vì vấn đề khu vực, Hạ Sùng Ngu không có quyền ghi danh vào trường này, thế nhưng nếu muốn tham gia thi thử, cũng phải có sở trường đặc biệt mới trúng tuyển được.

Chỗ cô ở là khu Q, trường trung học mặc dù nhiều, nhưng trường lớn thì chỉ có Miễn Hoa.

Khi đó Hạ Sùng Ngu chưa có khái niệm gì về trường trung học, trước kia cô ở trấn nhỏ, cả trấn chỉ có một trường, giỏi dốt gì cũng đều vào đó, hơn nữa cũng không cần thi đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp có thể lên xưởng ở trấn trên làm việc.

Cô vẫn ghét toán học, bài trắc nghiệm đầu tiên môn toán của cô chỉ được 51 điểm, cô Văn giật mình gọi cha mẹ cô lên. Hạ Sùng Ngu nằm mơ cũng không nghĩ một mấy giấy mỏng lại khiến cô xấu hổ đến thế, nó quá trừu tượng, trừu tượng đến mức cô không thể nào hiểu được.

Một buổi chiều, cô Lý đi vào phòng học, tùy tiện hỏi một câu: “Ai muốn ghi danh vào trường Miễn Hoa, đưa tay để cô thống kê nào.”

Lúc đó có hơn hai mươi người đưa tay, ngay cả cậu bạn nghịch ngợm hay gây sự cùng bàn với Hạ Sùng Ngu, hay kéo tóc cô, vừa lên lớp đã bị phạt đứng chào cờ cũng vui vẻ giơ tay, nếu cậu ấy có thể ghi danh, cô cũng được chứ? Cô rụt rè đưa tay lên, cô Lý nhìn qua rồi khẽ cười, viết tên vào giấy đăng kí.

Cô cười, Hạ Sùng Ngu thất kinh rồi lại được thương mà sợ, ý của cô giáo là gì nhỉ, mình có tư cách, hay là trào phúng mà thôi? Sau khi đặt tay xuống, cô thấp thỏm bất an tiếp tục học bài...

Sau khi tan học, đến phiên Hạ Sùng Ngu trực nhật, cô cầm xúc rác chuẩn bị đi đổ thì bỗng nhiên phát hiện, đi đường vòng qua đầu kia của hành lang chính là thùng rác. Cô nhớ tới một năm trước, vào một chiều hoàng hôn ngày chín tháng chín, cô thấy bóng lưng của Vệ Gia Nam trước bảng đen. Qua lớp một cô lại cố tình đi chậm lại, bước chân rất nhẹ, đến ô cửa sổ thì vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy khuôn mặt phản chiếu của mình qua gương.

Cô chưa từ bỏ ý định, lúc qua cửa lại nghiêng đầu một lần nữa, cửa

không khóa, trong phòng học không ai. Cô cầm cái xúc rách, do dự một chút rồi đi vào, bản tin cực kì bắt mắt, trên đó viết, cách cuộc thi còn XX ngày.

Trừ cái này ra thì không còn gì khác.

Hàng chữ đó rất lớn, mặc dù to nhưng vẫn đẹp, có lẽ là vì chữ dạng mỹ thuật nên không nhìn ra được phong cách cá nhân.

Hạ Sùng Ngu ngây ngốc nhìn hàng chữ, kìm lòng không đậu đưa tay đặt lên chữ ngày cuối cùng, khẽ lướt qua. Phấn viết dính lên tay, cô đưa tới nhìn trước mắt, đặt lên mũi ngửi, sau đó nắm chặt tay lại, sợ có người phát hiện.

Lúc đi ngang ngã rẽ cô gặp Vệ Gia Nam, cậu vừa đá bóng xong, mồ hôi nhỏ giọt như vừa rơi xuống nước, tóc cũng ướt mềm, cậu vừa đi vừa trò chuyện với người bên cạnh. Hạ Sùng Ngu làm ra vẻ không biết đi ngang qua, cậu cũng không nhận ra có gì khác thường, cứ đi tiếp rồi biến mất ở ngã hành lang.

Trong không khí còn phảng phất mùi mồ hôi của cậu, cô quay đầu lại, cầm xúc rác đứng giữa lối nhỏ chật chội, rất lâu mới đi tới thùng rác gần bên.

Qua vài ngày, giáo viên mở lớp học thêm, chuẩn bị cho các học sinh định thi vào Miễn Hoa. Ba lớp cùng một chỗ, tổng cộng có hơn sáu mươi người, ríu ra ríu rít rất như cái chợ bán thức ăn, phòng học rộng lớn cũng trở nên chật như nêm cối. Hạ Sùng Ngu vẫn cúi đầu, đột nhiên cảm giác được có cái gì trước mắt, cô vội vàng ngẩng đầu, đứng trước mặt là cậu bé mặc áo sơ mi trắng quần đen, tóc húi cua thông thường, sắc da màu mật, trên tay còn kẹp một xấp giấy, đứng gọi người ngoài kia: “Này, các cậu nhanh lên một chút có được không, sắp bắt đầu rồi!”

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 3

Chương 3:

Vị trí cậu là ở trước mặt Hạ Sùng Ngu, sau khi ngồi xuống, Hạ Sùng Ngu hít mũi một cái, phát hiện mùi mồ hôi trong không khí hôm đó đã không còn sót lại chút gì, như thể người hôm qua cô gặp là một người nào khác. Cậu vẫn sạch sẽ như thế, không nhuốm chút bụi trần như thế. Cổ áo sơ mi không một nếp gấp, làn da sau gáy màu bánh mật, tóc mai nhạt màu, phía sau tai cũng khá sạch, vai không cong không hẹp, lưng rất thẳng.

Thầy phát bài thi xuống, trường muốn tổ chức thi tuyển để tiến hành chọn lựa. Rất rõ ràng, sáu mươi người không thể đậu hết Miễn Hoa, cho nên không cần lãng phí sức lực phụ đạo toàn bộ.

Ngày đầu tiên thi môn ngữ văn. Trong phòng học tiếng bút ghi liên tiếp, cô ngẩng đầu lên thì có thể thấy được cổ áo và gáy của cậu, xương bả vai nổi lên tạo thành một đường cong trên áo — bình thường Hạ Sùng Ngu vẫn hay suy nghĩ lung tung, lúc này cô nghĩ chỉ có một từ có thể hình dung được cậu ấy, sao lại đẹp thế chứ, đẹp như vậy mà...

Tô Y rất đẹp, chữ Tô Y rất tốt, Tô Y mồ hôi nhễ nhại... Mỹ Lạp trong Bảo thạch mặt trăng, trước khi gặp được cậu cũng nhỏ bé như thế, bé đến mức không đáng kể tới, tự ti thẹn thùng, không hề nghĩ rằng câu chuyện mười ngàn chữ này được gọi là tiểu thuyết hay gì đó. Nếu có thể xem là tiểu thuyết có lẽ cũng là sỉ nhục với các tác gia. Nhưng cô đã viết, không có tính toán gì, chỉ vì cậu xuất hiện trong giấc mộng của cô, trong cơn mơ đó họ ở

cùng một chỗ, những gì không đẹp cũng trở nên tuyệt mỹ...

Sau khi thi xong, học sinh giải tán, tranh nhau về nhà xem phim Thánh đấu sĩ nổi tiếng một thời, một cậu bé đứng ngoài kêu: “Vệ Gia Nam, cậu không đi mình về này!”

Cậu gắt giọng nói nói: “Chạy đi đầu thai à, mình còn phải về phòng học thu dọn đồ đạc nữa.”

Hạ Sùng Ngu nhìn nhìn xung quanh, chỉ còn lại hai người bọn họ, cậu từ từ thu dọn, có lẽ cũng biết cậu bé kia chạy về trước rồi, cậu cất bút bi vào hộp bút, đóng cặp lại rồi đặt xấp giấy lên, từng tờ đều đặn kẹp dưới cách tay rồi mới đi ra ngoài.

Trải qua một tuần tuyển chọn, người có thực lực thi Miễn Hoa chỉ còn lại hai mươi người. Trong đó có Vệ Gia Nam, có Ôn Thiển, cũng có Hạ Sùng Ngu.

Cuộc tuyển chọn vẫn đang tiếp tục, bởi vì từ trước tới nay chưa bao giờ có quá hai mươi người đậu vào Miễn Hoa, cho nên nhất định còn học sinh không đủ trình độ bên trong. Nhưng Hạ Sùng Ngu tin mình sẽ không như thế, nếu như cậu ấy muốn vào Miễn Hoa, mình cũng có thể thi đậu.

Cô không biết mình kiếm đâu ra tự tin kinh người như vậy, có lẽ căn bản cô cũng không biết cái gì gọi là tự tin... Chỉ là cô muốn làm, cứ làm thôi, kết quả cũng không quan trọng nữa. Giống như lúc cô viết tiểu thuyết, cô chỉ muốn viết, viết từ từ, rồi lại viết, không bỏ cuộc, cứ thế viết ra, chỉ đơn giản như vậy, tự nhiên như thế, cái gì gọi là trời cho, cái gì là nỗ lực, đều là chuyện nước chảy thành sông.

Lần thứ hai tuyển chọn còn lại mười ba người, khoảng cách giữa các lần thi, gấp như lửa sém lông mày...

Khí trời cùng lúc càng nóng.

Thoạt nhìn Ôn Thiển cùng Vệ Gia Nam đều là người nắm chắc cơ hội đậu Miễn Hoa, so với họ Hạ Sùng Ngu có lẽ phải tốn sức hơn, cô không biết phải đối mặt với những thứ trừu tượng của toán học chút nào. Tham gia lớp bổ túc toán mỗi tuần ba buổi, dù đề bài xuất hiện trên bài thi đã từng làm qua, cô cũng không thể nào giải được. Lại một lần tuyển chọn, cô được chín mươi chín điểm toán, cô Văn vui vẻ cực kì nói: “Cô bé này, tài năng nở muộn!”

Cô vẫn không dám xả hơi, mỗi tuần ba buổi bổ túc không dám vắng. Nơi học phụ đạo là nhà cô Văn, mười ba học sinh, chia thành hai nhóm, một nhóm học thứ tư thứ năm, một nhóm khác học thứ sáu thứ bảy.

Thế nhưng có một lần cô Văn phải đi công tác, cho nên chuyển mười ba học sinh học ngày thứ tư thứ năm sang học, Hạ Sùng Ngu đang ngồi trong góc bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói đầy sinh động hỏi: “Đôi giày này thật là phiền phức quá, buộc giày khó ghê —— lần sau không cần thay giày được không cô?”

“Này, em phiền quá, em xem bạn khác đều thay giày kìa.”

“Em lau giày trên khăn lau rồi mà, có được không cô?”

“Được rồi được rồi, nhanh lên vào đi, rộn quá.”

Vệ Gia Nam theo cô Văn bước vào, vừa cầm cây lau nhà bên cửa cọ cọ đế giày, hôm nay cậu mặc áo T shirt và quần đùi, cánh tay cũng khỏe mạnh như bắp chân màu mật, giày đế mềm cao, dây giày đúng là phức tạp, mấy chục vòng rồi thắt lại ba nút.

“Được rồi, mau ngồi đi, cô ra đây.”

Cô Văn lấy một viên phấn viết viết trên tấm bảng đen.

Không được năm phút đồng hồ, Vệ Gia Nam giơ tay nói: “Thưa cô, đáp án là gì ạ?”

“Em làm xong chưa? Đưa cô nhìn đáp án, chưa nói ra được.”

Cô Văn đi qua, nhìn xong rồi nói: “Đáp án đúng, nhưng cách em viết phương trình nếu người chấm bài không hiểu thì không được điểm đâu”.

“Đáp án đúng là được mà cô.”

“Không hẳn, loại phương trình này trung học mới dùng.”

“Cô ơi, em làm xong rồi.” Ôn Thiến cầm vở đưa lên, đẩy kính mắt nói.

“Ừ, được, hai người làm xong, những người khác thì sao, nhanh nào!” Cô Văn nói xong thì gõ sau gáy Vệ Gia Nam một cái: “Em dùng phương pháp bình thường giải thử, đừng dùng phương trình này”.

“Phương trình hay mà cô!”

“Cô ơi, em xong rồi ạ.” Hạ Sùng Ngu giơ tay lên, trong lúc vô ý liếc mắt nhìn Vệ Gia Nam đang ngồi bàn đối diện một cái, hàm răng trắng bóc lộ ra trước mặt, Ôn Thiến đang cầm vở của cậu xem, cô Văn đi qua, cầm vở của Hạ Sùng Ngu lên.

“Ừ... Được, ồ, tốt, phát hiện ra một cách giải mới, lát nữa em lên bảng viết bài giải của mình ra nhé”.

Bên kia lại có người nói “Xong rồi”, cô Văn đi qua kiểm tra, lúc này Vệ Gia Nam vươn tay, khẽ hạ giọng nói với Hạ Sùng Ngu: “Này, cho mình xem phương pháp của cậu đi.”

Cậu đưa tay tới, ngón tay cũng rất đẹp, người ta đã nói thế, cô liền đưa vở sang, đặt trước mặt cậu rồi đẩy tới, cậu có vẻ dăm chiêu nhìn đáp án. Cô Văn

đi sang bảo: “Được rồi được rồi, Giáng Bình, Ôn Thiến, Hạ Sùng Ngu, viết đáp án của mấy em lên bảng đi.”

Vệ Gia Nam ngược mắt lên, chỉ vào mũi mình rồi hỏi: “Cô ơi em thì sao ạ? Em cũng có phương pháp khác mà.”

“Cách làm tắt của em không cần đề cập tới xướng.” Cô Văn buồn cười nói.

Hạ Sùng Ngu viết xong thì đi về chỗ, nhin không được nhìn sang vở cậu, cậu kẹp cây bút chì vào giữa vở rồi đẩy qua một bên. Phương pháp của cậu là phương trình hai ẩn, trong chương trình tiểu học chưa dạy phần này, cậu cũng là thiên tài như Ôn Thiến, Hạ Sùng Ngu khép vở lại, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Thời gian nghỉ ngơi rất ngắn, chỉ khoảng chừng mười phút đồng hồ. Lầu hai nhà cô Văn có một cây dương cầm, cô vẫn luôn cẩn thận cất giữ. Cô thường nói Einstein vừa thích toán học vừa thích violin. Mặc dù cô Văn chỉ biết một số đoạn đơn giản, thế nhưng cô vẫn luôn ôn tập không biết mệt mỏi, cô còn thích hát, lúc giảng bài thấy vui vẻ thì không nhin được ca vài câu.

Ngày đó, Vệ Gia Nam bỗng nói: “Cô ơi, em biết đàn dương cầm.”

Cô Văn nói: “Em biết đàn dương cầm, thì cô còn biết kéo đàn nhị đấy.”

“Thật mà, nếu không em đàn một bài cho cô nghe?”Hồ thiên nga” được không ạ?”

Cậu vừa nói vừa mở nắp đàn, ngón cái và ngón út tay trái đánh một khúc nhạc dạo, sau đó tay phải đặt lên, cô Văn kinh ngạc nói: “Ôi, nhìn không ra đấy, em học dương cầm từ bao giờ, đã học bao lâu rồi?”

“Ha hả, nhà em có đàn điện tử, nhàn rồi không có việc gì thì tự học bài

thôi ạ.”

Bài nhạc Hồ thiên nga đã kết thúc khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, lớp học ồn ào im lặng hẳn. Cô Văn vừa tiễn học trò vừa nói với Hạ Sùng Ngu: “Có muốn học bổ túc ngữ văn không? Cô biết một giáo viên không tệ, học phí cũng ổn, cô giới thiệu em sang, mỗi tuần một buổi chiều, không sợ làm lỡ lớp học ở trường đâu”.

Hạ Sùng Ngu do dự một chút, không từ chối mà còn đáp ứng, cô Văn cười nói: “Đi nhanh kíp các bạn đi, đừng về nhà một mình, hơn chín giờ rồi, không an toàn với bé gái đâu”.

Cô đi xuống lầu, dưới lầu có một nhóm học sinh, con trai đạp xe chở con gái, “Ôn Thiến, ngồi xe của mình đi, mình vừa mới thay lớp đệm lót đó.” Một cậu bé gọi, là Tân Dương lớp cô.

“Xe cậu đi nhanh quá.”

Ôn Thiến nói rồi đi tới, Hạ Sùng Ngu đang định đi xuyên qua đám người, một mình đi đường nhỏ về nhà, lại bị Vệ Gia Nam gọi lại: “Nhà cậu ở đâu, có muốn mình đưa cậu về không?”

Đêm đó ánh trăng thật sáng, cậu ngồi trên xe, một chân chống xuống, cô nhớ hình như là chân trái... Chân thon dài thẳng tắp, một tay cầm tay lái, hình như là tay phải. Sách và áo khoác để trước giỏ xe, áo T shirt trong đêm càng thêm chói mắt.

“Nhà mình rất gần, đi hai mươi phút là đến.”

“Hai mươi phút mà còn gần? Lên đây đi, mau lên, năm phút đồng hồ sẽ đưa cậu về đến nhà.”

Hạ Sùng Ngu ngồi lên yên xe đạp, cô đặt tay hai bên đệm chứ không phải

ôm eo như lúc ngồi với ba. Ngồi trên xe Vệ Gia Nam một lúc mà cậu vẫn không có động tác khác, sau rồi cậu quay đầu nhìn lại nói: “Thế sao mà năm chắc được... Minh tưởng cậu còn chưa ngồi vững nữa”.

Cậu rất tự nhiên cầm hai tay cô đặt lên hông mình, nói một tiếng: “Ngồi chắc nhé”. Rồi giậm chân vào bàn đạp.

Hạ Sùng Ngu cũng chỉ cầm lấy áo mà không dám ôm hông cậu... Cứ thế, xe đi xiêu xiêu vẹo vẹo, có phần bất ổn, thế nhưng tốc độ không hề nhanh. Hồi bé, bình thường khi ngồi lên xe đạp, cô được ngồi trước, trên đầu là cầm của ba, giờ cuối cùng cũng được ngồi phía sau, lại không được ôm vòng eo nam tính của ba nữa.

Xe đạp đi qua đường gạch, quẹo vào đường cái. Những phế tích hai bên được dỡ xuống để chuẩn bị xây những ngôi nhà mới, cực kì trống trải, cho nên có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao và trăng, nhưng bây giờ, xung quanh cô chỉ có ánh đèn nê ông và đèn đường, cùng với đoàn người như nước chảy vừa mới bắt đầu cuộc sống về đêm.

Chỉ nắm lấy chiếc T-shirt, thế nhưng cô vẫn cảm nhận được sự co rút của bắp thịt bên hông cậu, cô muốn dời lực chú ý, nhưng lại không làm được.

“Đi hướng nào?”

Cô chỉ chỉ phương hướng, chợt phát hiện bọn họ đã tách ra khỏi nhóm bạn kia.

“Mấy bạn ấy đâu?”

“Đợi một lát mình sẽ đuổi theo, yên tâm đi, bọn nó còn muốn ăn thịt nướng, sẽ dừng lại thôi.”

Cậu dừng lại bên cửa viện tứ hợp, vốn cô chỉ định nhờ đưa tới đầu ngõ,

nhưng câu nói chỗ đó không giống như cửa nhà, nên mới nhờ chở vào thêm một đoạn. Nhìn chiếc áo T shirt bị cô nắm đến nhăn nhúm, Hạ Sùng Ngu thấy mình đúng là không có ý tứ.

“Cảm ơn.”

“Không có gì đâu, gặp lại sau nhé.”

Cậu phóng xe ra khỏi ngõ, rung chuông nhắc nhở người đầu hẻm dừng tiến vào, từng tiếng ting tong.

Đẩy cửa bước vào nhà, người trong nhà tưởng cô tan học sớm, mẹ đang ngồi đan từng sợi áo len, nói: “Sữa ở trong tủ lạnh, con lấy uống đi.”

Cô dạ vâng rồi đi tới phòng bếp mở tủ lạnh, uống từng ngụm một, đột nhiên lại muốn cười. Đứng bên cửa sổ trong căn phòng bếp giống như cố tích, nhìn ống khói tỏa ra giữa trời đêm xanh sẫm, cô rửa ly dưới vòi nước rồi quay lại phòng học xem bài.

Đến lớp học bổ túc ngữ văn, nghe nói thầy giáo này từng dạy các học sinh được bài thi văn điểm cao nhất, cô nghe mà sợ, sợ sức học của mình không đủ. Thầy giáo này họ Triệu, đã hơn năm mươi tuổi rồi, lúc đưa vở cho cô thì tay hơi run rẩy, Hạ Sùng Ngu vội vàng nhận lấy, thầy nói: “Nhớ trả lại cho bạn kia nhé, đây là tư liệu quan trọng đó”.

Thầy chỉ sang một cô bé ngồi hàng thứ ba, cô bé ấy hờ hững nhìn họ một cái rồi tiếp tục vùi đầu viết lách. Hạ Sùng Ngu cất vở vào cặp, lấy giấy bút ra luyện ngữ pháp, thầy Triệu đi tới đưa thêm cho cô một quyển sách tuyển tập cái bài văn: ” Quyển sách này em nên mua một cuốn, phần đầu có nhiều bài văn hay, lúc học chúng ta cũng dùng tới, giờ cho em mượn trước”.

Cô vội vàng nhận lấy, thầy Triệu đi về phía bảng, phân tích một bài viết trong quyển sách kia. Mỗi lần xong một đoạn, thầy Triệu lại bình luận từng

câu, mỗi dấu ngắt để cho học sinh có thể học hỏi, tốt nhất là phải thuộc cả câu đó một chữ cũng không được đổi.

“Như vậy rất an toàn, dù không được điểm cao nhưng cũng sẽ không thấp”.

Thầy từ tốn nói, ngón tay run rẩy viết chưa xong.

Phòng học là nhà trệt cho thuê, phía trên có một bóng đèn huỳnh quang, ánh đèn còn yếu hơn ánh nắng lúc ba giờ chiều. Dưới bóng đèn mờ mờ, mười mấy học sinh vùi đầu viết lách, thỉnh thoảng thầy Triệu sẽ đi xuống nhìn, đẩy đẩy kính mắt.

Mấy lần cô theo thói quen ngẩng đầu lên, muốn liếc mắt về tấm lưng phía trước, cần cổ, vai rộng, nhưng rồi mới giật mình nhận ra, trước mặt lại là một bóng lưng hoàn toàn xa lạ.

Ngay cả khi về nhà cũng là đi trên một đoạn đường lạ lẫm, ánh trăng mờ ảo, không có đèn nê ông hay đèn đường, cũng không có tiếng chuông ting tong hay T shirt. Ban ngày cũng không có đông người qua lại, chủ nhật thì chỉ có mấy chiếc xe đi tăng ca, ánh đèn lóe lên xuất hiện trong tầm mắt rồi biến mất. Từng bóng lớn rồi biến thành chấm nhỏ, Hạ Sùng Ngu đột nhiên lại thấy cuộc sống này có phần chán nản, cô sẽ biến thành một Tô Y không muốn làm người khác bị thương? Mỹ Lạp sẽ vứt bỏ bảo thạch mặt trăng của mình sao? Nếu như không thi được vào Miễn Hoa, có phải cô sẽ bỏ lỡ cậu trong thời gian đẹp nhất?

Dù đây không phải một câu chuyện cổ tích, nhưng họ là những đứa trẻ đã đọc cổ tích để lớn lên.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 4

Năm thứ hai, năm tháng lưu kim.

Lời tựa:

Cô đi tới cầu môn bên cạnh, ở đó không có một ai, hình ảnh vừa nhìn thấy chẳng qua chỉ là ảo tưởng nhàm chán của riêng cô. Gió thổi đám cỏ không vượt quá mắt cá chân, trên cầu môn trống trơn, vết rỉ sét loang lổ.

Cô không biết nên nói như thế nào, có lẽ rất nhanh thôi học sinh và các thầy cô giáo sẽ quên chuyện này, có lẽ không bao lâu nữa, Vệ Gia Nam sẽ quên Mạc Lăng, Mạc Lăng cũng thế. Thế nhưng cầu môn này sẽ không quên được. Nó không giống như những cầu môn khác, quen nhìn thấy người ta đá banh rượt đuổi, tranh đoạt hay cướp giật. Nó chỉ im lặng nhìn, ngoại trừ nắng gắt gió mưa, chính là những người từng tựa trên mình nó, im im lặng lặng chứng kiến tuổi thanh xuân của những đứa bé trôi qua, rồi rong ruổi khắp mọi nơi, để mặc nó hoang vu một mình ở lại, những lời thề son sắt cùng nắm tay cũng mặc cho rỉ sét.

Ở độ tuổi tươi đẹp nhất, ngây ngô giữ lại, tình cảm mãnh liệt bùng nổ ra, chờ thời khắc tự do, một tâm hồn già nua nhìn thấu, cũng không nhen nổi chút lửa nóng thanh xuân.

Cô ngẩng đầu nhìn trời nặng nề những mây đen, mây mù che hết cả bầu trời và mặt đất, như thể đưa tay là chạm tới, giống như trần nhà cao cao, bốn phía đều là tường vây sắt thép.

Trường học này quả xứng với từ nhà giam, dù là ai bước vào, cũng phải dùng thanh xuân đánh đổi mới có thể chống lại tất cả đau đớn và tê dại...

Mùa hè năm đó hình như rất dài, cha đẻ của Hạ Sùng Ngu đón cô tới thành phố nơi ông sống ở một tháng. Thành phố kia nằm gần bờ biển, nhưng không phải nó nổi tiếng vì điều đó, mà nhiều người vẫn xem đó như là thành phố của những giấc mơ. Rất nhiều hí kịch trình diễn ở đây, nhiều nam chính từng kiên định nói: “Tôi muốn xông pha ở đó tìm bầu trời của riêng mình”.

Ở đó có những tòa cao ốc hoa lệ, óng ánh ánh đèn, đoàn người với nhiều màu da, những quán bar cao ngất... Dù thích cổ điển hay kiến trúc trang nhã cũng đều có thể tìm thấy ở nơi này.

Ba ở kí túc xá công ty, dùng chung sảnh nhà với người ta bên dưới, phòng đã hơi cũ kĩ, ba và vợ của ông cùng con gái đối xử với Hạ Sùng Ngu rất tốt, có lẽ do cô hiểu chuyện ngoan ngoãn, cũng lanh lợi đáng yêu. Ngày đầu tiên, để cho cô tắm xong dì Chương quay lại phòng ngủ nói với chồng: “Cô bé này thực sự rất đáng yêu, giống như búp bê vậy, em thấy rất thích.”

Ba cô đặc ý nói: “Đương nhiên, con anh mà.”

Phần lớn thời gian đều là dì Chương và con gái của dì đưa Hạ Sùng Ngu đi chơi, nhưng mà họ không phải nhà có tiền, rất nhiều nơi không vào được, chỉ có thể đi dạo loanh quanh ở ngoài rồi chụp hình cũng rất vui. Thế nhưng so với những phần hoa rực rỡ bên dòng sông Hoàng Phố, cô vẫn muốn nhìn Đông Hải hơn.

Sau một tuần ba đưa Hạ Sùng Ngu đi ngắm biển, ông biết con gái mình có ba giấc mơ, thứ nhất là cưỡi ngựa trên thảo nguyên, bay trên trời, và bơi trên biển lớn. Ba vẫn luôn bận rộn, ngày nghỉ cũng không thoát khỏi bạn bè, hôm nay đi được đã là hiếm có. Nhưng thế mà nay trời lại đầy mây, lúc xe họ đi nhờ xuất phát trời mới chịu dừng mưa, không biết bao giờ lại rơi thêm lần

nữa.

Mặc dù thế bọn họ tiếp tục xuất phát, lướt qua mấy vùng nước bùn, cả xe lẫn bản. Bờ biển hôm nay không đẹp lắm, nhưng Hạ Sùng Ngu vẫn thấy vô cùng cảm động. Trong kí ức của cô, từ trước tới nay ba vẫn luôn hiền lành và nghiêm túc như thế, không bao giờ đùa giỡn. Ngày đó họ phải đổi nhiều lượt xe, cuối cùng khi tới được bờ biển, ông lại muốn đắm ngực hô to như các đại minh tinh kia, cả bầu trời đen kịt, nước biển đục ngầu như nhiễm bẩn, nhưng họ vẫn vui vẻ cực kì.

Họ đuổi bắt trên bờ biển vắng người, huyết sáo với hải âu, đuổi mấy con cua lớn bằng ngón tay cái trên bờ cát, có người tới gần bọn nó sẽ chui ngay vào trong tổ, hai người còn đùa nghịch đào tổ lên, bắt bọn nó ra cho vào túi nilong mang về. Cách đó không xa có một đồng cỏ lau cao bằng người, nhìn thì như cách họ rất gần, nhưng ba lại nói, thực ra chúng ở một nơi rất xa.

“Ở đâu ạ?”

“Đường chân trời con ạ...Có thể còn xa hơn đường chân trời nữa, con có thể cưỡi ngựa trên thảo nguyên, lao đến chân trời, nhưng vĩnh viễn cũng không thể đến được nơi đây cỏ lau đó. Chuyện trên đời này luôn kì lạ như vậy, nhìn thì nghĩ là thật, nhưng đó lại không phải là chuyện chân thật nhất”.

Lời này của cha đã khắc sâu trong lòng cô, lần đi chơi đó cũng là lần cô nhìn thấy biển rộng đẹp nhất trong cuộc đời mình. Nhiều năm về sau khi lớn lên, cô lại nhớ, đồng cỏ lau, trời đầy mây, cua và biển đục, cổ kính mà thế lương, như người đã chứng kiến thế gian này lâu nhất. Nhưng bạn của cô lại không hề cảm thấy như thế, có người nói cảnh đẹp nhất là trong một bộ phim điện ảnh, đó là Maldives, rất giống thiên đường. Nước màu xanh lam, trời trôi nhẹ trên đỉnh đầu, như thời gian dừng lại dưới chân sàn nhà trong suốt... Cảnh tượng như trong cổ tích đó khiến người ta quên cả hô hấp, nhưng đó không phải là biển rộng của cô.

Cậu biết không, có một nơi, có lẽ, tất cả những gì không có khả năng, những ý nghĩ bị người ta cười nhạo được bảo vệ ở đó, đương nhiên, đó chính là trong tưởng niệm của một người.

Trên đời này vì sao phải hi vọng? Chẳng lẽ không phải bởi vì Pandora đã mở quỹ ác từ trong hộp ra sao? Nếu không phải như thế, thì tại sao nhiều hi vọng viễn vọng lại được tạo thành như vậy...

Từ chỗ ba trở về thành phố nơi cô ở, Hạ Sùng Ngu tiếp tục một cuộc sống mới. Trường mới – trung học Miễn Hoa danh tiếng hơn một trăm năm xây dựng, cho nên cũng khá cổ xưa. Lịch sử của trường trung học này đủ bằng cái thành thị nơi ba sống, cô đoán là thế. Học sinh rồi giáo viên cứ nghĩ đó là vinh quang, nhưng cô lại không thấy tự hào, vì phòng học quá cũ.

Học sinh mới bọn họ thường lén lút thêm chữ phá vào trong tên của tòa nhà Lưu kim, thành Lưu kim phá lâu, lần đầu tiên cô nhìn thấy nó thì chỉ hi vọng nó nhanh biến mất một chút, dù biến thành một đồng sắt vụn thì cũng tốt hơn như bây giờ nhiều.

“Lưu kim phá lâu” là nơi các thầy cô chuyên sử dụng, có hai tầng, nhưng tập trung toàn bộ các vật dụng quý giá nhất trong trường. Mặc dù bên ngoài vừa nứt vừa u ám nhưng bên trong lại được trang bị đồ khoa học kỹ thuật vô cùng hiện đại, điều hòa hai năm lại thay, tủ lạnh và ti vi đầy đủ. Trên cửa mỗi phòng làm việc có tấm biển ghi tên giáo viên. Đền ngoài hành lang luôn làm việc hết công suất, khiến cho người ta hoa đầu chói mắt. Tòa nhà này khi xây dựng lấy hướng sáng sai, cho nên dù trời có sáng sủa, nhưng ánh nắng chỉ chiếu được đến cửa lâu. Mỗi khi học sinh tới đều phải đi rất nhẹ, vì chỉ cần có chút động tĩnh thì tiếng vọng cũng vô cùng lớn.

Cầu thang bằng gỗ, bước lên lại vang từng tiếng cóc cóc, lên lâu, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một phòng được treo biển lớn: “Cố vấn tâm lý thời kì trưởng thành”.

Cô vĩnh viễn quên không được ở đây cô đã thấy Tô Y của mình. Dù sau vô số lần muốn quên, hình ảnh đó lại kéo cô trở về bên cậu.

Mà Tô Y của cô, lại là một người cô độc, không bạn bè...

Ngày đầu tiên cậu tới Miễn Hoa báo danh, nhìn thấy tên mình được viết trên mặt bàn thì ngồi xuống, sau đó lấy cặp nhét vào ngăn bàn. Áo sơ mi trắng, quần đen, tất nhiên sẽ có một người chú ý. Cô đã vui sướng như điên, dường như muốn hét lên thành tiếng, nhưng rồi cô cũng không làm vậy. Khi cậu ấy ngồi xuống phía sau cô, cô vội vàng nhớ lại cổ áo đó, cần cổ, bả vai thì cô Liên đã bước vào lớp điểm danh.

Ngày khai giảng đầu tiên, các học sinh trong lớp đã tự giới thiệu, giờ đến lượt cậu, vừa mới nói một câu: “Mình là Vệ Gia Nam...” Sau đó giáo viên đã nói luôn một lượt: “Đây là người trúng tuyển với thành tích kém nhất lớp ta, Vệ Gia Nam. Bởi vì mẹ bạn ấy quen hiệu trưởng nên cô mới phải cho người này vào lớp. Cô thấy rất có lỗi với các em. Các em đều là học sinh ưu tú, vào trường bằng thực lực của mình, giờ cô lại để cho các em phải học với một học sinh không qua cạnh tranh công bằng như vậy vào lớp, xin lỗi các em lần nữa”.

Cô giáo nói xong thì khom người.

Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, thực sự, vô cùng yên tĩnh. Sau đó, bắt đầu ồn ào náo động. Một đám học sinh lớn bằng cậu bức bối trừng mắt, người nhú chặt mày, nhưng không phải hướng về phía cô giáo, những lời này của cô còn khiến chúng học sinh thêm phần tôn kính nữa kìa, người trong lớp cảm nhận được, cô giáo can đảm phản đối vì các em, giờ lại có thể khiêm tốn khom lưng xin lỗi thì còn thứ gì có thể thay đổi địa vị của cô được nữa.

Cô giáo tiếp tục nói: “Thế nhưng không nên quên rằng, mặc dù mẹ của bạn này lợi dụng quyền lực đưa bạn vào lớp, nhưng không thể lợi dụng quyền

lực để ngăn cản các em giỏi hơn bạn ấy. Có lẽ bạn ấy sinh ra trong một gia đình may mắn hơn các em, nhưng không thể đứng trên các em được. Các em phải dùng hành động thực tế để chứng minh, các em ưu tú hơn rất nhiều”.

... Nếu như Tô Y viết nhật ký, thì trong nhật kí của cậu sẽ không có tên của cô, bởi vì với cậu, cô chỉ là một chỗ trống, cứ thế tồn tại cùng trời đất, nhưng từ trước cho tới nay, tầm mắt của cô chưa bao giờ rời khỏi tầm lưng của cậu...

Hạ Sùng Ngu giật mình, rõ ràng cậu ấy rất ưu tú, ưu tú đến mức phương trình chưa dạy cũng vận dụng được, sao có thể là người có thành tích kém nhất? Không lẽ lúc thi cậu không phát huy được sao, nhưng những lời của cô giáo là sao? Muốn giận chó đánh mèo lên cậu, nhưng cậu ấy chỉ mới mười ba tuổi mà.

Lúc Tô Y của cô đi xuống bậc giảng, ánh mắt chạm vào mắt cô nhưng mặt không hề thay đổi, chẳng lẽ cậu cho rằng cô cũng có ý nghĩ như những học sinh kia? Hạ Sùng Ngu gấp đến mức muốn giải thích liền, nhưng lại nói không nên lời. Cô chỉ đành yên lặng nhìn cậu đi lướt qua, về hàng ghế cuối cùng. Cổ áo và vai, cần cổ và vành tai, từ nay sẽ biến mất khỏi tầm mắt của cô như thế.

Sau khi kết thúc báo danh, mỗi học sinh mới phải tới phòng tài vụ nộp phí. Phòng tài vụ ở ngay lầu một tòa nhà Lưu kim phá lâu, bởi vì biết trễ, hơn nữa không mang theo tiền, cho nên ngày hôm sau cô đi nộp cũng là cuối tuần. Trường học yên ắng, không người qua lại.

Cô đi tới cửa tòa nhà, hôm nay hành lang có vẻ đặc biệt yên tĩnh, đèn mờ mờ, bên trong, hơi lạnh phả vào mặt, làm cô không khỏi rùng mình.

Cô cứ tưởng như từng bước chân đang đi xuống địa ngục, từng bước thật nhẹ nhàng.

Dọc theo con đường quen thuộc đi về phía trước. Loáng thoáng cô nghe thấy đầu kia hành lang vang lên tiếng”rầm rầm rầm...”, giống như có người đang nhảy. Bởi vì trong hành lang quá tối, cho nên ở đầu sáng kia lại càng có phần chói mắt. Cô thấy người đó, là Vệ Gia Nam, cho tay vào trong túi quần, cặp sách vác trên vai, co chân nhảy từng ô vuông nhỏ ở cuối hành lang dưới ánh mặt trời. Cậu cầm viên đá, ném đi, rồi lại nhảy, lại nhặt.

Dáng vẻ cậu ngồi xổm xuống nhặt đá, cực kỳ giống với lần cô và ba ở bờ biển bắt cua.

Cậu nhặt viên đá lên, thổi thổi, lấy tay lau lau, ném lên rồi đưa tay bắt được, viên đá va chạm với viên đá khác trong lòng bàn tay, vang lên từng tiếng tách tách.

Sau đó cậu đứng lên, tiếp tục nhảy...

Tình cảnh lúc ấy chính là như thế, cô đứng trong hành lang u ám, nhìn một mình cậu tự chơi đùa, cô biết, cảm giác một mình tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, tự mình cười vui là như thế nào?

Cô cũng không cách nào hình dung được, càng không thể tự hỏi, cho nên đi về hướng đó.

Người thiếu niên áo sơmi trắng, quần đen, không hề phát hiện có một cô bé mặc quần trắng trong góc tối, đang yên lặng tựa vào tường, nhìn cậu chơi trò chơi đơn giản.

Một khắc đó cô rất muốn tiến lên, hoặc là cầu mong viên đá trong tay cậu lăn đến chân mình... Như cảnh hoàng hôn hai năm trước, quả bóng chạy tới đôi giày da của cô, nếu như khi đó nói chuyện với cậu, nếu như khi đó không đưa bóng cho cậu... Hạ Sùng Ngu ngờ ngẩn ngẩn, có lẽ mình cứ nhìn cậu ấy như vậy, cậu ấy cũng sẽ chú ý tới mình thôi...

Ngay lúc cô chuẩn bị bước tới, cửa phòng bên cạnh mở ra, hai người bước đến, trong đó có một người phụ nữ trung niên bắt tay trưởng phòng tài vụ nói: “Vâng con tôi nhờ mọi người nhé.”

“Vâng vâng, chị không cần lo lắng.”

Người phụ nữ trung niên thoạt nhìn không quá trẻ tuổi, nhưng lại cực kì có khí chất, giống như phần tử trí thức từ nước ngoài về. Bà đưa tay lên gọi: “Gia Nam, qua đây.” Dưới ánh mặt trời, Vệ Gia Nam cúi người xuống, nhặt mấy cục đá, rồi chậm chạp đi tới. Phu nhân sửa lại cổ áo cho cậu, ấn vai cậu nói: “Chăm chỉ đọc sách, chăm sóc bà nội, biết không?”

Mấy viên đá trong túi của cậu lách tách vang, cậu không thay đổi sắc mặt gật gật đầu. Phu nhân lại dè vai con, hai người họ cùng nhau về hướng kia của cầu thang.

Cậu lại thoáng qua cô lần nữa, nhưng không hề thấy cô.

Bọn họ đã thoáng qua như vậy bao nhiêu lần rồi? Hạ Sùng Ngu cẩn thận nghĩ nghĩ, cô nhớ là bảy lần, nhưng đó là lúc ở Giai Uyển, bây giờ họ đã cùng lớp, số lần chắc sẽ nhiều hơn. Nếu như thế, có lẽ rồi sẽ có một ngày cô không còn nhớ được lần thứ bao nhiêu.

Nhớ? Cô cầm quyển vở lên, tìm một tờ trống, thế nhưng cô lại cảm thấy như vậy không đủ, ít nhất là qua quýt quá. Thế là cô viết lại, tháng chín ngày mồng ba. Nhưng mà như vậy cô cũng không hài lòng, cảm giác như thiếu cái gì đó, nhớ lại lúc ở hành lang âm u mà học sinh đi qua phải cẩn thận từng bước, cậu lại không kiêng nể gì nhảy cóc, ném đá, và cả tiếng cười vang lên thu hút cô như vậy. Nếu như cứ mặc cho thời gian cứ thế trôi qua thì thật là đáng tiếc.

Cô cau mày, ngồi ngay ngắn, thử viết mấy chữ ——

Chín tháng mồng ba, hành lang toà nhà lưu kim cực kì tối, tôi thấy Tô Y. Cậu ấy chơi trò nhật đá, bên ngoài nắng gắt chói chang, cho nên tôi có thể nhìn rõ cậu, cậu lại không nhìn thấy tôi.. Cậu cười vô cùng xán lạn, ngay cả tôi cũng nhin không được muốn cười cùng. Nói tiếp về chuyện hôm qua, cô Thiên giới thiệu hơi quá phận, tôi nhìn cậu lạnh lùng đi xuống, cứ nghĩ cậu sẽ không còn cười.

Thế nhưng cậu vẫn đang cười như trước, thật tốt...

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 5

Chương 5

Cứ thế, Hạ Sùng Ngu bắt đầu viết nhật ký, cô phát hiện mình và cái tên Tô Y của cô được viết ra tự nhiên như thế, chưa từng nghĩ có bắt đầu, cũng không định dừng lại hay kết thúc.

Có lẽ là khi mười bốn tuổi, cũng là năm thứ hai vào trường, cô nhớ khi đó Vệ Gia Nam mặc sơ mi trắng quần đen đã biến mất. Cậu hay mặc kiểu như cao bồi trong trường học, nhưng cô lại thấy rất đẹp trai, trung gian giữa hai màu đen trắng, chiếc mũ cao bồi màu lam kia khiến người ta thấy vui vẻ thoải mái. Ống quần xắn lên vì cậu chưa phát triển chiều cao hoàn toàn, vải sát đùi, giống như chính là làn da thứ hai. Dưới bắp thịt ẩn chứa một sức mạnh có thể bùng lên. Quả nhiên, vóc dáng của cậu tăng vọt, cao hơn những nam sinh cùng tuổi cả cái đầu. Những nam sinh ngày xưa lấy trêu chọc cậu làm vui, giờ không thể không cố kỵ, lần này họ lo lắng vì cậu ấy, chứ không phải mẹ người ta nữa.

Các cô gái cũng bắt đầu vô tình hay cố ý nói chuyện về các nam sinh, cái tên Vệ Gia Nam cũng xuất hiện ngày càng nhiều, bởi vì cậu có tiếng xấu, cho nên khi gặp họ còn lo không tránh kịp, nhưng lại lấy những câu chuyện đó bàn tán như về ngôi sao, chỉ cần nhắc tới người này, lập tức sẽ có ba bốn nữ sinh nhiệt tình thảo luận, từ từ lan rộng, lại đến bảy tám người.

Mỗi khi đi qua các cô ấy, hoặc là trong lúc vô ý nghe thấy họ nói chuyện, Hạ Sùng Ngu nhìn ra được, có người dùng vẻ chán ghét để che giấu tình cảm

dành cho cậu, hoặc là dùng vẻ bàng quang che lấp hiếu kì.

Lúc đó có một nữ sinh tên là Mạc Lăng, biểu hiện của cô ấy vô cùng nổi bật, Mạc Lăng không hề che giấu hảo cảm dành cho Vệ Gia Nam, cô tôn sùng cậu như ngôi sao, hơn nữa còn khinh bỉ tất cả người đối nghịch với cậu ấy. Biểu hiện rõ ràng như vậy, Hạ Sùng Ngu nghĩ Vệ Gia Nam không thể không nhìn thấy.

Mạc Lăng chính thức hành động bày tỏ tình cảm với Vệ Gia Nam là vào sơ nhị, phải nói là nửa học kì bắt đầu không lâu. Cô ấy làm bánh ngọt, còn viết “I LOVE Gia Nam” phía trên, kèm thêm một phong thư tình buộc quanh dải lụa, đi tới trước cửa lớp họ, định đưa cho cậu ấy. Đầu tiên là nhờ bạn gọi Vệ Gia Nam ra, nhưng nam sinh đầu tiên tỏ vẻ xa cách, cứ thế bỏ đi. Cô nghĩ là người này tai có tật, thế là nhờ một nữ sinh khác, đeo mắt kính, cực kì có bộ dáng của hội học sinh, cô ấy nhìn Mạc Lăng vài lần rồi mới không cam tình không nguyện vội vã chỉ bàn học của người cô muốn gặp, lúc đi ra ngoài còn đẩy kính mắt lên quay đầu lại nhìn, như thể kinh ngạc vì sao người như Vệ Gia Nam cũng có bạn bè.

Mạc Lăng đi vào phòng học, thấy Vệ Gia Nam cũng không ở đó, thế là cô thay đổi chủ ý, làm bộ như không nhìn thấy những học sinh khác đang quay lại nhìn, đi thẳng tới bàn mà cô bạn này chỉ, định nhét thư tình vào học của cậu, sau đó đặt bánh ngọt vào ngăn kéo bàn rồi mới rời đi.

Một cậu học sinh đóng cửa ngăn học của mình, liếc mắt nhìn cô đi tới ngăn của Vệ Gia Nam, vừa mới đưa tay lên đã thấy, ngăn học này không khóa— phải nói là nói có khóa nhưng không khóa được, như kiểu bị cạy mở. Cô nghi ngờ giật cửa ra, một đồng rác rơi xuống người, một chai nước trái cây chưa uống hết làm bắn hết.

Mạc Lăng chật vật chạy mất, phía sau một tràng cười vang lên...

Hạ Sùng Ngu làm nửa bài tập, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đúng lúc cô ngẩng đầu lên thì thấy Mạc Lăng che mặt chạy ra ngoài, cả người nhóp bảnh, cô hiểu ra, vội vàng lấy khăn mặt đuổi theo, rời khỏi lớp học vang tiếng cười.

Cô biết Mạc Lăng nhất định sẽ đến phòng vệ sinh có vòi nước, quả nhiên cô ấy ở nơi đó, uất ức lau tóc và quần áo. Hạ Sùng Ngu lặng lẽ đi qua, đưa khăn mặt tới trước vòi nước. Mạc Lăng ngẩn người, nhìn về phía chủ nhân chiếc khăn, do dự một chút rồi nhận lấy, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Hạ Sùng Ngu nghĩ thầm, mình hâm mộ cô ấy lắm, người có dũng khí thừa nhận tình cảm của mình.

)^*^%&(<

Hạ Sùng Ngu và Mạc Lăng trở thành bạn. Đêm đó hai người rời khỏi trường cuối cùng, vì phải dọn dẹp rác trong ngăn tủ không khóa của Vệ Gia Nam, lau chùi sạch sẽ, xịt thêm nước hoa vào đó, rồi đặt bánh ngọt và thư tình của Mạc Lăng vào, còn mua thêm một ổ khóa mới, cửa cũ kĩ như sắp rơi ra cũng không sao. Hai người sẽ đối xử tốt với nó là được, không cho ai bỏ rác vào tủ của cậu nữa, hai cô bảo đảm.

Lúc đi, Mạc Lăng đặt một tờ giấy và chìa khóa trong ngăn bàn của Vệ Gia Nam, trên tờ giấy viết: “Mở ngăn tủ ra đi, hi vọng cậu thích.”

Sau đó cô nắm tay Hạ Sùng Ngu, hai người tay trong tay đóng cửa lại, nhìn nhau cười rồi rời đi.

Buổi tối Hạ Sùng Ngu viết trong nhật kí: “Tháng hai ngày mười bốn, trong khóa có một bạn nữ tên là Mạc Lăng, bạn ấy đưa bánh cho Tô Y, rồi cùng mình thu dọn ngăn tủ lộn xộn của cậu ấy, cô bạn rất thích cậu, rất cuộc, rất cuộc cậu cũng không còn bị người người ghét bỏ nữa...”

Ngày hôm sau cô đi vào phòng học, thấy cậu đứng trước tủ đựng đồ, cầm phong thư và chìa khóa trong tay, đang mở nó. Cô vui vẻ đi tới vị trí của mình, mở ra sách ngoại ngữ đang cầm trong tay, nhìn không được quay đầu lại nhìn động tác kể kiếp của cậu. Cậu đã lấy thư tình và bánh trong ngăn tủ... Trong phòng học chỉ có hai người bọn họ, cô nhìn bóng lưng kia không chuyển mắt.

Cậu nhét thư lại vào phong bì, mang theo hộp bánh đi ra ngoài. Lúc trở lại, hai tay đã trống trơn, cô hơi giật mình, cậu ấy ăn hết à, hay là ném đi?

Buổi trưa vào lúc ăn cơm, Hạ Sùng Ngu gặp được Mạc Lăng trong phòng ăn, sắc mặt của cô ấy không tốt lắm, hơi tái nhợt, mắt sưng sưng, “A Ngu, ” cô ấy gọi còn hơi nức nở, “Cậu ấy trả lại thư và bánh ngọt cho mình ... Mình ném thẳng vào thùng rác trước mặt, cậu ấy cũng không phản ứng... Có phải cậu ấy rất ghét mình đúng không?”

“Đừng khóc, cậu ấy không nói gì sao? Chỉ đem trả đồ cho cậu thôi? Cứ thế rồi đi à?”

“...” Mạc Lăng lắc lắc đầu, “Cậu ấy nói, cậu ấy không có hứng thú với nữ sinh váy từ đầu gối trở xuống, còn nói nữ sinh kiểu này đều mặc quần lót trắng bình thường, bị gió thổi cũng không nhìn được bao nhiêu”.

Cô ghen hòng trần, không ngờ cậu ấy lại trả lời như vậy, “Thế... Vậy làm sao bây giờ?” Cô cũng không biết phải làm sao, vốn cứ nghĩ, được người khác thích cậu ấy sẽ vui hơn một chút, thế nhưng, hình như Tô Y không hề quan tâm đến kì tích mà bảo thạch mặt trăng mang lại.

“Tớ sẽ không quên đâu.” Mạc Lăng dùng đũa đảo miếng thịt kho tàu nói, “Dù cho cậu ấy có thích nữ sinh đùi đẹp, tớ cũng có biện pháp khiến cậu ấy thích tớ.”

“Cậu muốn làm như thế nào?”

“Khiến cậu ấy thích tớ, A Ngu.” Mạc Lăng kiên định nói, “Thực sự tớ rất thích cậu ấy, một nam sinh tốt như vậy, đẹp trai, thâm trầm, đương nhiên sẽ không có nữ sinh nào tỏ tình với cậu ấy, nhưng mà những cô gái như thế đều bị ảnh hưởng lớn bởi chủ nghĩa giáo điều, tớ không thể!”

“Thế nhưng cậu ấy vừa từ chối.”

Mạc Lăng nhìn nhìn xung quanh thấy không có người quen, cho nên lấy đầu gối đẩy đẩy cô, “Cậu xem chân mình thử, chân của mình rất thô à? Có không?”

Hạ Sùng Ngu cúi đầu, Mạc Lăng vội vàng đem váy lên. Liếc qua khe hở giữa hai băng ghế, cô nhìn thấy đôi chân nhỏ cong cong dưới làn váy của mạc Lăng, nhìn lên thấy ánh mắt đầy mong chờ, Hạ Sùng Ngu cười lắc lắc đầu, “Không thôi, một chút cũng không thô.”

“Cậu nói, ” Mạc Lăng chà xát ngón tay, “Tớ mà mặc váy ngắn thì nên mặc với áo gì, giày kiểu gì nữa?”

“Nhưng trường học không cho mặc khác đồng phục học sinh mà, sẽ không được vào cổng đâu.”

“Tớ có thể leo tường, chẳng phải Vệ Gia Nam cũng không hay mặc đồng phục học sinh là gì.”

“Mẹ cậu ấy có quan hệ mà.”

“Cậu hay đọc sách, tham khảo giúp mình một chút.”

“Ừ... Váy ngắn thì có lẽ phải phối với áo vét-tông, đi ủng cũng được.”

“Ồ, màu gì?”

“Màu à, màu đen khá gọi cảm đó? Nhưng mà cậu lấy tiền đâu ra mà mua quần áo?”

“Tớ còn ít tiền mừng tuổi, tan học cậu với mình đi nhìn xem?”

Hạ Sùng Ngu nhai miếng rau xanh trong miệng, đành phải gật gật đầu.

Mạc Lăng vui vẻ hẳn, vội vàng đưa hai miếng thị kho tàu trong bát sang chén cô, “Này, ăn đi.”

Hạ Sùng Ngu không có nhiều dịp tới cửa hàng bách hóa, bình thường đều là đi cùng mẹ, nhìn mẹ chọn đồ, trước có mua ti vi, tủ lạnh và đồ gia dụng, áo quần cũng từng mua, nhưng đi cùng bạn cùng lứa đến đây vẫn là lần đầu tiên. Hai cô bé mười bốn tuổi đứng trước cửa hàng bách hóa rực rỡ ánh đèn, mặc đồng phục hai màu trắng đen của Miễn Hoa, nhìn cách nào cũng giống đồ tang.

“Cậu xem, đồ này đẹp hơn đồ mình đang mặc rất nhiều.” Mạc Lăng chỉ vào một người mẫu rồi nói, Hạ Sùng Ngu cầm bảng giá lên nhìn, “Đắt quá, mua không nổi đâu, đi nhanh đi.”

“Nhìn một cái thôi mà, nhìn một cái thì có quan trọng gì đâu. Mẹ mình đi mua quần áo còn thử nữa, không thích thì thôi.”

“Cô bé à, áo quần này của người lớn, không có kiểu cho hai bé đâu”.

Nhân viên bán hàng tới nói với hai người, Hạ Sùng Ngu vội vàng kéo Mạc Lăng đi.

“Được rồi, không có size kia, đi nhanh đi.”

Đi dạo một vòng cũng không có bộ nào thích hợp, không phải quá đắt thì là quá lớn, không phải quá quý thì là quá già. Ngồi ở chỗ nghỉ ngơi cho

khách, Mạc Lăng xoa chân nói: “Mệt chết đi được, cửa hàng bách hóa lớn như thế, mà một bộ phù hợp cũng không có, thế này thì bách hóa cái gì, một đồng rách nát.”

“Không sao cả mà, nơi này là trung tâm thành phố, chúng ta đi nơi khác xem thử, còn mấy cửa hàng nhỏ nữa.”

Hạ Sùng Ngu an ủi nói, Mạc Lăng nhìn cô một cái, cười hì hì dựa sang, “A Ngu tốt nhất, mình không quên cậu tốt với mình đâu, được, mình mời cậu ăn tạp xường nướng.”

Cô ấy đứng lên, kéo tay Hạ Sùng Ngu, Hạ Sùng Ngu bị cặp sách nặng nề làm đau nhức cả vai, bất đắc dĩ để cô ấy dắt tay chạy đi.

Mạc Lăng dừng trước một tủ kính, bên trong trưng bày một đôi giày cao gót màu hồng rất thu hút, “Lúc nào đó mình được mang một đôi giày như vậy đi vào giáo đường thì tuyệt quá, trên ti vi đều diễn thế mà...” Cô ấy tự mình lẩm bẩm.

“Ở nước mình kết hôn không vào giáo đường mà, chỉ có một nhóm người, bày một bàn rượu mừng, ăn rồi cho kết hôn thôi.”

“Nói vậy, cậu thấy tận mắt à?”

“Ừ, ba mẹ mình kết hôn, mình thấy mà.”

“Ha ha ha ha, lại nói vậy, lúc ba mẹ cậu kết hôn sao có thể có cậu được chứ?”

Mạc Lăng cười đến run rẩy hết cả người, Hạ Sùng Ngu cũng mỉm cười nhưng không giải thích, cô đã thấy một hôn lễ như thế rồi, năm ấy cô tám tuổi, ngồi trên đầu gối dì nhìn mẹ gả cho một người đàn ông khác ngoài ba... Sau đó, cô cũng đổi cách xưng hô, từ chú Trần thành ba. Mà trước đó, ba đã

đến một thành phố xa xôi khác, nghĩ tới việc không thể thấy chiếc xe xả khói đen của ba nữa, không được chạm vào mấy sợi râu cứng cứng của ba nữa, trong lòng cô lúc bé cũng sinh ra một cảm giác đau đớn mơ hồ. Nhưng mà tất cả đã là quá khứ, giờ không còn quan trọng nữa.

Trong trường học có một sân bóng, cũng giống như tất cả các sân bóng ở những trường học khác. Thế nhưng, sân bóng này không phải là dùng để đá banh, từ khi Hạ Sùng Ngu vào trường, cô chưa từng thấy ai chạy ở đó— chẳng lẽ nam sinh thi vào trường học này không thích đá banh sao? Không phải chứ, bóng đá rất quan trọng với con trai mà.

Từ khi mới mở sân bóng này chỉ dùng làm cảnh, học sinh bận học đến mức không rảnh để vận động, cỏ dại mọc cao trên mặt cá chân và cầu môn rách nát là minh chứng rõ nhất.

Buổi trưa Hạ Sùng Ngu rất thích đi đến sân bóng đó, tựa vào thanh dọc cầu môn đọc sách. Sân bóng to như thế chỉ có một mình cô, cỏ dại chà xát trên đầu gối, ngứa ngáy mà thân thiết. Bầu trời bao la trống trải khiến cho cô nghĩ ra nhiều giả thiết. Hình ảnh cậu bé rượt theo trái bóng dường như dần phai nhạt, cho dù cô đã viết ra ngàn vạn chữ cũng đã không còn rõ ràng được nữa. Một làn gió thổi qua, thổi làn cỏ và tà váy bay bay, nhìn đôi giày đen đế bằng của mình, cô nhớ tới đôi giày da màu tím nho nhỏ, ngày một trái bóng tròn lăn đến bên chân.

Cô biết Tô Y của cô đôi lúc sẽ tới sân bóng này, đứng trên khán đài, dưới quốc kỳ, hoặc ngồi hoặc nằm, che một quyển tạp chí trên mặt rồi ngủ. Lãng phí thời gian như thế, bóp chết một buổi chiều thanh xuân. Thế nhưng đó là thanh xuân của cậu ấy, không ai có quyền ra lệnh cho thanh xuân của cậu ấy phải thế nào, cho dù là thầy của cậu cũng không.

Giữa hai người họ là một khoảng cách cực kì lớn, người đọc sách, người đi ngủ. Ngày như vậy không nhiều, nhưng lại vô cùng quan trọng, Hạ Sùng

Ngu viết lại. Một người, không cần sống quá lâu, trải qua quá nhiều, như thế, mỗi chuyện xảy ra mới trở nên đầy ý nghĩa.

Từ khi biết Mạc Lăng, dưới sân bóng sẽ nhiều hơn một người. Mà Mạc Lăng chỉ thích phơi nắng ở nơi trống trải, cô ấy không có hứng thú với sân bóng khi trời đầy mây, vì sợ rắn.

Vài ngày sau là một ngày nắng, Hạ Sùng Ngu ngồi bên cầu môn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn về phía khán đài xem gương mặt ngủ ngon của Vệ Gia Nam —— cậu ấy ngủ sao? Không biết. Mạc Lăng đi đến phía đó, cô ấy đã thay đổi kiểu tóc, tóc xõa xuống, uốn thành lượn sóng, mặc một bộ áo ren màu đen thấp ngực, ngây ngô nhưng xinh đẹp, cùng với chiếc váy màu và đôi ủng cao, lộ ra phần đùi trắng bóc.

Cô ấy còn xịt thêm nước hoa của mẹ, mùi của phụ nữ, nghe nói tên là “Tình yêu cuồng nhiệt”.

Cô chặn trước ánh nắng của cậu, khiến cậu buộc phải lấy cuốn sách ra, kinh ngạc nhìn lên. Cậu nhìn Mạc Lăng, Mạc Lăng thay đổi chân trụ, có phần lo lắng, không biết mình trang điểm như vậy có được không. Nhưng mà cô rất có lòng tin vào mình, bởi vì không ai không động lòng trước một cô gái xinh, cô vừa đẹp, vừa mỹ lệ như nụ hoa hồng sắp nở, cho dù cậu có xoi mói chắc là cũng không tìm ra chỗ xấu.

Hai người hai đầu cùng chờ phản ứng của cậu ấy. Cô, còn cả Mạc Lăng.

Vệ Gia Nam đứng lên, một tay vỗ vỗ đám cỏ sau quần, sau đó tiến lên một bước, giữ lấy mặt Mạc Lăng, bọn họ hôn nhau, chỉ ngay sau một khắc.

Cô, lặng yên nhìn hai người trên khán đài xa xa, bóng dáng đó vô cùng phù hợp, cô biết sau này muốn nhìn kĩ bóng lưng cậu cũng không còn cơ hội nữa. Cậu ấy cuối cùng cũng tìm được người bạn cho mình, là một nữ sinh,

không chỉ xinh mà còn thích cậu. Chỉ mong họ đều thích nhau...

Bọn họ nhanh chóng cặp đôi, các nữ sinh lại có thêm một người để thảo luận, Mạc Lăng. Bảo rằng cô ấy là sự sỉ nhục của nữ sinh, vậy mà không biết xấu hổ hờ dỗi vì con trai, mà quan điểm của các nam sinh thì càng kì lạ, con gái như thế là vì thiếu trai, bọn họ còn định chặn đường về nhà để chỉ dạy cô ấy. Nhắc cũng thấy lạ, từ khi quen với Vệ Gia Nam, Mạc Lăng càng lúc càng xinh, cho tới bây giờ không ai biết vóc người cô ấy lại kích thích người khác như vậy.

Mặc dù Vệ Gia Nam cùng Mạc Lăng bị cô lập thật, nhưng có vẻ họ không thèm quan tâm. Cô giáo thông báo người nhà hai người tới trường làm việc xem nên xử lí chuyện này thế nào, hai người còn tranh thủ đứng trên hành lang ôm hôn nhau.

Một lần nữa cô thấy cậu trên hành lang tòa nhà Lưu kim, đứng cùng bạn tốt của mình, và vẫn không chú ý tới sự tồn tại của cô như trước, trái lại Mạc Lăng lại phát hiện ra, cười cười với cô.

“Hi, A Ngu.”

“Thế nào?” Cô không biết phải hỏi sao.

“Dù sao bọn họ cũng biết hết rồi.”

Bên cạnh vang lên tiếng tranh luận của giáo vụ, cha Mạc Lăng người thì to cao nhưng tính tình rất kém, người đập bàn nhất định là ông.

Bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía cửa.

“Chắc đang tranh luận ai nên chuyển trường.”

“Bà ấy không để mình đi đâu, nếu như được mình cũng đã không muốn ở

nơi này”. Vệ Gia Nam rõ ràng đang nói về mẹ mình, hôm nay mẹ của cậu mặc một bộ váy tơ lụa rất đẹp có nếp uốn hình giọt nước, hợp với vòng cổ trân châu, thậm chí còn có thể mặc đi dự tiệc tối. Thế nhưng trái lại cha của Mạc Lăng, một chiếc quần jean đầy chắp vá, dưới tình huống như vậy mà chân của ông còn để nghiêng nghiêng, như thế đây vốn không phải vấn đề.

“Cha mình cũng sẽ không đâu, ông mất nhiều tiền mới để chú nhét mình vào được.” Mạc Lăng dự đoán.

Chính xác, người cha thợ mộc của cô ấy đập cửa đi ra rồi kéo con gái mình đi. Đầu kia của hành lang chưa từng ồn ào như thế, Mạc Lăng cãi nhau với cha mình, tiếng học sinh ồn ào vây xem, giáo viên chủ nhiệm tức đến mức chống nạnh xoay quanh, duy nhất chỉ có mẹ Vệ Gia Nam còn bình tĩnh: “Con lại gây chuyện cho mẹ à, đừng mong có lần tiếp theo”. Bà nói.

“Yêu mà cũng là gây chuyện à.” Vệ Gia Nam mặt không đổi sắc nói.

Mẹ cậu tát cho cậu một bạt tai...

Hạ Sùng Ngu sợ đến mức há hốc mồm.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 6

Sau buổi học thứ ba Mạc Lăng bị đuổi học, Hạ Sùng Ngu tới trường học nộp hồ sơ của mình. Thư viện phía trước đang sửa chữa, phải đi vòng qua sân bóng, đường mòn nở đầy hoa tím không biết rõ tên, cây dây leo quấn quanh nhánh cây rồi cong xuống đất đầy thần bí. Cô đi lên bậc thềm, theo thói quen liếc nhìn về sân bóng.

Vệ Gia Nam đang ngồi tựa vào cầu môn rỉ sắt bên cạnh, vung lên ném máy bay giấy vừa xếp lên trời. Sắc trời hôm nay không tốt, âm u, giống như bờ biển Hạ Sùng Ngu từng tới ngày đó.

Cô đi tới bên cạnh cầu môn, ở đó không có một ai, hình ảnh vừa nhìn thấy chẳng qua chỉ là ảo tưởng nhàm chán của riêng cô. Gió thổi đám cỏ không vượt quá mắt cá chân, trên cầu môn trống trơn, vết rỉ sét loang lổ.

Cô không biết nên nói như thế nào, có lẽ rất nhanh thôi học sinh và các thầy cô giáo sẽ quên chuyện này, có lẽ không bao lâu nữa, Vệ Gia Nam sẽ quên Mạc Lăng, Mạc Lăng cũng thế. Thế nhưng cầu môn này sẽ không quên được. Nó không giống như những cầu môn khác, quen nhìn thấy người ta đá banh rượt đuổi, tranh đoạt hay cướp giật. Nó chỉ im lặng nhìn, ngoại trừ nắng gắt gió mưa, chính là những người từng tựa trên mình nó, im im lặng lặng chứng kiến tuổi thanh xuân của những đứa bé trôi qua, rồi rong ruổi khắp mọi nơi, để mặc nó hoang vu một mình ở lại, những lời thề son sắt cùng nắm tay cũng mặc cho rỉ sét.

Ở độ tuổi tươi đẹp nhất, ngây ngô giữ lại, tình cảm mãnh liệt bùng nổ ra,

chờ thời khắc tự do, một tâm hồn già nua nhìn thấu, cũng không nhen nổi chút lửa nóng thanh xuân.

Cô ngẩng đầu nhìn trời nặng nề những mây đen, mây mù che hết cả bầu trời và mặt đất, như thể đưa tay là chạm tới, giống như trần nhà cao cao, bốn phía đều là tường vây sắt thép.

Trường học này quả xứng với từ nhà giam, dù là ai bước vào, cũng phải dùng thanh xuân đánh đổi mới có thể chống lại tất cả đau đớn và tê dại...

Hạ Sùng Ngu nằm ở trong bụi cỏ, nước mắt chảy xuống, còn chưa rơi xuống đất đã chảy vào mép tóc, cô cảm nhận nước mắt của mình, lạnh lạnh, nhìn lên trời cao, cô lại nghĩ, chẳng lẽ sinh mệnh là những ảo giác như vậy sao? Trong xi măng thành thị chẳng lẽ cây sẽ không thể mọc lên sao? Con người thì không được quyền nhu nhược à? Tủ đồ của Vệ Gia Nam dù không còn bị nhét rác vào nữa nhưng vẫn trống trải như cũ. Từ sau khi Hạ Sùng Ngu quyết tâm xong, cứ một tuần một lần cô lại mượn dụng cụ, sáng sớm mặc đồ thể thao leo tường vào trường học, lén cầm chìa khóa của bác gác cổng mở cửa phòng, thay một cái đinh mới cho tủ đồ của cậu. Tuần thứ hai, cô lấy thùng sơn màu xanh của ba, sơn tủ đồ của cậu một lượt, màu xanh da trời nhạt, nổi bật giữa những tủ đồ màu xám.

Sau khi sơn rồi, cô viết ba chữ Vệ Gia Nam ngay ngắn rồi dán lên.

Tuần thứ ba, cô giấu mấy tấm ván gỗ, trước tiên dựng hai mặt hai bên ngăn tủ, rồi đặt một tấm ván lên, ngăn tủ được chia thành hai tầng. Mặt trên để cho cậu đựng sách, phía dưới có thể để áo quần, như vậy tiện hơn nhiều. Mỗi ngày thứ Hai, cô sẽ chú ý tới phản ứng của cậu, có phải không thích bố trí như thế không. Cậu phát hiện tủ đồ của mình khác lạ, mọi người thì xôn xao bàn tán, nhưng chút phong ba như vậy như không ảnh hưởng đến người. Cậu rất tự nhiên bắt đầu sử dụng tủ đựng đồ, giống như vẫn hay dùng tự nhiên như thế.

Nhưng mà không được một tháng, Hạ Sùng Ngu phát hiện cậu có một thói quen xấu, một khi thay áo quần, chìa khóa lại đánh rơi. Nhìn thấy cậu đứng ở tủ đựng tìm trên người nửa ngày cũng không thu hoạch được gì, làm cho cô cảm thấy cậu ấy cứ như đứa trẻ, thế là cô cũng phối hợp đặt chìa khóa vào trong ngăn kéo, rồi cho hộp cơm xuống dưới. Một khi phát hiện chỗ đó không có chìa khóa, cô sẽ bỏ vào, tránh làm cậu lỡ học.

Lướt qua nhật ký, cô nhận ra học kì qua mình đã đánh thêm bảy chìa khóa.

Tô Y của cô đúng là người dễ quên.

Thế là cậu cũng không tìm hiểu ai là người sơn ngăn tủ, cô vẫn tiếp tục cách thức này, làm cho cậu ấy nhiều hơn, không chỉ là chùng đó.

Cô phát hiện cậu ấy thích ăn món mặn, không thích rau dưa. Thức ăn mà trường học cung cấp đa số là một mặn hai rau, hoặc là hai mặn ba rau. Hơn nữa trứng gà sẽ là món mặn thường xuyên được sử dụng, còn rau thì thường là đậu hũ và dưa chuột, lâu lâu cũng không đổi món mới. Mười bốn tuổi, vóc người của cậu đã rất cao, là thời gian cơ thể phát triển, cô suy nghĩ mấy buổi tối, cuối cùng học được từ mẹ món thịt đông lạnh, vị rất ngon, lại không sợ hư. Chỉ cần chưng lên là có thể ăn liền như thịt bình thường, không chưng cũng có thể ăn như món mặn. Phát hiện ra điều này cô đã vui vẻ rất lâu, thế là không chờ được, đem thành phẩm ngon nhất đầu tiên đặt vào ngăn tủ cậu.

Trong các loại rau cậu ấy chỉ thích một loại ớt xanh, ngọt cay. Dùng hành tỏi, nước tương, đường làm gia vị để ủ, cho đến khi chuyển thành màu xanh sậm, hơi cay, vỏ ớt nhăn nhăn, cô đã từng nhìn thấy cậu ăn, ăn một lúc rất nhiều. Ở quê của cô ớt xanh được cắt lát phối hợp, ăn thẳng như thế cô chưa từng thấy, quay về nhà hỏi mẹ, mẹ nói người ở đây hay ăn như thế, nhưng mẹ không thấy kiểu đó có gì ngon, bà vẫn thích dùng làm gia vị mà thôi.

Hạ Sùng Ngu nắn nỉ mẹ làm thử ớt xanh chua ngọt một lần, cô sợ cay, cho nên chuẩn bị một bát nước lớn cầm sẵn trong tay, ôm lên đoạn đầu dài, quyết tâm lấy đũa gắp một miếng, nhắm mắt lại rồi cắn một miếng ớt xanh nhỏ. Mẹ không hiểu, cười nói: “Đã sợ cay mà cứ đòi ăn, đúng là...”

Thế nhưng không hề cay chút nào, còn hơi ngọt, có chút chát, nhưng có thể chịu được. Ngay cả mấy hạt nhỏ cũng bị nấu mềm, có thể nhẹ nhàng cắn nát, nước ngọt chảy vào giữa răng và lưỡi. Thoáng cái cô đã thích món ăn này rồi, oàm một ngụm nuốt sặc, còn gắp tiếp nhét vào miệng nhai nhai, thế nhưng lần này lại khác, cay cực kì. Cô chuẩn bị một bát nước lớn cũng không uống đủ, nước mắt lưng tròng hỏi mẹ: “Ớt này và ớt đó cùng một loại sao?”

Mẹ nói: “Đương nhiên.”

Cô nói mẹ lừa mình, “Vậy tại sao món thì cay, món thì không?”

Mẹ cười, “Bởi vì quả già, quả non, con bé này.”

“Non sẽ không cay sao?”

“Đúng vậy, những quả này mềm, vỏ nhẵn chính là ớt xanh còn non, vỏ bóng loáng, cứng cứng, màu sáng, là ớt xanh già, sẽ rất cay.”

Hóa ra là như thế, ớt trong bát cậu ấy vỏ nhẵn, chắc đa số là non, non sẽ không cay, còn ngọt, nhiều nước, vị cũng ngon hẳn. Khó trách vì sao cậu ấy thích. Hạ Sùng Ngu quẩn quýt lấy mẹ có cách nào chỉ chọn ra ớt non được không.

“Không có cách nào đâu, mẹ cũng không chọn được.” Mẹ nói xong, quay đầu lại tiếp tục bận rộn.

Chủ nhật Hạ Sùng Ngu đi tới khu chợ cung cấp rau xanh, dừng lại trước mỗi sạp bán ớt, cô chỉ chọn ớt non, mấy người bán hàng âm thầm phản đối,

khoảng được ba mươi quả. Về nhà cô lại nhốt mình trong phòng bếp, dựa theo cách mẹ nói, cho vào nồi sao qua, đợi khi vỏ nhẵn thì thêm chút tiêu rồi vớt ra, cho dầu vào tiếp tục sao, khi gần chín thì thêm gia vị, đẩy nắp lại một lúc.

“Sao hả mẹ?”

Mẹ nói: “Ăn ngon, ừ, non.”

Cô nhìn ba mươi quả vỏ nhỏ nhẵn nhẵn mềm, cẩn thận từng li từng tí cho hết vào hộp, thêm nhiều nước vì sợ bị đổ ra, rồi bọc qua hai lớp giấy.

“Mang đi hết à?”

“Dạ.”

“Một mình sao ăn nhiều thế được, để lại ít cho ba mẹ đi.”

“Mai còn làm lại là được mà.” Cô vội vàng đồng ý, gói kỹ càng rồi cho vào trong túi xách đi.

“Con bé này, học ai mà lòng dạ hẹp hòi.”

Mẹ nói xong rồi đi vào phòng mình.

Cô cười cười, đúng là cô lòng dạ hẹp hòi thật, hơn nữa còn không phải hẹp hòi bình thường đâu. Cô có biết bao bí mật, tất cả đều ghi lại trong sổ ghi chép, ngoại trừ cô ra, không ai hay biết.

Ngày hôm sau, sáng sớm cô mang theo hộp ớt xanh chua ngọt kia tới trường, sau đó đặt vào trong tủ của cậu. Sau khi khóa cửa, cô lại đi kiểm tra xem chiếc chìa khóa dự phòng trong hộc bàn của cậu ấy còn không, ừm, tốt lắm, vẫn đang ở đó.

Buổi trưa cô thấy cậu ăn hộp ớt xanh kia, không ném đi, ăn sạch sẽ. Cậu ấy thích món này thật đấy. Hạ Sùng Ngu cười, bưng phần ăn của mình đi qua chỗ cậu, ngồi ở một góc cách đó không xa, bắt đầu ăn hết phần trứng gà đậu hũ của mình.

Mười bốn tuổi các nam sinh bắt đầu vỡ giọng, trong phòng học thường xuyên vang lên từng tiếng như vịt đực, hoặc là lúc đang học, giáo viên gọi một nam sinh đứng lên, đang nói hứng khởi tuôn trào, đột nhiên có một giọng ồm ồm vang lên, cả đám học sinh cười đau bụng.

Hạ Sùng Ngu cũng cười, trong trí nhớ mơ hồ của cô, hình như cô chưa từng nghe giọng cậu ấy trong thời kì này, cậu ấy luôn nhếch môi, dù là với bất kì ai, không phải sao? !

Cô muốn được nghe tiếng cậu ấy nói, một cách tự nhiên nhất, một giọng nói không hề che giấu.

Một khi ý định nảy ra có lẽ sẽ rất khó dìm nó xuống. Cô không biết phải nói chuyện với cậu thế nào, hơn nữa phải nghe được giọng cậu ấy. Cùng thời điểm đó trong trường có một nhóm học sinh học ngoại ngữ, họ bắt đầu dùng máy nghe nhạc cầm tay, còn có thể ghi âm được, mỗi lần thu được bốn mươi giây, Hạ Sùng Ngu lại được thêm gợi ý.

Cô mượn máy ghi âm ở chỗ chị họ đang là học sinh cấp ba, cam đoan một tuần sẽ trả. Sau khi nhét băng vào cô lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề nói như thế nào.

“Xin lỗi, có thể mượn vở của cậu một lúc được?”

Không được, cậu ấy sẽ nghĩ mình làm khó cậu ấy, bởi vì rõ ràng người ta có bao giờ ghi chép đâu.

“Xin lỗi, mình có một đề bài không làm được, có thể nhờ cậu giải giúp

được không?”

Như vậy cũng không được, nhiều học sinh giỏi như vậy mắc gì phải tới hỏi cậu ấy?

Hạ Sùng Ngu tưởng tượng mấy trường hợp đều bị mình tự phủ định ngay giây tiếp theo, cứ thế thì không ổn, cô vừa học từ đơn vừa mơ màng nghĩ tới chuyện có thể xảy ra vào ngày hôm sau, ngay cả mẹ đẩy cửa bước vào cũng không hề biết.

“Các con sắp thi hội thể thao à? Trường của mẹ sắp mở rồi.”

Mẹ cô là giáo viên của một trường học khác, Hạ Sùng Ngu bỗng nhiên nghĩ tới.

Đúng rồi, có thể hỏi cậu muốn đăng kí tham gia phần thi nào mà.

Hạ Sùng Ngu mừng rỡ nhảy lên, dọa mẹ mình giật thót.

“Con bé này, sao thế?”

“Không có gì ạ, sắp mở hội thể thao nên con vui thôi, hi hi”.

Hạ Sùng Ngu ôm ôm mẹ, ngày hôm sau cô chạy đến tổ thể dục mượn tờ giấy đăng kí, gặp bạn nào thì hỏi.

“Cậu muốn đăng kí cái gì, chạy cự li dài được không?”

Cô hỏi xong, thỉnh thoảng lại trộm liếc người kia trong góc tối, cậu không có phản ứng gì, vẫn cúi đầu nhìn quyển sách như trước.

Cuối cùng cũng hỏi hết mọi người, chỉ còn cậu ấy. Cô đi tới trước bàn cậu, cầm tờ giấy đăng kí mà thấp thỏm bất an đứng lại, tay đưa tới bấm vào nút ghi âm trong túi váy, sau đó thăm dò hỏi: “Mình quấy rầy một chút...”

Cậu dừng hai giây, ngẩng đầu lên nhìn thẳng, đôi mắt trắng đen rõ ràng không có chút cảm xúc gì.

“Đại hội thể thao lần này cậu muốn tham gia phần thi gì?”

Ánh mắt của cậu lướt xuống tờ giấy đăng kí trong tay cô, thế là không nói gì, đưa tay ra muốn cầm lấy tờ giấy kia xem thử.

Vốn tưởng rằng cậu ấy sẽ nói “Có thể”, hoặc là “Ồ, mình sẽ thử”, đại loại như thế. Hạ Sùng Ngu đành phải vội vàng đưa tờ đăng kí qua, trong lòng đầy thất vọng

Cậu cầm một cây viết, ngón tay lướt lướt, ngòi bút và bút đầu thỉnh thoảng quệt vào bàn, phát ra từng tiếng “rột rột”, cuối cùng, cậu dừng bút, ở “Môn đẩy tạ” rồi viết một cái tên, sau đó đưa lại cho cô.

Từ đầu tới cuối, môi vẫn mím chặt, một câu cũng không hề nói.

Cô từ từ cầm lấy tờ giấy, nhìn cậu cúi thấp đầu, vành tai nhột nhột, đột nhiên có một cảm giác không nói thành lời tràn ra.

Ở nhà, cô mở đoạn ghi âm kia rất nhiều lần, ngoại trừ hai câu của cô “Mình quấy rầy một chút” và “Đại hội thể thao lần này cậu muốn tham gia phần thi gì?”, đơn điệu như vậy, tiếng “rột rột” lặp đi lặp lại, như thể đó là ngôn ngữ của cậu, là cách giao lưu duy nhất với người khác.

Vì sao cậu ấy không nói một câu, cho dù chỉ là một âm duy nhất... cô làm nhiều như vậy, nhìn cậu lâu như vậy, không những là một câu đầy đủ, mà ngay cả một chữ, một âm cũng không hề có.

Nước mắt chảy xuống, mẩn mẩn, lạnh nhạt, không đợi rơi xuống mặt đất, một lần nữa cô lại tự giữ lấy mọi uất ức của mình.

Lau nước mắt trên má, cô đeo tai nghe lại, quên đi, ít nhất còn có tiếng” rột rột” này... Cõi như đây là lời cậu nói, có lẽ, âm thanh này còn hay hơn giọng thật, cô cũng không muốn nghe mấy giọng vịt đực như các nam sinh trong lớp đâu.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 7

Năm thứ ba, năm xưa

Lời tựa

Hạ Sùng Ngu lại cười, là nụ cười như hiểu rõ. Cô quay đầu lại tiếp tục đọc tiểu thuyết, phía sau vô cùng yên tĩnh, như thể không có ai ở đó. Một lát sau, cô quay đầu lại lần nữa, quả nhiên cậu ấy đã ngủ rồi, hô hấp đều đặn, cánh tay khoanh lại che trên mặt, khuất đi cặp mắt ấy, một chân gấp khúc, một chân vắt lên trên, tư thế ngủ vô cùng ngả ngớn.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận từng ánh nắng. Lúc hai người họ cùng nhau luôn luôn có ánh nắng mặt trời. Từng tia sáng tinh tế, nhẹ nhàng dịu dàng hôn lên người thiếu niên này và cô thiếu nữ luôn ngóng trông nhìn cậu, cẩn thận giảm bớt sức nóng không để tổn thương da thịt người kia.

Hạ Sùng Ngu nhẹ nhàng đặt quyển sách lên trên mặt cậu, ngồi xổm bên cạnh nhìn, rất lâu sau mới lặng lẽ đứng lên, xoa xoa bắp chân tê cứng.

Đã từng có một buổi sáng như thế, mười lăm tuổi, cô ngồi xổm yên lặng bên cạnh cậu, quan sát từ một nơi trong gang tấc...

Tới năm thứ ba, bọn họ đối mặt với một kì thi nữa. Sau khi thi đầu vào, nhóm học sinh mới đề nghị với trường tổ chức hội phụ huynh, mời một số phụ huynh đến tham gia cùng học sinh, xem như là thả lỏng sau ngày vất vả. Sau khi trường học đồng ý thì có đưa ra một điều kiện duy nhất—— đại biểu tham gia là do trường lựa chọn.

Đề bài thi đầu vào cũng đang được chấm gấp, mọi người đều quan tâm đến thứ tự của mình, thế là trong khoảng thời gian này nhiều học sinh giúp thầy duyệt bài như chạm vào lửa bỏng, cứ mỗi giờ tự học buổi trưa là lại nghe mấy tin tức đó, người vây chặt như nêm.

May mắn chính là Hạ Sùng Ngu bị mọi người vây nhiều nhất, sở dĩ nói cô may mắn là vì cô nhìn thấy điểm của mình, từ ba năm nay cô chưa bao giờ lọt nhóm mười người đầu danh sách. Giáo viên chủ nhiệm và thầy toán cũng rất bất mãn với cô nhưng vẫn còn kiềm chế. Cho đến khi lần này cô chỉ vừa đạt điểm tiêu chuẩn môn toán, thầy không nhìn được nữa.

Cô biết chuyện này không tránh được, nhưng cô lại không hiểu được rõ ràng. Hẳn thầy cũng thấy cô không yên lòng, cho nên thay đổi cách thức nói chuyện với cô, nhưng chẳng qua chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc.

Trước này hội phụ huynh một ngày, trường gọi điện cho quý phụ huynh, xác nhận danh sách tham gia. Trong mỗi ban có hai đến ba học sinh được mời cha hoặc mẹ tới, đương nhiên những học sinh đó cũng vinh dự trở thành tiêu điểm.

Giáo viên chủ nhiệm còn chuẩn bị thêm quà dành cho các vị phụ huynh nữa.

Trước giờ tự học, cô phát cho mỗi người một tờ giấy trắng, “Giờ chúng ta chơi trò vẽ tranh nhé”. Cô nói, mọi người đều hứng khởi hẳn lên, bởi vì từ khi ra khỏi vườn trẻ không được vẽ vờn gì, không chừng trình độ bây giờ còn thấp hơn nhà trẻ, không bằng cả trẻ sơ sinh mất. “Lấy độ thị hàm số cô dạy để vẽ một bức tranh đi”. Giáo viên chủ nhiệm làm mẫu trên bảng, vừa làm vừa giải thích.

“Tọa độ ngang thể hiện số lần các em thi đầu vào trong ba năm qua, một cm làm đơn vị, nửa năm thi hai lần, ba năm mười hai lần”.

Học sinh vẽ mười hai đơn vị trên tọa độ ngang.

“Tung độ đại diện thứ tự của các em mỗi lần thi, chúng ta có ba mươi sáu người, lấy 2mm một đơn vị đi”.

Học sinh vẽ bảy mươi hai gạch nhỏ.

Hạ Sùng Ngu đã biết cô giáo muốn làm gì, dùng bút ngơ ngẩn nhìn mặt bàn, lời giáo viên chủ nhiệm vẫn vang bên tai: “Giờ cô đọc thứ tự các em ở mỗi kì thi, các em nhớ kĩ rồi vẽ cho đúng nhé”.

Cô bắt đầu đọc người thứ nhất, em XX, 16, 25, 21, 17...

Hạ Sùng Ngu mặc dù cúi đầu, nhưng cũng có thể cảm giác được biểu cảm của mọi người xung quanh, họ vui vẻ lại lo lắng, bút trong tay nặng trĩu, ghi lại thật nhanh rồi chấm vào trục tọa độ. Có người uể oải có người vui, giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng đọc tới thứ tự của cô: “Hạ Sùng Ngu,” cô hơi dừng một chút, mà Hạ Sùng Ngu biết cô đang nhìn về phía này, “12, 21, 34, 24, 42...”

Bút của cô theo phản xạ ghi lại, vừa bức bối nhìn bọn nó.

Cô còn nghe thấy những người chung quanh kinh ngạc trừng mắt.

“Sau đó các em hãy nối các điểm trên, nhìn xem thành tích của mình là tiến bộ, thụt lùi hay đứng yên. Vẽ xong đưa lại cho cô”. Giáo viên chủ nhiệm nói xong rồi cầm đồ đạc rời khỏi phòng học, Hạ Sùng Ngu tiếp tục hoàn thiện bản vẽ của mình.

“Hắc, của mình là hình tam giác đều! Khéo ghê!” Một tên hưng phấn kêu lên.

“Cậu nói sao gọi là tiến bộ chứ, nhìn mình này, đuôi hướng xuống, haiz!”

Một tên khác an ủi.

Bỗng nhiên có người gào khóc, nước mắt tuôn ra không ngừng, một nam sinh cao lớn lại khóc bù lu bù loa, “Chỉ có mười thiên tài top đầu mới có thể tiếp tục học cao trung ở đây thôi, còn lại xong hết ...”

Cô bịt tai lại, nhìn chăm chăm mặt bàn. Còn chưa nổi các điểm kia lại cũng biết đó là một đường cong hạ xuống.

“Để mình xem cậu nào.” Một bạn đến lấy tờ giấy trên bàn cô: “Sao còn chưa nổi lại, mình nổi giúp cho”.

Không biết cô lấy dũng khí từ đâu, “roạt” một tiếng giật tờ giấy lại vò thành cục rồi ném xuống đất, còn lấy chân đạp lên.

Tên kia phì cười một tiếng, xoay người đi xem của người khác.

“Nạp lại cho mình nào!” Lớp trưởng lớn giọng nói quát.

...

Sau khi tan học cô đi tới sân bóng, tựa vào cầu môn dưới ánh hoàng hôn, không biết lại nhớ đến điều gì đã mất—hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa có được gì hay sao. Cô mở cặp lấy quyển Bảo thạch mặt trắng ra, lật nhìn. Đã lâu rồi không ôn lại nó, nhìn qua lại có một cảm giác thê lương không nói thành lời. Từng chữ trong đó như đang cười nhạo cô, đây không phải là chỉ là một chuyện cổ tích mà thôi sao. Cô bé bán diêm của Andersen còn phải lên án thế giới này đen tối, chữ của cô có thể nói lên được gì?

Đúng vậy... Cô nghĩ mình cũng giống cô bé đó, đốt từng cây diêm nhỏ, dấy lên hi vọng trong lòng mình, miêu tả những tưởng niệm ở đáy lòng. Mọi người có thể thương hại cô, nhưng cô vẫn còn hạnh phúc mà.

Cô mở cặp sách ra cất tiểu thuyết vào, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa trường.

Sau hội phụ huynh, phòng học treo đầy đồ trang trí, các học sinh tiếp tục trải qua các kì thi mới. Thế nhưng cũng có một chuyện quan trọng khác, các cửa hàng bán văn phòng phẩm xung quanh bắt đầu bán đồ lưu niệm, cung không đủ cầu. Dù trường học có hà khắc thế nào, cuộc sống có vội vàng ra sao, thì ba năm qua muốn lưu lại chút kỉ niệm cũng không phải điều gì đáng trách.

Dù cho không phải vì kỉ niệm thanh xuân, thì vì kỉ ức cũng được mà.

Ba tiết học vừa trôi qua, giáo viên mới vừa đi ra phòng học, giáo viên chủ nhiệm bỗng đi vào, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người không được đi ra ngoài, ngồi xuống, để cặp sách lên bàn ngay.”

Cả lớp không hiểu được chuyện gì xảy ra, thế nhưng nhìn cô nghiêm túc như vậy cũng ngoan ngoãn ngồi xuống hết.

Giáo viên chủ nhiệm nói: “Giờ việc học quan trọng như thế, các em lại còn viết lưu bút, giáo viên có phản ánh, nói giấy lưu niệm bay đầy trời, ảnh hưởng đến việc nghe giảng của học sinh, các em có muốn tốt nghiệp không hả?”

Tất cả mọi người đều câm như hến, nữ sinh bên cạnh Hạ Sùng Ngu còn lén lút lấy một quyển sổ trong suốt trong cặp ra, lặng lẽ xé rồi nhét xuống đáy bàn.

Giáo viên chủ nhiệm nói tiếp: “Muốn lưu kỉ niệm thì tốt nghiệp rồi tôi sẽ để các em viết, tới nhà tôi mà viết, tôi mời cơm luôn. Giờ bận rồi, bận gì à, sau này không muốn gặp mặt nhau luôn phải không? Giờ cô sẽ gọi tên, tới tên ai thì mang cặp lên đây kiểm tra, để xem có bao nhiêu người làm việc này

—— quá kỳ cục mà.”

Cô nữ sinh kia thở phào nhẹ nhõm, yên tâm ngồi xuống.

Hạ Sùng Ngu vừa mới ngẩng đầu đã chạm vào ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm.

“Hạ Sùng Ngu, đem cặp của em lên.”

Giáo viên chủ nhiệm từ tốn nói.

Cô ngần người, không dám tin mình là người đầu tiên trúng đạn.

Cô không có sổ lưu niệm kiểu đó, bởi vì cô không biết ai đáng giá để mình nhớ lại. Người đáng giá nhất thì không chịu nói, huống chi là viết về những thứ như chòm sao, sở thích, thần tượng, sinh nhật, nhóm máu hay lời khen tặng...

Thế nhưng trong cặp có cuốn tiểu thuyết đó... Cô còn chưa kịp lấy ra.

“Nhanh lên đừng lề mề, mang lên đi.” Giáo viên chủ nhiệm gõ gõ lên mặt bàn thúc giục nói.

Cô đem cặp sách lên, giáo viên chủ nhiệm từ từ lôi hết đồ ra, cô đứng một bên, cúi đầu chờ đợi kết quả.

Giáo viên chủ nhiệm cầm đến cặp hồ sơ đó rồi tùy tiện nhìn xem, thấy đây không thuộc phạm vi trong trường học nhưng cũng không phải sổ lưu niệm, thế lại do dự để vào lại, tuyên bố: “Không có, được rồi, người kế tiếp”.

Những người khác thở phào nhẹ nhõm, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xốc cặp sách lên, cô trở về chỗ ngồi, trong lúc vô thức liếc mắt nhìn về phía cậu, cậu không cúi đầu, nhưng cũng không nhìn cô mà nhìn ngoài cửa

số, mái tóc che khuất vầng trán, dưới ánh mặt trời hiện lên màu trong suốt. Khoảng cách từ bục giảng về chỗ ngồi là thế nhưng cô lại đi cảm giác thời gian như dài đằng dặc, mãi đến khi người thứ hai kiểm tra xong đi qua và phải bả vai cô, cô mới đi tới vị của mình.

Cậu thu hồi ánh mắt, nhìn ngón tay đặt trên mặt bàn. Lúc cô ngồi xuống, tiếng bút “rột rột” quen thuộc vang lên... Cô dựng thẳng tai lắng nghe, cảm giác âm thanh đó lại giống như một cách an ủi lạ thường.

Thế nhưng cô không ngờ quyển tiểu thuyết đó lại một lần nữa gặp phải phong ba.

! @\$#%#@

Ngày hôm sau tan học, dọn dẹp cặp sách xong cô bị một bạn học gọi tới phòng làm việc. Thấp thỏm bất an đi tới tòa nhà Lưu Kim, cô vừa nghĩ đã xảy ra chuyện gì vừa đẩy cửa ra. Khiến cô kinh ngạc chính là mẹ của mình cũng đang ở đó, đối diện là giáo viên chủ nhiệm.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt cô vô ý lướt qua cặp hồ sơ trước mặt bà, trang bìa màu rậm nắng vô cùng quen thuộc. Hôm nay dọn cặp sách, cô vô thức sờ bên người nhưng trống rỗng, nhắc cô nhớ ra cặp sách đã ở trong phòng học. Giáo viên chủ nhiệm yên lặng nhìn cô, chỉ vào quyển sổ đó nói: “Em viết cái này vào lúc nào?”

“Dạ... Là lớp năm tiểu học.”

Cô không hề nói dối, nhưng cô giáo và mẹ đều không tin, “Tiểu học?”

Giáo viên chủ nhiệm cầm lên nhìn, chất vấn: “Sao mà viết vào tiểu học được?” Sau đó giọng nói có vẻ kiên định hơn, “Tuyệt đối không có khả năng.”

Mẹ cũng nói: “Nếu con viết vào lúc tiểu học sao mẹ lại không biết được? Thời gian đâu mà viết, sao cả nhà lại không thấy?”

Cô không nói câu nào, trong lòng yên lặng nghĩ, có phải khi người lớn phát hiện ra mình không thể nắm giữ được con thì sẽ có phản ứng kinh hoàng như thế?

“Giờ đang là thời gian quan trọng, sao em còn phân tâm để viết ra những thứ như thế?” Giáo viên chủ nhiệm nói, “Coi như là viết lúc tiểu học đi, khi đó em đã rõ ràng chuyện nam nữ vậy à, có đoạn tôi xem mà còn thấy xấu hổ đấy”.

Cô không tin, giáo viên chủ nhiệm cũng có con, người phụ nữ như vậy, cũng hay chế nhạo tình yêu như vậy sao?

Giáo viên chủ nhiệm tiếp tục nói với mẹ của cô: “Hạ Sùng Ngu là một cô bé hay xấu hổ, ít khi nói chuyện, có khi biến mất một tuần cả lớp cũng không ai biết đâu”.

Mẹ nói: “Tôi cũng không nghĩ nhiều như thế, nó bình thường hay ngồi trong phòng sách, chúng tôi cứ nghĩ nó đang học bài”.

“Bây giờ nữ sinh mười bốn mười lăm đã bước vào thời kỳ trưởng thành, sẽ rất nổi loạn, nào là yêu sớm, nghĩ ngợi lung tung, động một chút là bỏ nhà ra đi, cha mẹ phải đặc biệt quan sát các con”.

“Nó vẫn rất ngoan, cho nên chúng tôi ít nghĩ tới những chuyện đó, nhưng mà gần đây tôi thấy con bé có nhiều tâm sự, lại không nói với chúng tôi...”

Đi ra khỏi phòng làm việc, cô không về cùng với mẹ, nói còn phải quét dọn vệ sinh. Mẹ không nói gì cứ thế đi trước, một mình cô ngồi giữa sân bóng lúc sáu giờ rưỡi tối.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 8

Cách ngày, ngày đó vừa lúc công bố thành tích môn toán, bài thi của cô đặt trên mặt bàn trống trơn, vết bút đỏ tươi viết “56”. Cùng lúc ấy cô đang bò lên tường thành cao cao, chỗ đó mai táng một con mèo nhỏ, dù cô không biết vì sao nó chết ở đây, tường thành này, vừa cao vừa lạnh, cũng không có nơi nào chắn gió, vì sao nó lại chạy lên đây?

Mà cô, Hạ Sùng Ngu, vì sao cô lại chạy lên đây?

Tường thành này không phải nơi cao nhất trong thành phố, đương nhiên cũng không phải là nơi gần bầu trời nhất, ở đây có những tòa nhà năm mươi tầng, không thì cũng có tòa ba mươi tầng, cô nằm bở trên nền gạch cổ xưa, mặc cho gió muốn thổi bay. Nhớ tới tiết xã hội hôm qua, có một thanh niên nhảy từ tầng thượng tòa Ngân Bách xuống, rơi chính giữa quảng trường, người người đang ăn cơm ở đó bỏ chạy tán loạn. Cô nghe giáo viên nói, khi đó thấy rất kì lạ, cũng thấy buồn cười.

Cô nói: “Người này thực ra không phải muốn tìm cái chết, cậu ấy ở trên tầng thượng, nhìn người phía dưới, thấy người ta ăn hải sản, kìm lòng không đậu nên nhảy xuống, cậu cũng biết làm thế sẽ chết, nhưng cậu lại nghĩ, tôi không ăn được mấy người cũng đừng có ăn. Thế là “rầm” một tiếng, xảy ra câu chuyện như trên báo viết”.

“Cậu còn cười được à, đầu óc làm bằng cái gì thế?” Lớp trưởng nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ.

Hạ Sùng Ngu nhún nhún vai: “Chết sớm đầu thai sớm, có gì khổ sở

đâu...”

Cô nhìn bầu trời màu xám, trên tường thành gió rất lớn, cỏ xanh tịch mịch, lung lay trong tay cô, nơi đây là chỗ vui chơi duy nhất của chúng nó, dù chỉ là một góc của thành phố, cũng có thể tạo nên một miền cực lạc, bọn nó phải đối mặt với vận mệnh bị diệt vong, cô không rõ, cũng là cây cỏ, vì sao thế giới lại không công bằng như thế, không cho chúng nó một mái nhà ấm áp như đồng loại khác?

Hạ Sùng Ngu cúi người, nghe tiếng cỏ xanh, con mèo đó chết đi, trước mộ chỉ có lớp cỏ xanh tươi này thôi, um rùm một mảnh. Cô kim lòng không đậu nói với nó: “Chỉ mong sau này ta chết, cũng sẽ được cỏ dại như vậy bao quanh, chứ không phải xi măng lạnh lẽo”.

Đi xuống khỏi tường thành, cô trở về nhà, mẹ thấy cô vào cửa, giật mình nói, “Con lêu lổng ở đâu vậy? cô giáo với bạn ở trường về tìm con đấy”.

Kì lạ, cô không đến trường thì xem như bị ốm đi, vì sao cả lớp lại đi tìm?

Sau đó mới biết, là lớp trưởng không thấy cô đến nên lo lắng chạy tới phòng làm việc của giáo viên: “Cô ơi Hạ Sùng Ngu có khi gặp chuyện không may rồi, hôm qua lúc tan học em thấy bạn ấy nói mấy câu kì lạ, gì mà người đàn ông nhảy lầu, còn cười cười”.

Mặt giáo viên sợ không còn chút máu, vội vã gọi điện thoại tới nhà họ, người nhà cũng không hiểu sao, nói cô đúng giờ ra khỏi cửa. Lớp trưởng cẩn thận nhớ lại, đúng là Hạ Sùng Ngu từng nói về chuyện người đó nhảy lầu, còn nói chết sớm siêu sinh sớm, lớp trưởng còn thêm mắm dặm muối làm cả trường thầy trò náo động, chạy đi tìm Hạ Sùng Ngu, mặc dù họ không biết trong trường cô là người ra sao thì cứ chạy bán mạng như thế, biểu diễn một tiếng mực tình bạn vô cùng cảm động.

Biết được cô bình an về nhà không thiếu một sợi lông, các học sinh hình như có phần thất vọng. Giáo viên chủ nhiệm giữ cô lại tận tình khuyên bảo, nói đời này có rất nhiều đường, thi không vào được đại học không có nghĩa là mất đi tất cả, dù sao cũng còn những con đường khác... Cô lại thấy buồn cười, cô muốn chết khi nào chứ? Sao cô giáo lại nghĩ cô không thể thi được vào đại học?

Vất vả lắm mới mới được giáo viên chủ nhiệm đi, cô nằm bò trước cửa sổ nhìn đêm đen, mẹ đẩy cửa bước vào, do dự trả lại cặp hồ sơ cho cô.

“Nói cho mẹ nghe. Con không có người trong lòng thật sao, cậu ta là ai?”

Trực giác của một người mẹ đúng là nhạy bén, nhưng Hạ Sùng Ngu chỉ lễ phép cười một cái. “Không mẹ à, chỉ là một giấc mơ của con thôi”.

“Thế đây là cái gì?”

Trong tay mẹ là WALKMAN mà Hạ Sùng Ngu vẫn nghe mỗi đêm, ngăn ngùn chỉ được vài câu. Cô nhìn mẹ một cái: “À, đó là máy nghe nhạc mà”.

“Máy câu kia thì sao?”

Cô cố ý sừng mặt lên, “Bên trong có tiếng nam sinh nói chuyện sao?”

Mẹ trầm mặc một chút, rồi mỉm cười sờ sờ tóc cô.

“Ngủ sớm đi, đừng quên uống sữa tươi.”

Không biết mẹ có nhận ra không, thế nhưng, đối với cô mà nói, không phải cậu chỉ là một người hư ảo thôi sao, Tô Y, Tô Y của cô, có lẽ không tồn tại trên đời này, không phải là Bảo thạch mặt trắng của cô... Không phải là ai cả!.

Hạ Sùng Ngu đi theo phía sau giáo viên chủ nhiệm, bước đến lầu hai

trong tòa nhà Lưu Kim. Ở đó có một tấm bảng bắt mắt: Cố vấn tâm lý thời kì trưởng thành.

“Chính là ở đây.” Giáo viên chủ nhiệm nói, “Vào đi thôi, cô có giới thiệu rồi.”

Cô giáo đặt tay lên hai vai sạch sẽ của nữ sinh, thâm ý nói: “Lúc này xuất hiện những vấn đề tâm lý là rất bình thường, chỉ cần sửa chữa kịp thời là được.”

Hạ Sùng Ngu đi vào căn phòng kia.

Con người ta thường muốn mình vui mà tìm một lý do. Sau đó cô biết, tâm lý học gọi đó là vì hành vi, vì ý nghĩa, vì làm một chiếc chìa khóa có thể giải quyết vấn đề, nhưng đến nay cô cũng không biết mình có vấn đề gì phải giải quyết, cũng không thể vì hành vi bất đồng của mình tìm ra được lý do gì thích hợp.

Bác sĩ tâm lý trong phòng nói: “Có thể em có tâm lý trả thù, nói đúng ra là lúc bé bị thờ ơ, sau khi lớn lên mới có những hành vi mà người ta khó hiểu để khiến mọi người chú ý”.

Hạ Sùng Ngu không rõ ràng lắm, cô làm gì khiến mọi người khó hiểu chứ? Sao phải khiến người ta chú ý? Giáo viên chủ nhiệm gật đầu với bác sĩ, có lẽ đa số người đến đây đều bị như thế? Nhưng không liên quan gì tới cô mà! Cô cũng không gọi họ đi tìm mình. Hơn nữa cô chỉ tìm một chỗ giải sầu, cũng không được sao?

Ra khỏi phòng cố vấn tâm lý, lúc xuống lầu, Hạ Sùng Ngu nhìn thấy đầu lối ra khác của hành lang, ánh nắng vẫn đọng đầy như ngày xưa cũ. Cô đi qua hành lang u tối thật dài, đi tới dưới ánh mặt trời, bởi vì nơi này gần nơi lưu tài liệu công nhân viên chức, cho nên trên mặt đất có ít đầu phấn vụn, có một

bồn hoa, trong đó còn vài cục đá. Cô vén tà váy ngồi xuống, nhặt phần lên vẽ mấy khoanh tròn rồi lượm vài viên đá, chơi trò ngày đó cậu chơi... Ánh mặt trời trên bãi dần nóng lên nhưng trong lòng cô vẫn lạnh băng như trước.

Một khắc kia, cuối cùng lần đầu tiên Hạ Sùng Ngu tìm lí do cho hành vi của mình, sở dĩ cô không cảm giác được nhiệt độ, là vì lòng cô quá lạnh, nước mắt ở đó từ lúc Mạc Lăng bị ép chuyển trường đã đóng băng hết cả, nơi sâu nhất dưới đáy lòng, vĩnh viễn không có ngày tan chảy.

Ngày kỉ niệm trăm năm thành lập trường Miễn Hoa không thể tổ chức qua loa. Ngày lễ hôm đó, vì tiết trời không tệ cho nên địa điểm được chọn là ở giữa thao trường, cả trường khoảng ba nghìn học sinh xách ghế ra đó ngồi. Ghế ước chừng nặng gần 50 cân, giáo viên để cho nam sinh vận chuyển, nữ sinh đi phát đồ ăn vặt. Ghế như thế chỉ có cơ thể khỏe mạnh của nam sinh mới vác từng chiếc một được, cộng thêm phải vác cả ghế cho nữ, xong rồi còn về làm vệ sinh.

Thế nhưng giáo viên không chỉ định nam sinh lớp nào bưng bê cho nữ sinh nào, cho nên nữ sinh nào có quan hệ tốt sẽ có nhiều nam sinh bưng giúp, mà quan hệ bình thường thậm chí là không tốt như Hạ Sùng Ngu thì phải tự mình làm, hoặc chờ khi có người rảnh rỗi đến giúp, nói không chừng khi đó buổi lễ đã bắt đầu được nửa ngày rồi.

Cô khom lưng kéo ghế đến cầu thang, bỗng nhiên có một bóng người chặn trước mắt, cô ngẩng đầu lên, Vệ Gia Nam để áo khoác trên thành ghế, giữ lấy phần bên kia rồi nói với cô: “Đứng lên trên đi”.

Giọng của cậu không trong trẻo trẻ con như mấy năm trước mà hơi thấp, có chút trầm. Không biết có phải vì bề giọng hay không.

Nói xong những lời này, cậu hơi nhếch môi, chờ cô ra vị trí đó.

Ở trên cầu thang, Hạ Sùng Ngu ở trên, Vệ Gia Nam cầm phía dưới, trọng lượng chiếc ghế đều dồn về phía cậu, cô áy náy, nhưng lại không thể thay đổi được lực hút của trái đất, chỉ có thể gánh được một phần trọng lượng.

Đi thẳng đến quảng trường, lần đầu tiên cô thấy sân bóng trống trải lại náo nhiệt đến vậy. Vệ Gia Nam đặt ghế của Hạ Sùng Ngu bên cạnh chỗ của Ôn Thiến, “Đây không phải là Hạ Sùng Ngu sao?” Ôn Thiến cười híp mắt nói, “Còn nhớ mình không?”

“Đương nhiên là nhớ chứ, tài nữ.”

Cô tự trách mình lại nói khách sáo với bạn học, Vệ Gia Nam lấy chai nước khoáng trong tay Ôn Thiến rồi uống. Ôn Thiến nhìn cậu một cái, sau đó nói với cô: “Đâu có, sao mình lại là tài nữ được, mình nhớ cậu lúc học tiểu học năm lớp năm đã có thể viết được tiểu thuyết mười vạn chữ rồi, nếu nói tài nữ phải là cậu kìa”.

Hai người nói khách khí với nhau và Vệ Gia Nam đều đã quên một việc, đó là hoạt động lễ hội, khi đã xác định chỗ ngồi thì phải ngồi xuống luôn, tránh lộn xộn. Ngay khi họ vừa tới, đứng chưa được lâu đã có giáo viên nhìn thấy, hét gọi: “Này này, hai em nữ sinh với một em nam sinh kia, qua đây khuôn giúp ghế chủ tịch đi, phải bố trí liền”.

Hạ Sùng Ngu không hiểu, nếu là để mình ngồi, sao không tự chuyển nó đi, nhìn mấy giáo viên tay chân trắng kiện không thiếu cái nào, lại cực kì thích chỉ huy.

Ba người bọn họ rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời “bịch” một tiếng, ngồi xuống giữa biển người, giả chết.

Lúc này Hạ Sùng Ngu nhìn thấy mắt cậu, cảm giác như lửa nóng. Ánh nắng đầu thu chói chang, giữa cô và cậu là đường ranh giới đầy ánh nắng, cậu

ngồi dưới ánh mặt trời, mà Hạ Sùng Ngu ngồi nơi râm mát. Thực ra ghế cô ngồi mới là của cậu, vốn cô nên đổi chỗ cho cậu sang... Hạ Sùng Ngu nhìn ánh nắng chiếu trên người người kia, như một lớp nguy trang từ từ lộ ra, biến thành một vầng sáng bao quanh của thiên sứ... Ánh nắng đó chói vào mắt, cô vội vàng cúi đầu, mắt hoa lên, còn cả giọt nước mắt ẩm ướt lướt qua kẽ ngón tay.

Buổi trưa ở thư viện rất nhiều người, thế nhưng ai cũng chọn nơi rộng rãi thoáng mát để ngồi. Tiếng gió thổi hay tiếng những từ đơn tiếng Anh từ tai nghe, có rất ít người sẽ lấy sách trên giá để xem. Ngày đó Hạ Sùng Ngu bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, cô đứng trước ngăn tủ, nhìn xem có sách mình muốn hay không. Giá sách bên này rộng rãi hơn chỗ ngồi bên kia nhiều lắm, cô cứ đi lững thững, đột nhiên thấy một quyển tiểu thuyết màu lam, hình như là quyển đang nổi tiếng thời gian này. Cô nhón chân lên, muốn lấy nó nhìn xem nhưng lại không với tới.

Cô do dự liếc mắt nhìn đồng người ngoài kia, bọn họ đang yên lặng cúi đầu đọc sách, không ai chú ý tới cô. Thế là Hạ Sùng Ngu nhón chân lên, bắt đầu nhảy.

Lúc cô nhảy lấy đà thêm lần nữa, một đôi chân khác cũng nhảy lên, vượt khỏi tay cô nắm lấy cuối sách màu lam kia.

Sau đó “rầm rầm” hai tiếng, hai đôi giày cùng lúc rơi xuống mặt đất.

“Là quyển này sao?”

Cậu cầm sách, hơi xoay người đưa tới cho cô.

“Phải... Cảm ơn.”

Lạ là tại sao cậu lại xuất hiện ở đây, Hạ Sùng Ngu vô thức nhìn nhóm người ngoài kia, quả nhiên, cô thấy Ôn Thiển, trước mặt là rất nhiều tài liệu

tham khảo, bên tai còn nhét tai nghe.

“Không cần khách sáo.”

Nói xong cậu liền quay người đi, Hạ Sùng Ngu bỗng mở to hai mắt, cậu lại mặc áo sơmi trắng, quần đen! Mặc dù tóc có hơi dài nhưng có thể thấy rõ vạt áo phẳng lì và tóc mai nhạt màu phía sau.

Cô ôm cuốn tiểu thuyết nhìn theo bóng lưng kia, khẽ cười, đúng lúc Ôn Thiển ngẩng đầu lên, tưởng rằng cô cười với mình nên cũng mỉm cười đáp lại.

Hạ Sùng Ngu trở lại chỗ ngồi, mở quyển tiểu thuyết ra, bối cảnh đầu tiên là giữa sân trường, nữ chính hét lớn: “XXX cậu ra đây cho tôi”.

Hạ Sùng Ngu hứng thú nhú mày, không có cách nào tưởng tượng nếu có một cô gái làm như thế ở trường mình thì sao nhỉ, nhất định sẽ phải vào phòng làm việc nhỉ.

Nói cách khác, nếu như ở trong trường học này, cô kêu một tiếng: “Vệ Gia Nam cậu ra đây cho mình!” Nhất định hiệu quả sẽ vô cùng táo bạo, nhất là giáo viên chủ nhiệm kia, có khi đánh ngất cô không chừng”

Cô khép lại trang bìa nhìn cậu một lúc, trong lòng lặng yên nói: Vệ Gia Nam, Vệ Gia Nam, Vệ Gia Nam.

Cô lại nghĩ không biết cậu sẽ phản ứng thế nào nhỉ. Kinh ngạc? Yên lặng?

Hạ Sùng Ngu cười cười, cúi đầu tiếp tục nhìn.

Cô xem hết một buổi trưa, càng xem càng thấy kì lạ, hóa ra tình yêu cũng có thể như thế sao? Tình yêu kiểu này và trong truyện cổ Grimm hình như không giống nhau? Nhân vật chính không sống trong lâu đài hay trong rừng,

không có ma chú hay yêu nữ, nhưng nhân vật chính lại là vương tử, công chúa hoặc là cô bé lọ lem, kết thúc nhất định phải sống cùng nhau, vui vẻ trải qua ngày tháng bình thường.

Không cần thiện lương, không cần nghe lời, không cần trở nên nổi bật, không cần nho nhã lễ độ... Cô gái như thế nào cũng sẽ có người yêu thương. Tình yêu thế nào cũng có người nhìn ngắm. Hạ Sùng Ngu cắn ngón tay xem xong quyển sách rồi đặt nói xuống ngăn tủ, cô không hi vọng nó sẽ bị người ta gác xó, cũng hi vọng sẽ có nhiều cô gái đọc được nó hơn.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 9

Hình như từ đó về sau, cô có những thay đổi rất nhỏ, dù không có tiếng tăm gì, nhưng không còn cô đơn nữa, sẽ có người đi cùng cô. Tô Y của cô, một ngày nào đó cũng sẽ là vương tử trong cổ tích, hoặc là nam chính trong quyển tiểu thuyết di, vượt qua nhiều gian khổ, đi tới bên cô.

Thực ra trong lớp có rất nhiều cô gái đã xem quyển sách đó, nhìn nó không còn mới là có thể đoán ra được, có lẽ đã thành cuốn sách được nhiều người xem nhất. Nhưng nó vẫn ở trong góc khuất chờ độc giả tiếp theo, cũng sẽ có những nữ sinh bị hấp dẫn đến trước mặt nó, len lén lấy ra xem.

Chắc hẳn là vậy, sổ lưu niệm không được phép xuất hiện trong trường, thì sao có thể cho các cô đọc tiểu thuyết như thế.

Giáo viên chủ nhiệm lại dấy binh hỏi tội thêm lần nữa, lấy Hạ Sùng Ngu là người bị khai đao đầu tiên

Hạ Sùng Ngu đành phải mang cặp sách lên, để cô kiểm tra.

Cái này gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách; đạo cao một thước, ma cao một trượng; cậu có dây thừng, tôi có thang leo... Các nữ sinh cũng không phải ngốc, người nào cũng biết cách che giấu. Giáo viên không thu hoạch được gì lại mở hộp lớp lần nữa, nhưng chưa đề cập tới đề tài tiểu thuyết mãn cảm, mà là những chuyện lộn xộn gần đây, bắt đầu từ quyển tiểu thuyết Bảo thạch mặt trăng của Hạ Sùng Ngu, được xem là không có phong cách nhất.

Giáo viên chủ nhiệm lấy chuyện của Hạ Sùng Ngu ra nói công khai nói

một lần, tận tình khuyên bảo mọi người rằng: “Các em giờ đang yêu quá sớm, có hiểu gì là tình yêu đâu, yêu thì đã sao, có kết quả gì nào...”

Hạ Sùng Ngu nghe những lời này, trong lòng lại nghĩ, nhưng mà có thể cảm được tình yêu sao. Yêu cũng đâu phải vì một kết quả gì tốt, người đã yêu một lần, đã yêu một người thì mới có tư cách nói nó có cảm giác ra sao.

Trái lại, chuyện giáo viên chủ nhiệm nêu ra lại khiến Hạ Sùng Ngu nổi tiếng, có một đám nữ sinh lén hỏi mượn Bảo thạch mặt trăng của cô để xem, sau đó... bỗng nhiên nổi tiếng.

“Tớ thấy cậu nên đóng góp cho mọi người đi.”

“Đúng vậy, bọn mình nhìn, thấy sai ở đâu, cần sửa gì cũng tốt mà”.

Cô được quan tâm mà hơi hoảng, nhưng cũng vui vẻ như điên, trong lòng đầy ắp ngọt ngào.

Vài ngày sau, một nữ sinh nghi ngờ nhìn cô hỏi: “A Ngu có phải cậu sao chép tiểu thuyết khác không, có bạn xem qua chuyện đó rồi, có phải không?”

“Hả?” Cô ngờ ngác, mấy cô gái lúc trước có xem truyện không biết sao lại chạy qua, gật đầu nói: “Đúng thế, bọn mình nghe nói, cậu ấy khẳng định cậu ấy đã xem quyển sách đó rồi”.

“Là ai, ai nói?”

Hạ Sùng Ngu lửa giận ngút trời, không hiểu tại sao mình có thể cao giọng tới thế, nhưng người nói lời đó, họ có chứng cứ không, cô không tin chuyện mình toàn tâm toàn ý viết ra cũng có người sẽ viết ra y hệt, cho dù có sao chép cũng là người đó, không phải là mình!

Mấy nữ sinh bị hoảng sợ, “Đừng giận mà, bọn mình chỉ hỏi một chút

thôi.”

Nói xong liền lảng đi, để cô đứng một mình giậm đến mức run người.

Sau khi tan học cô chạy tới thư viện, tìm quyển sách tên là Bảo thạch mặt trắng thử xem nhưng mà không có. Lại chạy tới nhà sách, vẫn không tìm được, nhưng có một người đàn ông đứng bên quầy hàng nói: “”Hình như Wilkie · Collins từng viết một quyển sách tên là Bảo thạch mặt trắng, cô bé nói về quyển đó sao?”

Hạ Sùng Ngu kinh ngạc, có người đã viết thật sao? Nhưng cô vẫn còn nuôi chút hi vọng hỏi: “Đúng thế ạ, cho cháu hỏi sách đó bán ở đâu vậy?”

Người đàn ông chỉ địa điểm, cô thấy trên giá sách có một quyển tiểu thuyết trinh thám Wilkie · Collins, sau khi lấy hết số tiền ra mua quyển sách này, cô cầm trên tay vừa đi vừa nhìn.

Mặc dù Bảo thạch mặt trắng của Wilkie · Collins khác nhau hoàn toàn về nội dung với câu chuyện của Hạ Sùng Ngu nhưng cô vẫn bị nó hấp dẫn, sự dừng cảm không bao giờ chùn bước, những tình tiết rung động đến tận tâm can, khiến cho những uất ức buổi sáng bay sạch. Đọc suốt một đêm mà vẫn chưa đọc xong, cô uất ức đi tới trường, định buổi trưa lại mang ra đọc tiếp.

Đến tiết học tư tưởng cô không nhận được nữa, cả đầu óc đều là tình tiết khi câu chuyện dừng lại, tiếp theo đó sẽ thế nào? Cô nhìn giáo viên, kì lòng không đậu với tay vào cặp lấy quyển sách ra xem.

Cô xem quá sức chú tâm, đầu cũng dán luôn vào sách, hoàn toàn không chú ý tới giáo viên mặt như phun lửa đi tới ngay bên cạnh. N

“Hạ Sùng Ngu, nếu không muốn nghe bài thì tới thư viện đi, yên tĩnh lắm đó”.

Mặc dù giáo viên đã hết sức cố gắng kiềm chế nhưng trong lời nói vẫn nồng nặc mùi thuốc súng, cô hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thầy, nếp nhăn nơi chân mày có thể kẹp chết một con ruồi, đột nhiên Hạ Sùng Ngu cảm thấy như thầy vậy cũng thật tốt. Giờ cô đâu muốn nói gì hơn — chẳng có gì so được với quyển sách chưa đọc xong này cả. Gấp Bảo thạch mặt trắng lại, không cần mang cặp sách, cô cứ thế đi ra ngoài phòng, phía sau còn nghe tiếng giáo viên nói: “Các em còn trẻ tuổi thì không sai, nhưng lãng phí cuộc sống vậy có đáng giá không...”.

Trong thư viện đều là sâu gạo đọc sách, đi vào đó còn không bằng đi về nhà. Sân bóng mà cô thích lại không thể đi, bởi vì đối diện với nó là phòng của giáo viên chủ nhiệm. Hạ Sùng Ngu đi thẳng tới vườn hoa, nơi đó gần với hồ nước, bởi vì không được quản lí nên trong hồ toàn hộp nhựa tiện lợi và bao bì thực phẩm đóng gói. Nước hồ xám ngắt, cho dù nam nữ sinh muốn tới hẹn hò cũng không chọn nơi này được.

Cô ngồi bên bờ hồ, hai chân buông xuống đung đưa, nhìn cuốn tiểu thuyết trinh thám của mình và đồng rác xung quanh.

Chỉ chốc lát, phía sau vang lên tiếng bước chân, cô lập tức đưa mắt về quyển sách ấy, nhưng không ngẩng đầu xem người đến là ai.

Cái bóng phản chiếu trên hồ nước, cao lớn, gầy gầy, bóng dáng kia ngừng lại, không nhúc nhích, cứ như thế một lúc rồi hỏi, “Không phải cậu muốn nhảy xuống, đúng không?”

Khóe môi Hạ Sùng Ngu cong thành một nụ cười, nghĩ chủ nhân của giọng nói này hiểu chuyện thật, nếu mà muốn nhảy, cô phải chọn Trường Giang hay sông Nile gì đấy, chứ đầm nước thối hoắc này, nhảy xuống chỉ tới eo, không chết được không nói mà còn để lại tiếng xấu muôn đời.

Bóng dáng kia đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, đôi chân được bao bọc bởi

chiếc quần jean màu lam lắc lư.

“Cậu cũng bị đuổi ra ngoài à?” Hạ Sùng Ngu buồn cười hỏi cậu, Vệ Gia Nam ngược mắt lên, nhìn cô một cái rồi trả lời: “Mình ngủ hơn nửa giờ.”

Hạ Sùng Ngu cười, tiếp tục nhìn tiểu thuyết trinh thám của cô.

Sau đó cô nghe thấy người bên cạnh ngáp một tiếng thật to.

Hạ Sùng Ngu không nhin được quay đầu lại thì thấy cậu ấy nằm chống vó trên mặt đất chuẩn bị ngủ.

“Cậu không đi phòng y tế sao?” Cô buột miệng hỏi.

“Chỗ đó phiền phức lắm, còn phải điền tên. Cậu xem sách sao không vào thư viện? Không phải giống nhau à.”

“Thế khán đài chỗ sân bóng kia?” Cô nhớ cậu thích ngủ ở chỗ đó, phủ một quyển sách che lên mặt.

“Nếu như mình nhớ không lầm thì chỗ đó đối diện cửa sổ phòng làm việc của cô chủ nhiệm.

Hạ Sùng Ngu lại cười, là nụ cười như hiểu rõ. Cô quay đầu lại tiếp tục đọc tiểu thuyết, phía sau vô cùng yên tĩnh, như thể không có ai ở đó. Một lát sau, cô quay đầu lại lần nữa, quả nhiên cậu ấy đã ngủ rồi, hô hấp đều đặn, cánh tay khoanh lại che trên mặt, khuất đi cặp mắt ấy, một chân gấp khúc, một chân vắt lên trên, tư thế ngủ vô cùng ngả ngớn.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận từng ánh nắng. Lúc hai người họ ở cùng nhau luôn luôn có ánh nắng mặt trời. Từng tia sáng tinh tế, nhẹ nhàng dìu dịu hôn lên người thiếu niên này và cô thiếu nữ luôn ngóng trông nhìn cậu, cẩn thận giảm bớt sức nóng không để tổn thương da thịt người kia.

Hạ Sùng Ngu nhẹ nhàng đặt quyển sách lên trên mặt cậu, ngồi xổm bên cạnh nhìn, rất lâu sau mới lặng lẽ đứng lên, xoa xoa bắp chân tê cứng.

Đã từng có một buổi sáng như thế, mười lăm tuổi, cô ngồi xổm yên lặng bên cạnh cậu, quan sát từ một nơi trong gang tấc...

=====

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 10

Năm thứ tư, năm chuyển ngoặt

Lời tựa:

Em chưa bao giờ thử chống cự sức hấp dẫn của anh

Mặc dù anh chưa từng quyến rũ

Lúc nào em cũng mỉm cười nhìn anh

Tình cảm của em dạt dào nơi đáy mắt

Em nhớ tới mỗi đêm tĩnh mịch

Anh ở phòng em

Nhắm mắt lại hôn em

Không nói câu nào chỉ ôm em vào lòng rất chặt

Em yêu anh

Rồi em đã yêu anh

Lần đầu tiên trong đời em bỏ hết rụt rè

Mặc cho mình ảo tưởng về hai ta

Anh sẽ yêu em

Rồi anh sẽ yêu em

Lần đầu tiên trong đời em bỏ hết rụt rè

Tin rằng mình có thể yêu anh sâu nặng

Thật sâu

...

——《 rụt rè 》

Hóa ra lại có một ca khúc ăn khớp với tâm trạng của cô như vậy, trên thế giới này những cô gái như cô không chỉ có đơn độc một mình. Giữa ban đêm đeo tai nghe vào, tiếng nhạc như nước bao trùm bóng đêm, cảm giác ấm áp phủ lấy toàn cơ thể.

Cô tưởng tượng rất nhiều lần, không biết cậu có chú ý tới cô gái cứ hết lần này lại lần khác xuất hiện trong tầm mắt của cậu không. Nếu như một người con trai thấy cô gái đó xinh đẹp, thì vẻ đẹp của cô chỉ tồn tại vì một mình người đó...

Kì thi lên cao trung qua đi, Hạ Sùng Ngu chờ đợi thư thông báo trúng tuyển vào trường cao trung Hạnh Trí. Ngày đầu tới đăng kí, cô có phần lo lắng thấp thỏm, bởi vì dù cô nhìn lên thấy Vệ Gia Nam đăng kí thi trường này, nhưng cô không biết cậu có đậu không.

Cho nên khi cậu lại một lần xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô vui đến mức suýt nữa thì hét lên thành tiếng.

Lần này, cậu đứng dưới bồn hoa, mà Hạ Sùng Ngu lại ở phía hành lang trên lầu. Cậu không thấy cô, nhưng cô có thể thấy cậu vô cùng rõ.

Trường cao trung Hạnh Trí chia lớp theo thứ tự đậu vào trường, xếp thành bốn lớp một hai ba bốn. Nói cách khác, lớp một là lớp của học sinh ưu tú nhất, lớp hai là tiếp theo, cứ thế.

Nhưng mà điều này không chứng tỏ rằng thành viên của lớp một có thể ở đó suốt ba năm, cứ mỗi kfi thi đầu vào thứ hạng lại thay đổi, người tệ sẽ xuống lớp hai, thậm chí là lớp ba, cũng như thế, người xuất sắc sẽ được lên lớp mới, có thể là vào lớp một.

Ngày đến đăng kí đó, Hạ Sùng Ngu cùng chung lớp một với Vệ Gia Nam.

Hạnh Trí không phải trường trung học công lập nổi tiếng nhất như Miễn Hoa, đây là trường tư nhân, bồi dưỡng sở trường đặc biệt cho học sinh là chính. Nói cách khác, Miễn Hoa muốn giỏi đều, mà Hạnh Trí muốn học sinh có sở trường.

Cho nên so với việc vào Miễn Hoa, Hạ Sùng Ngu thích trường này hơn một chút.

Thế nhưng tiết tấu cuộc sống ở nơi này còn chặt chẽ hơn cả ở Miễn Hoa, bởi vì trường ở ngoại ô phía tây thành phố, cho nên toàn bộ học sinh đều phải ở trọ tại trường, mỗi ngày sáu giờ rưỡi rời giường, đến căng tin sớm thì được ăn bữa sáng nóng hổi, muộn thì phải đói đến bữa trưa. Mùa hè thì tốt, uống cháo lạnh rất ngon, nhưng mùa đông thì nước lạnh như băng, cái mùi vị đó không phải người bình thường có thể chịu được.

Bốn học sinh sẽ ở chung một phòng kí túc xá, bốn đầu giường được xếp vào cạnh hai bên tường thành hình chữ Cung thật dài, bốn cái bàn thì đặt song song với bên mặt tường còn lại, còn nếu không để bên cạnh tường thì có thể đặt ở một bên giường.

Ngày đầu tiên chuyển vào, Hạ Sùng Ngu cùng ba cô gái trong phòng cùng

giới thiệu, người vóc dáng cao cao nói: “Mình là Cổ Song Vũ, chòm sao bò cạp, thích ghi thù, nhóm máu B.” Người có vóc dáng thấp thấp cười hì hì bảo: “Mình là Thư Văn, cung Ma Yết, thích tiền, quyết tâm làm chuyên gia tài chính.” Cuối cùng cô gái còn lại làm động tác vỗ ngực nói: “Mình là Đỗ Tình, chòm sao Song Tử, thích bóng rổ và đàn dương cầm.”

Hạ Sùng Ngu chỉ vào mình, nhún vai nói: “Mình là Hạ Sùng Ngu, chòm sao Bảo Bình, thích... thích sáng tác.”

“Người của chòm Bảo Bình tình tính kì quặc lắm đấy”. Đỗ Tình nói, “Mình từng gặp mấy người chòm Bảo Bình, đều thích đùa giỡn người ta, xoay mình vòng vòng đi được, ghê gớm lắm” .

Cổ Song Vũ rên một tiếng rồi cầm lên lược nói: “Hơn nữa còn thích giả bộ đáng yêu! Làm cho người ta không có tâm lý đề phòng, tựa như cậu bây giờ vậy.”

Thư Văn nháy mắt: “Ồi, thật vậy à? A Ngu là người tính tình kì quặc thế à? Mình nhìn không ra kìa!”

Hạ Sùng Ngu không biết phải nói thế nào, nhoáng một cái đã bị mấy cô nêu toàn đặc điểm mà mình không có, “Mình không phải thế đâu”.

“Gạt tụi mình à!”

Mấy miệng cùng đồng thanh.

Cô không có cách nào bèn buông thông vai xuống, mặc mọi người nói thế nào thì tùy vậy, dù sao cô cũng không có biện pháp gì, ngay cả nói cũng không thể nói rõ ràng.

Thư Văn hừ một tiếng, ném quyển sách đang cầm lên bàn, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Mình thích soái ca, mình yêu trai đẹp! Người nào mà bỏ qua

được tiền và trai đẹp chứ mình thì không bỏ được”.

Ba người kia hoảng sợ, đồng loạt nhìn sang, thấy trong tay cô là một quyển truyện tranh thiếu nữ, vẻ mặt căm phẫn như cả thế giới nợ tiền mình.

Đỗ Tình cười ha hả, nói: “Được rồi, được rồi, mình biết rồi, mình biết thương hoa tiếc ngọc, sẽ thành lập một đội hộ vệ trai đẹp cho cậu”.

Cổ Song Vũ rên rỉ: “Một đám điên, đừng ảnh hưởng mình xem tiểu thuyết.”

Hạ Sùng Ngu nhìn mấy quyển sách trong tay các bạn, đó đều là các loại sách mà giáo viên chủ nhiệm trước kia hay rà soát, cô nhin không được hỏi: “Này, ở trường có thể đọc nó sao?”

Cổ Song Vũ ngẩng đầu kì lạ nhìn cô nói: “Vì sao không được? Hôm nay mình thấy giáo viên chủ nhiệm vĩ đại của chúng ta còn đọc hăng say lắm đấy”.

“Thế nhưng, không phải sẽ ảnh hưởng đến học tập à?” Cô có vẻ hoang mang.

Cổ Song Vũ chịu không nổi liếc mắt một cái.

“Cậu bị gì thế, đây là giải trí, liên qua gì tới học? Đâu có xúi giục mình đi phóng hỏa giết người hay phạm tội gì đâu, cũng không bảo phải trần truồng chạy ra đường luyện bí tịch võ công, vì sao không được xem?” Cổ Song Vũ nói tiếng “Vì sao” kia vô cùng khí thế. Thư Văn cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, Song Vũ, trong truyện có trai đẹp không?”

Cổ Song Vũ ha ha cười, “Cái gì không có chứ trai đẹp là phải có”.

“Thế có tiền không?”

“Cái khác không có chứ phải có tiền!”

Thư Văn lập tức hét lên: “Mình thích quyển sách này! Mau cho mình mượn xem đi!”

Đỗ Tình cũng tới góp vui, cầm cái tách hình con gấu hỏi: “Trai đẹp có cá tính không?”

“Trai đẹp có thể không có chứ phải có cá tính!”

“Ha ha ha ha,” Đỗ Tình cũng cầm cái tách chạy loạn, “Đây đúng là quyển sách thú vị đó”.

Hạ Sùng Ngu nhìn mấy cô bạn vui vẻ chạy vòng vòng, nhìn không được hỏi Cổ Song Vũ một câu: “Thế có tình yêu không?”

Cổ Song Vũ trả lời theo kiểu cách cũ: “Chẳng những có, mà còn phải yêu đến chết đi sống lại!”

Yêu được chết đi sống lại à... Cô nghĩ, như vậy nhất định là sẽ không tách ra nhỉ ...

Sở trường đặc biệt của Cổ Song Vũ là mỹ thuật, hơn nữa cô ấy đã học bảy năm, mong muốn là được ghi danh vào học viện thiết kế nghệ thuật, trở thành họa sĩ hoặc là nhà thiết kế. Sở trường đặc biệt của Đỗ Tình là dương cầm, bóng rổ là môn phụ, cô ấy muốn thi vào học viện âm nhạc, làm nhạc sĩ. Sở trường của Thư Văn là toán học. Cô ấy đùa giỡn nói: “IQ từ một trăm tám mươi trở lên sẽ là triết học gia, từ một trăm bốn mươi trở lên sẽ là nghệ sĩ, một trăm hai mươi là nhà văn, một trăm là nhà kinh tế học... IQ của mình vừa vặn lại là một trăm, sao mà đúng thế chứ! Cho nên ông trời đã định trước mình phải là nhà kinh tế học rồi hahaha”.

Mặc dù cho tới bây giờ Hạ Sùng Ngu chưa từng nghĩ đến sau này mình

muốn làm gì, nhưng sống cùng các cô gái thú vị như thế cô cũng thấy mình cực kì may mắn.

“Được, hình như chúng ta còn thiếu một tác gia... Này, cái bạn đang ngây ngốc kia, bạn được chọn, làm tác gia đi”.

Cổ Song Vũ chỉ vào mũi cô nói.

Hóa ra cũng có thể được chọn kiểu này sao? Cô buồn cười, đồng ý: “Được, thế mình làm tác gia!”

Đêm chuyển vào đó, cô ngủ được một lúc thì bỗng bị người ta kéo dậy, mở mắt ra nhìn thì thấy Cổ Song Vũ cầm một cây đèn pin, nhỏ giọng nói với cô: “Nhanh lên một chút, chúng ta họp.”

“A, mới tắt đèn ai...” Cô xoa xoa mắt ngồi dậy, ba cô gái ngồi trước ban công, vô cùng thành kính đặt hai tay thành hình chữ thập, thì thảo nói.

“Các cậu đang làm gì thế?” Cô nhin không được hỏi.

“Cầu nguyện, cầu nguyện đấy.” Thư Văn vội vàng kéo cô ngồi xuống, “Cậu xem đêm nay mặt trăng tròn như thế, thời tiết rất tốt để cầu nguyện, nhưng không được lớn tiếng, nhỏ giọng một chút... Đừng để bác gái quản gia biết, nếu không chúng ta không lấy được danh hiệu phòng kí túc tiên tiến đâu, cái đó mặc dù nhìn tên không hay ho gì nhưng được nhiều tiền thưởng lắm đấy.”

“Ồ.” Hạ Sùng Ngu vội vàng ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tay xếp thành chữ thập, bỗng nhiên lại hỏi, “Mà cầu cái gì nguyện cái gì... Mình không có gì để cầu cả.”

“Cậu ngốc à, lớn như vậy mà chưa từng cầu nguyện hả? Sinh nhật thì sao?” Cổ Song Vũ như bà chị cả trách móc.

Hạ Sùng Ngu uất ức nói: “Sinh nhật thì có liên quan gì tới cầu nguyện chứ?”

“Đừng nói nhảm nữa, nhìn mình làm mẫu cho xem này”. Thư Văn chững chạc nghiêm túc nhìn mặt trăng rồi nói: “Hôm nay, ngồn cô gái như hoa như ngọc, duyên dáng yêu kiều yếu điệu thực nữ trong kí túc xá 401 gặp nhau ở đây, tôi xin thay mặt bốn người cầu nguyệt lão một người đàn ông tốt, phải vừa có tiền vừa tuấn tú, nếu như không có tiền thì phải tuấn tú, không tuấn tú thì phải có tiền, đương nhiên rồi, tuấn tú thì quan trọng hơn tiền, mặc dù có thể phẫu thuật thẩm mỹ nhưng nước dùng nguyên vị vẫn ngon hơn...”

Đỗ Tình tiếp tục nói: “Chúng ta chỉ cần tuấn tú, không phải ở mỗi khuôn mặt, mà phải cả vóc người. Nếu như nguyệt lão không được cho chúng ta một người con trai chỉ cao 1m60, hoặc là một người dù cao 1m80 nhưng lại nặng hơn bốn người chúng ta cộng lại được — hai người cộng lại cũng không được, tốt nhất là một người rưỡi.

Cổ Song Vũ nhân lúc Đỗ Tình thờ dốc thì nói: “Khí chất cũng không được xem nhẹ. Tôi ghét nhất là đàn ông không phóng khoáng, thiếu đầu óc, cười toác miệng không có tiết chế, có bao nhiêu cho bấy nhiêu a”.

Tới lượt Hạ Sùng Ngu lại không nghe nói gì, một lát sau, Đỗ Tình nghi ngờ hỏi: “Này, sao không nói?”

“... Mình đang suy nghĩ phải hình dung thế nào.” Cô xấu hổ nói

“Ồ hiểu hiểu.” Các cô gật gật đầu.

“Ừm, áo sơ mi trắng, quần đen, nhưng mà mặc đồ cao bồi cũng được.” Cô nhớ lại.

“O? Cứng nhắc thế à?” Thư Văn vuốt cằm nói.

“Cổ áo phải phẳng, tóc mai nhạt màu...” Cô tiếp tục để tay thành hình chữ thập miêu tả.

“Hình như... Hình như... không tưởng tượng được...” Đỗ Tình cau mày nói.

“Xương bả vai hơi nhô ra, cánh tay màu lúa mạch...” “Cô nhắm mắt lại, thành kính, chuyên tâm, hoàn toàn rơi vào hồi ức mơ màng.

“Xương bả vai là chỗ nào?” Thư Văn nhỏ giọng hỏi, “Mình hay bỏ tiết sinh lí.”

“Ở đây, ở đây.” Đỗ Tình cong cánh tay lên chỉ vào phía trên lưng, nhưng với không tới nên đành phải thôi, “Chính là nơi mà trên phim thiên sứ hay mọc cánh ra ấy”.

“Ồ.” Thư Văn vượt vai bồng tỉnh hiểu ra, “Nam sinh đó có chỗ này hơi nhô ra... Đúng là không tưởng tượng được, sẽ đẹp trai sao?”

“Cũng không ảnh hưởng đến vóc người đâu...” Đỗ Tình suy nghĩ.

“Đi một chiếc xe đạp, lướt qua đám người...” Cô nói như thể ngâm thơ, làm Thư Văn thở dài một hơi: “Tại sao lại đi xe đạp, sao không phải là BMW chứ, ít nhất cũng phải thế mà! Cậu biết không, giai cấp có xe và không có xe chênh lệch rất lớn đấy! Phải phấn đấu rất nhiều năm...”

“Hai người các cậu đừng âm ỉ nữa.” Cố Song Vũ thấp giọng hung thần ác sát quát, hai người kia lập tức im lặng.

Nhưng trong đầu của Hạ Sùng Ngu bây giờ đều là hình ảnh của cậu, không còn chú tâm tới chuyện hai người nói nữa, chỉ chuyên tâm nghĩ về cậu, tất cả kí ức đều dần thức tỉnh. Những kí ức đó rất biết nghe lời, không cam lòng nằm yên trong góc lòng phủ đầy bụi bặm, giờ cứ thế dũng cảm lần lượt

hiện ra.

“Nằm trên khán đài xi măng, thỏa mãn duỗi thẳng hai chân, mặc cho ánh nắng phủ khắp người... cậu ấy không thích nói chuyện, nhưng giọng nói lại cực kì dễ nghe... ánh mắt như có như không, mờ ảo bất định...”

“Cậu nói cái gì thế, có người con trai như thế à? Chưa nói chuyện giữa ban ngày ban mặt nằm trên đất bẩn thỉu chướng tai gai mắt bao nhiêu đâu, mà mắt lại còn bất định mờ mờ, quái dị quá thế, con trai như thế nhất định sẽ bị nghĩ là mắt yếu đấy”.

Hạ Sùng Ngu thở dài, vô thức nói: “Đương nhiên là phải có một người thật ở trước mặt các cậu, các cậu mới biết được đó là như thế nào, mới biết mình có thích người ta hay không được chứ?”

“Ừ! Á khoan đã, nói vậy thì cậu có người để nhìn phải không?” Cổ Song Vũ bắt được lỗ hổng trong câu nói kia, vội vàng nhảy ra hỏi thẳng.

“Ha ha, không nói cho các cậu biết đâu.”

Lần đầu tiên cô cố tỏ ra vẻ huyền bí, tâm tình vui vẻ bỏ ba đứa ngốc kia lại bò lên giường.

“A a a, mình đã nói người thuộc chòm Bảo Bình cực kì vô sỉ mà, luôn kích thích người ta”. Đỗ Tĩnh ghen một bụng tức về giường mình, Cổ Song Vũ thì nhún vai không sao cả.

Chỉ có Thư Văn đi tới chọc chọc vào chần cô, “Cô bé này đúng là nhìn không ra đấy, còn có thể giới tình cảm phong phú như vậy, hôm khác mình sẽ nghiêm hình tra khảo cậu”.

Cô cười cười đi vào giấc ngủ, cuốn sách Bảo thạch mặt trăng của Wilkie Collins được đặt bên gối, tỏa ra mùi mực in đặc thù.

^^(^? %&*(

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 11

Các quán ăn vặt gần bên trường học nhà này nối liền nhà khác, được các học sinh rời khỏi vòng tay chăm sóc của bố mẹ gọi là “con rồng mỹ thực”, ai có học bổng phải khao bạn bè thì đương nhiên phải đi ra một trong những quán xá ở đây.

Trừ đồ ăn ngon, ở đây còn có một quán bán đĩa nhạc cũng rất được hoan nghênh, nhiều người nghe nhạc thì đi vào, chọn đĩa nhạc mình thích, trả tiền rồi rời khỏi. Nhất là vào buổi tối, vừa ăn cơm chiều, lại chưa bắt đầu giờ tự học buổi tối, ở đây chen chúc không biết bao nhiêu người.

Cô đứng trước giá hàng bằng kim loại, lướt qua những khe hở giữa các hàng CD, nhìn thấy cậu, Vệ Gia Nam không hề chú ý tới cô, vẫn chú tâm lựa chọn đĩa nhạc mà mình muốn, cô lại lượn một vòng, đi ở cuối dãy hàng nhìn cậu đứng ở kia, không biết là vì cậu quá tập trung hay vẫn chưa bao giờ phát hiện ra sự tồn tại của cô. Thế là cô làm như đang chọn CD, tới sau lưng cậu ấy, trong tay cậu là hai đĩa CD, một là nhạc thuần Ireland “Vũ điệu của Hoàng Hà”, một đĩa là của Vương Phi “Phi Mạ Phẩm”.

Cậu nhìn phần mục lục một lúc rồi cầm đĩa CD tới dãy quầy hàng.

Hạ Sùng Ngu cũng vội vàng cầm đĩa Phi Mạ Phẩm trước mặt lên, cộng thêm Vũ điệu của Hoàng Hà ở giá hàng dân ca, rồi cũng đi tới quầy tính tiền xếp hàng phía sau của cậu.

Chỉ cần cậu quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ cần liếc mắt thôi, nếu như cậu thấy người này cũng cầm hai CD giống hệt như mình, có lẽ cậu sẽ buột

miệng hỏi một câu: “Ờ, cậu cũng thích dân ca và nhạc Vương Phi à?” Như thế có lẽ họ sẽ giao lưu với nhau được thêm một chút.

Thế nhưng cậu không quay đầu lại, trả tiền xong thì xoay người rời đi bước vào bóng đêm, ngay cả người chủ quán gói hàng cũng không để ý.

Trước tiết tự học, có người sẽ lên mua thêm đồ ăn vặt, có người quang minh chính đại đọc truyện tranh, có người nhỏ giọng nói chuyện phiếm, có người thì đi ngủ. Cô đeo tai nghe lên, một tai nghe, một tai khác đương nhiên là để chú ý nhờ giáo viên đột ngột bước vào — sau đó ấn vào nút play.

Không kịp được quay đầu lại nhìn người kia, cậu cũng đang nghe nhạc. Xác suất một trong hai, không biết cậu sẽ nghe đĩa dân ca kia trước hay sao nhỉ? Chỉ mong cậu cũng như cô, chọn Phỉ Mạ Phẩm.

Lúc nghe bài đầu tiên “Anh đồng ý”, cô bất giác nhìn xuống ca từ, cô nghe nhạc rất ít khi nhìn lời, sợ sau khi đọc xong sẽ mất hứng thú với bài hát.

Thế nhưng cô lại rất thích ca khúc này, chỉ muốn hát theo ngay lập tức.

Hai tiết tự học qua đi, cô đeo tai nghe trở về nhà trọ, nghe đến bài “Lời thề”.

Tắm rửa xong lại trèo lên giường, đeo tai nghe lên, ấn vào phím tiếp tục, vừa lúc bắt đầu bài hát《rút rè》——

Em chưa bao giờ thử chống cự sức hấp dẫn của anh

Mặc dù anh chưa từng quyến rũ

Lúc nào em cũng mỉm cười nhìn anh

Tình cảm của em dạt dào nơi đáy mắt

Em nhớ tới mỗi đêm tĩnh mịch

Anh ở phòng em

Nhắm mắt lại hôn em

Không nói câu nào chỉ ôm em vào lòng rất chặt

Em yêu anh

Rồi em đã yêu anh

Lần đầu tiên trong đời em bỏ hết rụt rè

Mặc cho mình ảo tưởng về hai ta

Anh sẽ yêu em

Rồi anh sẽ yêu em

Lần đầu tiên trong đời em bỏ hết rụt rè

Tin rằng mình có thể yêu anh sâu nặng

Thật sâu

...

——《 rụt rè 》

Hóa ra lại có một ca khúc ăn khớp với tâm trạng của cô như vậy, trên thế giới này những cô gái như cô không chỉ có đơn độc một mình. Giữa ban đêm đeo tai nghe vào, tiếng nhạc như nước bao trùm bóng đêm, cảm giác ấm áp phủ lấy toàn cơ thể.

Cô tưởng tượng rất nhiều lần, không biết cậu có chú ý tới cô gái cứ hết lần này lại lần khác xuất hiện trong tầm mắt của cậu không. Nếu như một người con trai thấy cô gái đó xinh đẹp, thì vẻ đẹp của cô chỉ tồn tại vì một mình người đó...

Cậu có từng thấy cô xinh không, dù chỉ một lần?

Cô yêu thích bài hát này, thường thường sẽ hát ở một nơi không người nào đó. Có một lần đeo tai nghe, vẩy nước rồi quét dọn vệ sinh trong phòng học, không cẩn thận dội nước lên giày cậu.

“Ồ, xin lỗi.” Hạ Sùng Ngu phản xạ lấy khăn lau trên bục giảng đưa tới, buồn cười chính là, đôi giày da của cậu hình như có văng nước lên cũng vẫn sạch hơn chiếc khăn lau trên tay cô nhiều lắm.

“Không có gì.” Cậu cười cười, cầm lấy chiếc khăn rồi lau giày mình, càng lau càng bẩn.

Hạ Sùng Ngu cô đúng là không có ý tứ, đi đến chỗ cặp sách lấy khăn tay ra—— thời đó còn chưa thịnh hành khăn giấy lau tay, cho nên những nữ sinh sạch sẽ sẽ luôn mang theo một chiếc khăn tay, có thể là hình hoa, hoặc nhân vật trong phim hoạt hình.

“Lau đi” Cô đưa tới, nhìn thẳng vào cậu. Vệ Gia Nam đẩy khăn tay của cô về, “Không đến mức đó đâu, mình lấy giấy lau là được rồi”.

Cậu ôn hòa nói, nhìn qua quả là một người khiêm tốn.

Lúc này Thư Văn vui vẻ đi vào phòng học, thấy cảnh tượng này định lui về cũng không còn kịp, cho nên khẽ chào hỏi: “Còn chưa đi à?”

“Mình xong rồi.” Hạ Sùng Ngu nói, đặt ấm nước xuống rồi đặt khăn tay lên sách của cậu, cười hết sức tự nhiên rồi đi cùng Thư Văn.

Lúc xuống đến cầu thang, Thư Văn hỏi: “Chẳng lẽ là cậu ấy?”

“Hả...” Cô bấu môi, “Đúng vậy.”

Cô thừa nhận thân nhiên quá khiến Thư Văn sửng sốt: “Cậu ấy có bạn gái à?”

“Hình như không có.”

“Vậy sao không tiến tới?”

“Bây giờ làm gì rảnh rỗi mà nói chuyện yêu đương chứ.”

Hạ Sùng Ngu lo lắng liếc nhìn sách vở trong tay, nặng muốn chết đi được, các cô còn phải thi đại học nữa. “Huống chi các giáo viên cũng không đồng ý đâu”.

“Vậy làm sao giờ, cậu định đợi sau khi thi xong mới bày tỏ hả? Khi đó ai biết chuyện gì xảy ra chứ, có khi cậu ta bị người khác đoạt mất rồi, hoặc là tiêu thụ xong xuôi, bao nhiêu chuyện xấu như vậy, cậu còn không chịu năm bắt thời gian đi?”

Hạ Sùng Ngu cười cười, Thư Văn đâu có biết, cô đã để ý cậu sáu năm.

Vào tiết ngữ văn, giáo viên có tuổi đứng trên bục giảng, uy nghiêm nhìn lướt qua đám học sinh đang ngồi bên dưới.

“Chết chắc rồi, thầy nghiêm lắm, xem ra học kì này không dễ chịu rồi”. Một nữ sinh bàn trên cần thận nói với người bên cạnh.

Thầy giáo đầu tóc hoa râm ho khan hai tiếng, “Tôi đã xem bài văn các em viết, đúng là quá tệ! Các em học tiểu học à? Tạm thời không bàn đến nội dung, nhìn cách đặt câu thôi cũng biết trình độ các em ở đâu rồi. Tiểu học với sơ trung không học văn à? Giờ tôi phát bài lại cho các em xem, sửa lại rồi

nộp cho tôi”.

Trong phòng vang lên từng tiếng ca thán, hai ngàn chữ đấy, nghĩ ra từng đó chữ cũng chết hết rất nhiều tế bào não rồi.

Hạ Sùng Ngu lẳng lẳng thờ dài, chương trình học ở trường này làm người ta không biết phải làm sao. Lúc cô đang nghĩ vậy, thầy giáo đi tới trước mặt cô, nói: “Ai là Hạ Sùng Ngu, đưa tay thầy xem.”

Trong phòng học lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều đang tìm người thầy nói.

Trong lòng Hạ Sùng Ngu lộp bộp hai tiếng, chẳng lẽ cô viết kém quá, cho nên thầy gọi tên phê bình à?

“Hạ Sùng Ngu, tới chưa?” Thầy không kiên nhẫn hỏi.

Mặc dù trong lòng sợ muốn chết, cô vẫn giơ tay lên, sau đó đứng dậy gật đầu, “Là em ạ, có phải em viết tệ lắm không ạ?”

“Ai nói em viết tệ? Máy người các em nghe kĩ cho tôi, đừng tưởng văn học không quan trọng trong chương trình học. Đừng quên nó chiếm một phần ba điểm trong kì thi đại học đấy. Tôi nói cho các em biết, dù tôi không trông mong mỗi người đều đạt được trình độ văn học như Vệ Gia Nam, nhưng nếu nỗ lực hơn nữa thì muốn đuổi theo Hạ Sùng Ngu vẫn có hi vọng đó.”

Mọi người ồn ào hẳn lên, không tự chủ liếc nhìn Hạ Sùng Ngu và Vệ Gia Nam, hai cái tên này đột nhiên trở nên quen thuộc, cũng là đề tài bàn luận của mọi người.

“Được thầy khen, thật là lợi hại đó!”

... Hạ Sùng Ngu dờ khóc dờ cười, cô được khen à, sao nghe không giống

chút nào.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, về nhà sửa bài đi.” Thầy giáo khép sách lại, bước ra khỏi phòng, các học sinh nháo nhác như chim vỡ tổ, lao đầu chạy đi tìm cơm ăn.

Giống như là phản xạ có điều kiện, cô liếc mắt về phía cậu. Đúng lúc cậu lại ngẩng đầu lên, hai mắt chạm vào nhau, cậu còn thoáng cười với cô, như là cổ vũ, hết sức dịu dàng.

Cô cũng cười lại, sau đó cúi đầu thật thấp.

Ngoài trời đang mưa, sau khi bước vào cuối thu, cho dù là mưa nhỏ cũng khiến khí trời lạnh hơn.

Hôm nay là ngày chủ nhật, các bạn cùng phòng đều về nhà, buổi chiều mới quay trở lại. Cả kí túc xá chỉ còn mình cô. Ngồi trước cửa sổ, Hạ Sùng Ngu cầm bài văn mà thầy dạy Văn lấy của Vệ Gia Nam để bình luận, lật lật xem.

Một xấp giấy thật dày trước mặt, Hạ Sùng Ngu càng thêm kính nể cậu. Một bài viết chữ khải nước chảy mây trôi, toát ra mùi vị văn chương nhẹ nhàng, văn tử giữa uyên bác học thức và thâm sâu bản lĩnh, khi thấy cậu phân tích những sai lầm logic tường tận trong mười tám điều “Lỗ binh tổn phiêu lưu ký”. Hạ Sùng Ngu không thể không lắc đầu.

Nếu một người bình thường phải đọc nhiều sách mới có thể viết ra những từ ngữ trau chuốt hoa lệ vậy được, thế đã là quý giá. Huống chi cậu còn trích cả điển cố, trích dẫn hợp lý, có thể thấy từ nhỏ cậu đã được giáo dục vô cùng tốt, trình độ Văn học cũng rất phi phàm.

Thầy nói quả không sai, cậu cách những học sinh khác cả trời cả đất, người thường muốn đuổi kịp và vượt qua trình độ của cậu khả năng đúng là

không lớn, ít nhất cũng không phải chuyện một sớm một chiều, hơn nữa không phải chỉ cần nỗ lực mà làm được.

Lại lật qua một trang, cô chuẩn bị chuyên tâm đọc tiếp, khoe mắt như nhìn thấy bóng dáng của cậu.

Hạ Sùng Ngu vội nhìn lên, đúng là cậu, đang đi chậm rãi trên con đường nhỏ, không dùng dù, cứ thế tản bộ trong mưa

Cậu đang làm gì thế? Phản ứng đầu tiên của Hạ Sùng Ngu là vội vàng lấy ô chạy xuống, mà trên thực tế cô đã làm thế rồi.

Chỉ là chạy không đuổi kịp được cậu, Hạ Sùng Ngu đành phải hô lên: “Vệ Gia Nam —— chờ một chút!”

Có lẽ cậu không có nghe thấy, nhưng hình như có điều gì đó thất thần, chân hơi vướng một chút, thừa dịp đó, Hạ Sùng Ngu bắt kịp, che ô trên đầu người kia.

“Vì sao không mở ô? Mưa cũng không nhỏ, không phải là cậu đang tìm kiếm cảm giác nhàn hạ thoải mái gì đó chứ.” Cô nửa đùa nói, giả vờ dùng đưa cái cán ô.

“Là cậu à,” Cậu ấy ngược mắt nhìn chiếc ô, nở nụ cười, “Ồ, sao cậu lại ở đây? Còn cả...” Cậu nhìn chăm chăm áo ngủ trên người cô.

“Vừa ở túc xá... thật ngại quá.” Hạ Sùng Ngu kéo kéo chiếc áo khoác trong lúc vội vàng mà đã mở tung ra.

“Hóa ra mình bất giác đi tới nơi này à, đúng là khéo thật.” Vệ Gia Nam nhìn về phía kí túc xá, cười nói.

“Khéo gì cơ?” Hạ Sùng Ngu không hiểu ý cậu nói, “Cậu đang nghĩ gì hả?

Mình gọi mà cậu không nghe. Còn không mở dù nữa?”

Vệ Gia Nam vươn tay, hạt mưa nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay cậu, “Trời lại mưa à, mưa tạnh rồi trời cũng lạnh hơn.”

“Cậu có việc muốn đi ra ngoài sao, mình đưa ô cho cậu mượn này —— mưa còn chưa ngừng đâu.”

Vệ Gia Nam hơi khó xử: “Cậu thì sao mà lại đưa ô cho mình?”

“A, hình như còn thừa một chiếc, cậu chờ mình, mình đi lấy.”

“Mình chờ cậu.” Cậu ấy gật gật đầu.

Hạ Sùng Ngu không cần nghĩ ngợi mà nhét ô vào tay cậu, hai tay che lên đỉnh đầu rồi chạy vào màn mưa.

Không kịp kêu cô lại, Vệ Gia Nam đành phải ngẩng đầu nhìn chiếc ô trong tay, màu trắng, gần như trong suốt, dưới màn mưa xám xịt thì như một đóa hoa nhỏ u buồn.

Áo quần trên người cậu đã ướt hết cả, thế mà ở đây lại có một đóa hoa nhỏ màu trắng u buồn bảo vệ, lần đầu tiên trong đời cậu cảm thấy có một thứ yên ổn ngoài vòng ôm của mẹ mình.

“Cho cậu này.”

Nhìn Hạ Sùng Ngu đang cầm ô chạy tới, bóng dáng màu trắng mơ hồ dưới màn mưa dần trở nên rõ ràng, như một giấc mộng dần tỉnh lại, Vệ Gia Nam bất giác cảm thấy mắt mình ướt sũng.

“Không cần phải trả gấp cho mình đâu, gấp lại nhé.”

Cô vừa muốn đi, đã bị cậu ấy gọi lại: “Này.” Quay đầu nhìn, Vệ Gia Nam

một tay cầm ô, một tay khác cũng là cây ô chưa mở, “Cậu thì sao, định đợi mưa về à?”

“Mình...” Cô cúi đầu nghĩ, đúng thế, mình đâu có ô.

“Cùng đi với mình đi, xong việc mình với cậu cùng về... Được không?” Thấy cậu hỏi hỏi, Hạ Sùng Ngu gật đầu, “Không có vấn đề, nhưng mà... có làm lỡ việc của cậu không?”

“Không đâu, trong trường thôi.”

“Được, vậy thì đi.”

Hạ Sùng Ngu đang định cầm lấy cán ô kia thì cậu đã nhẹ nhàng tránh ra: “Để mình cầm, cậu khỏi phải nhón chân”.

“Hi hi, cậu chê mình thấp hả?” Cô ngẩng mắt lên khẽ hỏi, làn da mịn màng, đôi mắt trong trẻo không cách gì che dấu, cộng thêm nụ cười tươi càng tinh xảo.

“Chẳng lẽ không đúng?” Cậu đưa mắt dừng lại trên cái kẹp màu hồng nhạt giữa trán cô, hỏi lại: “Ai đứng cùng cậu mà không biết cậu thấp được chứ?” Hạ Sùng Ngu đẩy ô lại phía người kia: “Đừng cố che cho mình, cậu ướm kìa”.

“Mình vốn đã ướm rồi.” Vệ Gia Nam khẳng khẳng đẩy ô lại phía cô.

Hạ Sùng Ngu vội cúi đầu tìm một chiếc khăn tay trong túi áo rồi đưa sang, “Lau đi”.

Vệ Gia Nam nhận lấy chiếc khăn tay, không vội lau mà chăm chú nhìn hình vẽ trên chiếc khăn một lúc, một nhánh hoa lan, màu của nó đã nhạt đi chứ không còn là màu sắc lúc đầu.

Hạ Sùng Ngu nhìn theo ánh mắt của cậu thì lập tức hiểu ra: “Nó hơi cũ một chút, nhưng mình vẫn giặt sạch. Cái kia...”

Cô thấy Vệ Gia Nam đặt nó bên mũi người rồi rũ mắt xuống, hình như sờ thử lớp vải trên mặt, hành động này khiến cô càng bối rối hơn, “Nếu như cậu không quen dùng thì... thì đừng dùng nữa”.

Cậu ngược mắt lên, “Đúng là nhớ loại khăn tay này thật, giờ cả thành phố không sản xuất kiểu đó nữa”.

“Bởi vì giờ nữ sinh thích in hình hoạt hình lên khăn hơn, ba bạn cùng phòng của mình cũng có rất nhiều”.

Vệ Gia Nam nhìn ra bầu trời ngoài chiếc ô, khẽ thở dài, “Cậu đúng là một nữ sinh không thể tưởng tượng được, như ở giữa hiện thực và hồi ức vậy”.

Cậu đưa lại chiếc khăn tay không hề đụng đến cho Hạ Sùng Ngu, lúc cô vừa nhận lấy thì nắm lấy tay cô, “Đi thôi.”

Nhà ga ở gần trường học của họ cách khoảng mười phút đồng hồ, ở đó chỉ có một chuyến xe duy nhất, số 72, đây cũng là cách để đi vào nội thành, khoảng mười lăm phút là tới trạm đầu tiên.

Hình như Vệ Gia Nam đang chờ ai đó.

Chuyến xe số 72 cập bến, chỉ có một hành khách đi xuống, là một nữ sinh, Hạ Sùng Ngu biết, người đó là Ôn Thiển.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 12

Cô ấy không mở ô, vừa nhảy xuống đẩy Vệ Gia Nam đã vội hô: “Thiến Thiến”.

Ôn Thiến ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ, cười rồi vội vã chạy tới, Vệ Gia Nam cũng ra đón, cô ấy chui vào dưới ô, cậu cũng vội đưa ô qua che trên đỉnh đầu cho cô.

“Mình không ngờ tới trường của cậu thời tiết lại thế này...”

Ôn Thiến cười nói, cô ấy cũng bị nước mưa làm cho ẩm ướt, “Đi nhờ xe từ Miến Hoa qua đây mình đổi ba lượt đấy”.

“Đây là Hạ Sùng Ngu.” Vệ Gia Nam nhẹ giọng nói, “Ô cậu ấy cho mượn đấy, mình còn định đến siêu thị để mua, may mà gặp được cậu ấy”.

“A Ngu, cảm ơn cậu nhé.” Ôn Thiến mỉm cười vui vẻ, “Tuần sau mình đến trường các cậu lại rồi trả ô nhé, được không?”

“Không cần phải gấp đâu, ô của bọn mình chỉ dùng khi mưa lớn thôi”. Cô dịu dàng đáp lại.

“Sao cậu lại ướt thế, không phải vẫn ngồi trên xe à?” Vệ Gia Nam bỗng nhiên cau mày hỏi, nghe vậy Ôn Thiến thè lưỡi.

“Không phải mình vừa mới nói à, mình đổi xe, nhà ga ở ngoại ô lại không có lều tránh mưa”.

“Cảm thì sao...” Cậu còn chưa nói hết, Hạ Sùng Ngu đã đề nghị: “Tới kí túc xá của mình thay đồ đi”. Sau đó cô nhìn cậu một cái, trêu đùa: “Kí túc xá nam chắc không vào được”.

Cậu thoải mái đồng ý, “Được, mình về phòng chuẩn bị thức ăn chờ hai cậu”.

Vóc người của Ôn Thiến không khác Hạ Sùng Ngu là mấy, dáng chỉ hơi cao hơn một chút. Cô thay áo quần xong thì dùng khăn mặt lau tóc, thoải mái nói: “Cám ơn cậu nhé, A Ngu, nếu không mình phải mặc áo quần ướt đi về rồi”.

“Đừng khách sáo thế, chúng ta là bạn học nhiều năm rồi mà”. Cô nhẹ nhàng bảo, cất bộ quần áo ướt vào túi ni lông rồi đưa cho Ôn Thiến.

“Đi ăn cơm với bọn mình đi, mình còn chưa ăn cơm đâu, nãy Gia Nam gọi điện thoại nói cũng chưa ăn”. Ôn Thiến nói.

“Mình ăn rồi, hai cậu cứ ăn đi, ô cho cậu mượn đó, cầm này.”

“Cùng nhau ăn đi, uống ly cà phê cũng được, dù sao cũng phải để mình cám ơn gì chứ, nếu không không thoải mái gì cả”.

Ôn Thiến nói thế Hạ Sùng Ngu cũng không thể chối từ, đành phải theo cô ấy đến quán ăn bên ngoài, người không đông, tiếng nhạc nhẹ nhàng phát ra, Vệ Gia Nam đã chọn được chỗ ngồi cạnh cửa sổ và gọi phần ăn cho ba người, chiếc ô kia được cậu gấp lại chỉnh tề đặt trên mặt bàn.

“Mình đói bụng nên kệ các cậu đấy”.

Ôn Thiến cắn một miếng hamburger, Hạ Sùng Ngu nhìn lướt qua, cầm lấy một tách cà phê nóng, xé thêm gói đường trên đĩa cho hết vào ly.

“Không ngọt sao?”

“Hả?”

Vệ Gia Nam dùng thìa khuấy ly cà phê của mình, gõ vào tách của cô, dịu dàng nói: “Cho nhiều đường thế không ngọt quá sao?”

“Ừ, không... Mình rất thích ngọt.”

“Này, muốn ăn kem không, hay sữa?”

Cô vốn không muốn dùng tiền của cậu, thế nhưng Ôn Thiển đã nói: “Được, cho ba ly sữa đi, mình muốn vị dâu tây”.

“Dâu tây, ” cậu gật đầu, lại nhìn Hạ Sùng Ngu, ôn hòa nói, “Cho cậu hương cỏ nhè, cái đó rất ngọt”.

Cô bất giác gật đầu: “Được, cho mình hương cỏ đi.”

Cậu lại mỉm cười đi tới quầy hàng, vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Này, bát lớn nhé.”

“Bát lớn... Thôi vậy, bát lớn thì bát lớn đi.” Ôn Thiển lắc đầu nói, “Bát nhỏ cũng đủ rồi, nhiều lắm thì cũng ăn được bát nhỏ thôi, cậu ấy làm gì cũng không nắm rõ thế cả, aiz”.

Ba người ngồi ăn yên lặng, bỗng nhiên quán ăn mở một ca khúc khác, với Hạ Sùng Ngu, bài hát này đúng là quen đến mức không thể quen hơn.

Em chưa bao giờ thử chống cự sức hấp dẫn của anh

Mặc dù anh chưa từng quyến rũ

Lúc nào em cũng mỉm cười nhìn anh

Tình cảm của em dạt dào nơi đáy mắt

Cô bất giác hát theo, mãi đến khi Vệ Gia Nam nói: “Hóa ra cậu cũng thích Vương Phi à.”

Cô mới giật mình, cười rộ lên nói: “Đúng vậy, đặc biệt thích bài hát này luôn.”

“Mình cũng thế.”

“Ha hả, mình chỉ nghe nhạc nước ngoài à, bài hát trong nước dài dòng quá, trình độ cũng kém, không chuyên nghiệp bằng”.

“Vương Phi không tệ đâu.” Cậu nói, rồi nhìn Ôn Thiển một cái, “Là một người nghệ sĩ âm nhạc với tâm hồn tinh tại”.

Hạ Sùng Ngu chỉ cười cười, không nói câu nào.

Sau khi tiễn Ôn Thiển về, cậu thuận miệng hỏi: “Có muốn đi dạo không?”

“Được.”

Bọn họ đi dọc theo sân bóng, đi rất chậm, hai người cũng không biết nói gì, thật lâu sau cậu ấy bỗng nói: “Ôn Thiển ấy, cô ấy định tốt nghiệp cao trung xong sẽ ra nước ngoài học, chọn trường Seattle, cô ấy nói từ giờ phải bắt đầu xin visa rồi”.

Sao cậu ấy lại nói với mình nhỉ? Hạ Sùng Ngu có phần do dự nhìn cậu.

“Nếu như xuất ngoại thì có lẽ sẽ không về nữa, hơn phân nửa người ta đều định cư lại đó, nhưng mình không thích nước ngoài, mình vẫn thấy thành phố này rất tốt”.

“Mình cũng không thích nước ngoài...” Cô thì thào tự nói, nếu như cậu ấy

đi nước ngoài, mình không thể nào theo được, không phải sao. Mặt khác cô cũng vô tình nhận ra quan hệ của cậu và Ôn Thiển, cha mẹ họ có lẽ là bạn thân, có lẽ là tri kỉ, nói chung quan hệ đó vô cùng đặc biệt. Cô không hi vọng xa vời, chỉ cần họ có thể ở cùng thành phố này, mình vẫn nhìn thấy được thì tốt rồi.

“Mình muốn thuyết phục cậu ấy, nhưng lại thấy cậu ấy nghĩ vậy cũng không sai”. Vệ Gia Nam thở dài, “Ôn Thiển là cô gái rất có chủ kiến, vạch kế hoạch cho tương lai cũng hết sức rõ ràng, tính toán kĩ càng, đến mức không có lỗ hổng nào cả”.

“Các cậu ra nước ngoài thì học cái gì?”

“Ừ. Cô ấy nói muốn chọn lịch sử, mình còn chưa nghĩ tới.”

Hạ Sùng Ngu suy nghĩ một chút, “Vậy cậu thích gì?”

“Mình cũng không thích gì cả.” Cậu ấy cười khố, nói rõ ra, “Cũng không có tâm tư đi nghĩ chuyện thích gì này”.

“Thế sáng tác thì sao?” Cô nhớ thầy Ngữ Văn luôn khen cậu ấy: “Bài luận của cậu ngày đó thầy rất thích mà”.

“Chẳng qua là hứng khởi nhất thời thôi.” Cậu nói, “Mình không có hứng thú với việc đó”.

“Thế nhưng mình thấy văn chương của cậu rất thâm sâu, là ảnh hưởng từ gia đình à?”

“Xem như là thế đi, ông nội mình nghiên cứu mấy thứ này không biết mệt đấy”.

“Cậu và Ôn Thiển lớn lên cùng nhau sao?”

“Đúng thế, ba cậu ấy cũng là tác gia rất nổi danh.”

“Ôi, thật giỏi.” Cô cười, “Thảo nào các cậu tài hoa thế.”

“Nếu mà tài hoa, thì là cậu đấy, A Ngu —— gọi cậu là A Ngu được không?”

“Được!” Cô không cần nghĩ cứ thế gật đầu, lại thấy động tác này có phần đường đột, “Cậu gọi sao cũng được, nhưng mà mình không có tài hoa gì đâu”.

“Thầy Ngữ Văn rất thích cậu mà”. Cậu ấy nhẹ giọng nói.

“Hả?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Vệ Gia Nam cười, nói: “Lúc nói tới cậu ấy, thầy luôn bảo, Hạ Sùng Ngu gì đó, có một thứ giản dị và cảm tính trời sinh chưa định hình. Một tác gia xuất sắc phải cần thứ này đấy, rất ít tác gia trưởng thành muộn lắm, họ luôn bắt đầu thể hiện sự trời cho này từ khi còn đi học. Khả năng trời cho này còn quan trọng hơn cả giáo dục, rất khó có được, nó thể hiện trong từ ngữ và ngữ cảm của tác giả, một ít thì được thể hiện mà ý nghĩa mà khó có thể dạy bằng lời nói, người có ngữ cảm lớn là người rất đơn giản rõ ràng”.

“Mình nói với thầy, từ khi tiểu học cậu đã viết truyện mười vạn chữ rồi, thầy còn kích động gõ gõ tay vào bàn nói, thầy nói mà thầy nói mà, thầy không nhìn lắm người mà —— kích động lắm, suýt nữa là thùng vỡ.”

“Ha ha...” Cô nhin không được cúi đầu cười.

“A Ngu, thực ra lúc học tiểu học, lần đầu mình mượn tiểu thuyết của cậu để xem, mình đã thấy cậu rất không bình thường, mình còn nghĩ đưa nên đưa cho nhà xuất bản xem thử, chắc họ sẽ đồng ý xuất bản, nhưng mà... mình thấy chưa có sự đồng ý của cậu thì không nên để người khác xem, thế là mình

bỏ qua”. Cậu nhún vai,”Nếu như lúc đó mình kiên quyết hơn thì giờ chắc cậu đã là tác gia trẻ có tiếng tăm rồi”.

Thấy cậu nói đùa như vậy, Hạ Sùng Ngu khẽ lắc đầu, cô không muốn làm tác gia gì, cũng không có hoài bão đó. Cô chỉ viết ra những chuyện trong lòng, cũng không gian khổ cực nhọc gì, cho nên cũng không cần kết quả. Chuyện cho tới bây giờ, thậm chí cô còn mong mọi người quên hết nó đi, đừng xem cô như một người không bình thường như thế.

“Cho tới bây giờ, mình vẫn thấy hối hận về chuyện này, mình còn đang nghĩ, nếu như cậu đồng ý thử xuất bản nó...”

“Không, không cần đâu.” Cô cười khéo léo từ chối, “Đã lâu thế rồi mà.”

Cô cự tuyệt quá thẳng thắn, Vệ Gia Nam đành phải dừng vấn đề này lại.

“Thi học viện văn học đi, A Ngu!” Lúc đưa cô đến dưới lầu kí túc xá, Vệ Gia Nam nói với cô.

Cô thoáng ngây người.

“Thi học viện văn học đi, không nên lãng phí tài năng của cậu”. Cậu ấy đứng dưới bậc thang ngẩng mặt lên nói: “Nhất định cậu sẽ là một tác giả sáng tác, chỉ cần qua hệ thống giáo dục chuyên nghiệp, học viện văn học sẽ bổ sung thêm cho cậu về tri thức và nội hàm, thật đấy, tin mình đi”.

Cô mím môi cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên, cậu ấy đã đi xa.

Mặc dù cậu ấy không cảm thấy mình xinh, nhưng cậu đã thừa nhận tài hoa của cô. Đáng tiếc, với một nữ sinh mà nói, được khen là tài hoa, đúng là không bằng khen cô xinh đẹp.

Thế nhưng chỉ bằng một câu nói “Tin mình” của cậu thì cô không còn

ngghi ngờ gì nữa.

=====

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 13

Năm thứ năm, năm tháng đốt tình

Lời tựa:

Thế nhưng, yêu cậu cứ yêu, khổ thì cứ khổ, trên thế giới này luôn có một cô gái như thế, được chiều thì kiêu, cũng có những người sẽ yên lặng ngắm nhìn. Mặc dù cô không quan tâm tình yêu trong mắt người khác, nhưng cô biết rõ mình muốn gì, cho nên cho tới nay chưa từng mê man khổ sở.

...

Trong các câu chuyện cổ tích vẫn hay nói, từ đó về sau, họ sống bên nhau hạnh phúc, hạnh phúc bao lâu thì không nói tới. Công chúa Bạch Tuyết trong vũ hội cũng chỉ nhảy được ba năm. Ba năm sau thì sẽ ra sao? Không ai hay biết.

Gia Nam, từ tối nay trở đi, mình sẽ là công chúa Bạch Tuyết của cậu, ba năm cao trung, cậu và mình đều có tương lai riêng, ai còn có thể nhớ đến giai điệu này...

Rất nhanh họ đã quen nhau, lúc Ôn Thiển từ Miển Hoa tới đưa áo quần cho Hạ Sùng Ngu là một tuần sau, Hạ Sùng Ngu đang ở trong kí túc xá, vừa mở cửa ra thấy cô nhàn nhã quá nên kéo người tới nhà ăn. Vẫn là vị trí lần đó, Vệ Gia Nam gọi ba ly sữa, lần này Ôn Thiển nói ngọt quá, ê răng, ăn không tiêu, cho nên đưa hết cho Hạ Sùng Ngu giải quyết.

Uống xong một bát sữa lớn, lúc uống chén thứ hai, Vệ Gia Nam thực sự không nhìn được, nhìn chăm chăm cô nói: “Có ngấy lắm không, mình mua cho cậu bát canh nhé?”

“A, không phải A Ngu thích ăn ngọt sao?” Ôn Thiển ngẩng đầu lên nói.

“Đúng thế, mình thích ăn ngọt.” Cô vội vàng phụ họa.

“Vậy cũng không thể ăn nhiều như thế được, ai mà chịu nổi?” Cậu cau mày, vẻ mặt như đang chịu đựng cực khổ cái vị ngọt đó rồi đoạt lấy cái chén trong tay Hạ Sùng Ngu, “Không muốn uống thì đừng uống, mặc dù không nên lãng phí thức ăn nhưng cũng không thể ép buộc mình vậy được”.

“Kỳ lạ, cậu cũng đâu phải A Ngu, làm sao biết người ta không uống được?” Ôn Thiển mở to mắt phản bác.

“Không có việc gì đâu, không sao hết, mình thích uống, thật.” Hạ Sùng Ngu vội vã cắt ngang đoạn tranh luận của họ, cầm lại cái ly hút hai ngụm. Hai người kia tiếp tục liếc mắt nhìn nhau, không nói lời nào nữa tiếp tục ăn cơm.

“Mình đi nhà vệ sinh một lát.” Giải quyết xong hai ly sữa lớn, cô lao vào phòng vệ sinh, nói thật, sữa này ngọt chết người, cô sắp nôn mất thôi.

Đưa lưng về phía hai người ngồi, mặt cô nhăn thành một nhúm.

Lúc rửa tay ở bồn rửa tay, cô lấy tay hứng chút nước ấm cho vào miệng súc, ngay cả mùi nước cũng trở nên ngọt lịm, ngọt đến phát khổ. Cô sợ mình sẽ nôn hết mấy đồ vừa ăn mất. Vừa lắc đầu mắng mình ngu vừa liếc mình súc miệng.

Ở bên bồn rửa tay khác có một nữ sinh đang nôn thốc nôn tháo, Hạ Sùng Ngu nghi ngờ nhìn sang, thấy cô ấy cũng mặc đồng phục học sinh như mình,

thấy thương cảm nên cầm chiếc khăn tay trong váy đưa sang, “Này, cậu lau đi, dạ dày không khỏe à?”

“Không.” Nữ sinh kia nhìn cô một cái, thấy bên môi cô dính đầy nước thì cười khê: “Cậu cũng thế mà, còn nói mình”.

“Hả?” Hạ Sùng Ngu ngây ngốc há miệng.

“Muốn ăn lại sợ béo đúng không.” Cô gái ấy không nhận khăn tay của cô, lấy một tờ giấy trong hộp lau tay một lúc rồi đi mất.

Hạ Sùng Ngu đi trở về chỗ ngồi, Vệ Gia Nam đã gọi một bát canh nóng đặt trước mặt cô, “Uống hai chén ngấy không? Uống đồ nóng này đi”.

Giọng cậu ấy như có phần trách móc, cô chỉ cười cho xong việc, “Mình ít khi ăn nhiều đồ ngọt như thế, rất đã nghiền mà”.

“Ăn không nổi thì thôi, sợ lãng phí làm gì, giờ con gái có ai như cậu không, người nào cũng sợ béo, có người còn hân không thể ăn một trái cà chua qua ngày nữa kìa”.

“Cậu nói mình à?” Ôn Thiến chau mày hỏi.

“Mình có chỉ ai à.” Cậu ấy thẳng thừng.

“Gian xảo”. Ôn Thiến nhỏ giọng nói một câu, cúi đầu thối thối chén canh.

Một lát sau, cô ấy lại nói: “Cuối tháng trường các cậu có tổ chức tiệc đấy, các cậu có biết không?”

Vệ Gia Nam và Hạ Sùng Ngu cùng đồng thanh: “Không biết.”

“Các cậu...” Ôn Thiến bất đắc dĩ nhìn họ, “Các cậu không phải học sinh Hạnh Trí à? Hạnh Trí đợt trường học trọng điểm cấp Quốc gia, có một đoàn

đến nghiệm thu rồi. Giờ trường đang chuẩn bị tiệc tối, chứ đâu như Miến Hoa, đúng là điên rồi, cứ hết lớp này tới phụ đạo khác”.

Hạ Sùng Ngu và Vệ Gia Nam cùng nhìn nhau, Hạ Sùng Ngu nói tiếp: “Nhưng mà ở Hạnh Trí không có chút động tĩnh gì”.

Ôn Thiến giật mình nhìn họ: “Thật hay giả thế?”

“Đương nhiên, mục đích chính của đoạn nghiệm thu là tới trường các cậu mà”.

“Có lẽ hai ngày nữa sẽ tuyên bố đấy.” Vệ Gia Nam nói, “Mình trong hội học sinh mà, không thể không biết được.”

“Cậu chắc là người đầu tiên biết đấy, cậu biết danh sách thành viên của đoàn nghiệm thu không? Trong đó có mẹ cậu mà”.

“Thế à, nói thế thì tháng sau bà về nhà rồi.” Đối với những câu Ôn Thiến nói, Vệ Gia Nam có vẻ khá tự nhiên.

“Cậu không biết sao?”

“Đã nửa năm bà không về nhà rồi, điện thoại cũng không gọi, sao mình biết được.”

“Thế bà nội cậu thì sao?” Ôn Thiến vội vã hỏi.

“Nửa đêm tuần trước bà phát bệnh, đi bệnh viện cấp cứu, giờ còn đang nằm viện đấy.”

“Thế sao được, giờ cậu ở trọ trong trường, không thể giống như trước đây, sao chăm sóc bà được?”

“Đành phải mời một hộ lý giúp, nhưng lại sắp nghỉ rồi, các công ty môi

giới không chọn được người nào khá hơn. Bà nội mình tính tình hơi khó, đồ ăn hộ lý nấu lại không hợp khẩu vị của bà, giờ bà muốn ăn ớt xanh chua ngọt, nhưng mình làm bà lại không thích ăn”.

“Thật phiền quá.” Ôn Thiến nói, cúi đầu cắn một miếng hamburger.

Hạ Sùng Ngu nhin không được hỏi: “Vệ Gia Nam, bà của cậu ở bệnh viện nào, nếu là ở Cổ Lăng thì cô mình là bác sĩ phụ trách đó”.

Cậu sừng sốt một chút, có vẻ vui mừng nói: “Là Cổ Lăng.”

“Để mình nói với cô, bà cậu ở giường số mấy, chắc cô mình biết hộ lý nào được, hơn nữa cô cũng sẽ để ý tới bà hơn”.

“Lâu mười một phòng 602.”

“Phòng đơn à?”

“Ừ.”

Hạ Sùng Ngu ghi vào vở ghi chú rồi ngẩng đầu cười cười, “Được, mình nhớ rồi.”

“Cám ơn cậu nhé.”

“Đừng khách sáo mà.”

“Gia Nam cậu thiếu người ta một khoản lớn đấy, nhất định phải mời người ta một bữa ngon nhé.” Ôn Thiến nói đùa.

“Vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!”

Ba người tiếp tục cười đùa nói chuyện tranh thủ ăn hết thức ăn.

Hạ Sùng Ngu vội gọi điện thoại cho cô, cô nói sẽ đặc biệt lưu ý, còn nói từ lâu mười trở lên đều là người chính phủ, lãnh đạo và người nhà, bệnh viện cũng có dặn dò rồi, cho nên cháu cứ yên tâm.

Thứ bảy dậy sớm, cô đi chợ mua ớt xanh mềm, về rửa làm đồ trộn, vì người trong nhà cũng thích ăn, cho nên ba mẹ cũng hay nói cô làm, nhiều năm qua, ớt xanh chua ngọt cô làm những người ăn xong đều khen không dứt miệng.

Mặc dù bệnh viện Cổ Lăng ở rất xa nhưng không cần chuyển xe là có thể đi thẳng tới. Là bệnh viện tiên tiến nhất trong thành phố, địa thế cao, không khí tốt, người qua lại cũng đông như trung tâm thành phố, cô không cần tốn sức có thể tìm được khu nội trú lầu 11 phòng 602, sau khi gõ cửa, bên trong có một giọng nữ rất nghiêm nói: “Vào đi”.

Trong phòng bệnh khá sạch sẽ, có mùi của nước khử trùng, trên đầu giường là một bình hoa, hoa vẫn còn mới, giấy gói còn chưa gỡ xuống. Bà cụ tựa vào đầu giường đọc sách thấy cô thì hòa nhã hơn một chút: “Cháu tìm ai, cô bé?”

“Bà là bà nội của Vệ Gia Nam ạ?”

Bà gỡ kính mắt ra, “Đúng vậy, là bà, cháu là...”

“Cháu là bạn cùng lớp của cậu ấy, tên là kê Hạ Sùng Ngu ạ.” Cô nhẹ nhàng đi tới, “Cô cháu là bác sĩ ở đây ạ, này cháu mang cho cô ít đồ nên tranh thủ sang thăm bà ạ”.

“Tiểu Hạ à, đến ngồi đi.”

Bà cụ có hứng thú quan sát cô bé dịu dàng với hai bên tóc bím, Hạ Sùng Ngu đặt bình thủy trên đầu giường, nói: “Nghe Vệ Gia Nam nói, bà thích ăn ớt xanh chua ngọt ạ.”

“Đúng vậy, người thành phố này đều thích ăn, giờ ít người ăn món đó nữa”. Bà Vệ gấp sách lại, “Ông nội Gia Nam và bà rất thích ăn, mẹ nó với cậu nó lại không ăn”.

Hạ Sùng Ngu mở nắp bình ra, rút một đôi đũa: “Cháu cũng thích ăn, bà nếm thử một miếng xem?”

“Được.” Bà Vệ vui vẻ nhận đũa ăn một miếng. “Ừm”. Nhai nhai. “Vị đậm, nước nhiều, non! Cô bé này, lâu rồi bà chưa ăn món ớt xanh ngon như thế đấy, cháu không biết bà nhớ vị nó thế nào đâu, cháu có việc gì gấp không? Không thì ngồi nói chuyện với bà một lúc”.

“Cháu không có việc gì ạ, chỉ mang chút đồ cho cô thôi”.

“Được, cởi áo khoác đi, ở đây có hệ thống sưởi”.

“Dạ “. Cô cởi áo khoác ngoài, bên trong là đồng phục học sinh, Hạ Sùng Ngu ngồi xuống ghế bên giường, hai tay đặt trên đầu gối.

“Ăn quýt đi.” Bà Vệ thuận tay cầm một quả trên giỏ trái cây đầu giường, “Mấy người kia không có việc gì thì đưa này đưa nọ, bà đâu có ăn được”.

Hạ Sùng Ngu cười cười, bắt đầu bóc vỏ quýt, “Bà ơi, bà còn thích ăn gì nữa?”

Lúc Vệ Gia Nam đẩy cửa bước vào thấy cảnh này thì ngần người nói: “A Ngu? À, đúng rồi, cậu đi thăm cô hả?”

Cô đã nói với cậu cô mình làm việc ở đây, cho nên cậu cũng đoán thế. .

“Ừ, nhân tiện đến thăm bà một chút.”

Cô vừa lột quýt xong, thuận tay đưa tới, Vệ Gia Nam cầm lấy rồi giật một cái ghế ngồi gần giường bệnh, “Bà ơi, hôm nay thấy thế nào?”

“Người già rồi, bệnh đương nhiên sẽ nhiều hơn”. Bà Vệ bỗng nhiên nghĩ tới hộp ớt xanh chua ngọt đầu giường, “Gia Nam, nếm thử ớt xanh này xem, ngon đấy”.

Hạ Sùng Ngu giờ mới nhớ tới chuyện ớt xanh, cô thầm than không ổn, Vệ Gia Nam cầm lấy đĩa và hộp giữ ấm, gấp một miếng.

Cậu ấy không nhận ra gì chứ, nhìn cậu ăn vài miếng rồi nuốt, xong nói với bà, “Ngon ạ”. Có vẻ không nghi ngờ gì, Hạ Sùng Ngu thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi cũng thở dài vì sao cậu không phát hiện. Nhưng mà cô lại tự giải thích, đều là vị như thế, đương nhiên là giống nhau, không nhận ra cũng là chuyện thường mà.

Ở lâu cũng không có chuyện gì, cô cầm áo khoác lên nói: “Bà ơi, cháu về ạ, có thời gian cháu lại tới thăm bà”.

“Gia Nam, mau tiễn Tiểu Hạ đi.”

Cậu để hộp xuống, Hạ Sùng Ngu quay đầu nhìn cậu nói: “Tạm biệt nhé.”

“Mình tiễn cậu ra —— cậu ngồi xe tới sao?”

“Ừ, xe buýt.”

“Nhà xa không?”

“Cũng được.”

Vệ Gia Nam cầm găng tay đưa cho cô, “Mang vào đi, trên xe lạnh như băng ấy”.

“Không cần đâu, ghế cuối ấm hơn.”

“Mang đi, găng tay của mình mà, cẩn thận nứt da.”

Cô đành phải nhận lấy, mang vào trước mặt cậu, đúng là rất ấm, cậu cười, hai người đi dọc đến thang máy ở hành lang bệnh viện.

“Ngày kia về trường mình mang bình thủy trả lại cho cậu”.

.”Được, bà còn muốn ăn gì thì cậu cứ nói, mình sẽ làm”.

Vệ Gia Nam nhìn cô một lúc, có phần ngượng mồm: “Cậu biết nấu ăn à, lâu rồi mình chưa được ăn ớt xanh ngon thế đâu”.

Hạ Sùng Ngu nhin không được cười, nói: “Ăn ngon à... Cũng không phải món gì quá phức tạp đâu, mình làm một lúc là xong thôi”.

Cậu nhấn vào nút đi xuống, hai người đứng hai bên cửa thang máy, nhìn nhau lại không nói lời nào.

“Cậu...” Vệ Gia Nam bỗng nhiên thốt lên, “Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một đám người bước ra, nối đuôi nhau rời khỏi thang máy, Hạ Sùng Ngu nhìn qua đám người, thấy cậu cúi mặt trầm tư, không định nói tiếp câu vừa rồi nữa. Có lẽ chỉ là mấy câu gặp lại thông thường, cho nên cô đi vào thang máy, lễ phép nói: “Thứ hai gặp nhé.”

“Thứ hai gặp.” Cậu cũng nói.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, bắt đầu đi xuống. Cậu thất vọng trở về phòng bệnh, bỗng nhiên cầm quyển sách của bà lên rồi hỏi: “Bà ơi, Ôn Thiển có biết là ớt xanh chua ngọt không? ”

“Thiển Nhi à?” Bà Vệ đẩy kính mắt, “Từ nhỏ con bé đã không thích ớt xanh mà. Năm bảy tuổi con còn ép nó ăn một miếng, nó khóc nửa này kia”.

“Thế ạ... Thế có biết làm không?”

“Không biết, gần đây không biết con bé lại bận gì, lâu không tới thăm bà già này nhỉ”.

Cậu nhìn qua cửa sổ, bởi vì trong nhiệt độ trong và ngoài phòng chênh lệch nên trên cửa sổ thủy tinh đọng một lớp hơi nước, nhìn xuyên qua lớp mờ mờ có thể thấy được cửa lớn ngoài bệnh viện, xe buýt tới tui...

Thứ hai, Vệ Gia Nam mang bình thủy đưa cho Hạ Sùng Ngu, thuận tiện nói một tin cho cô biết.

“Hội học sinh đã nhận được tin chính thức rồi, mỗi lớp phải có một tiết mục, nội dung cụ thể tự quyết định. Bọn mình bàn xem kịch bản lớp phải thế nào giờ, giao cho cậu viết được không?”

“Mình?” Cô giật mình chỉ vào người, “Viết một kịch bản?”

Cậu gật gật đầu, “Một đoạn kịch ngắn khoảng mười phút, đề tài là phản ánh cuộc sống của học sinh sau khi học xong, diễn viên thì có thể từ ba đến bảy người, nếu muốn có thể nhờ thầy cùng diễn. Nhưng thời gian chỉ có bốn ngày, sau bốn ngày phải tổng diễn thử rồi, cho nên cậu chỉ có tối đa hai ngày thôi”.

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 14

Trở lại chỗ ngồi, chống má, Tô Y đưa cho cô một vấn đề khó khăn rồi. Tính cô vốn chậm chạp không nói, giờ chỉ có hai ngày, hai tuần chưa chắc đã nghẹn ra được một kịch bản đâu.

Nghe nói muốn viết kịch, ba người bạn cùng phòng cũng vui vẻ ủng hộ, “Viết kịch bản à, tham khảo mấy tình tiết trong truyện tranh ấy”.

“Là bi kịch hay hài kịch?”

“Hạ Sùng Ngu, là một cơ hội tốt đấy, cậu phải thể hiện mình.” Thư Văn vỗ vỗ cô.

Sau khi ba người giải tán, cô ngồi ở trước bàn, trầm tư suy nghĩ.

Hình ảnh tốt đẹp của Tô Y lại hiện ra trong đầu, vì sao cô không thể nhảy ra khỏi khoanh tròn của hai người đó, bước vào thế giới rộng lớn hơn ngao du thiên địa?

! #! \$@%@%

Trăng lên cao, cà phê uống đến chén thứ ba.

“A Ngu, không viết được thì ngủ đi, tốn sức cũng không được gì đâu.”
Nửa đêm Đỗ Tình tới nhà vệ sinh, mắt lơ lơ ngáp một cái, rồi đứng bên đèn khê giọng nói với Hạ Sùng Ngu.

Viết xong câu nói cuối cùng, Hạ Sùng Ngu đuổi người hô to: “Mình viết

xong rồi”.

Một câu này của cô vô cùng lớn tiếng khiến cho hai người kia đang nằm trên giường cũng phải bật dậy.

“Cái gì cái gì, viết xong gì?”

“Cho mình xem với.”

Đèn lớn không được mở, Cổ Song Vũ phải dùng đèn pin, Thư Văn và Đỗ Tình cùng chui đầu tới.

Kịch bản gồm hai màn, màn đầu là bên bồn hoa trường học, một học sinh nhảy lò cò, đọc thoại ba phút, cô ấy vừa từ trường M chuyển tới, thấy người ta kết bạn với nhau, tốp năm tốp ba vô cùng náo nhiệt, mình cô đơn chiếc bóng, tự nhiên lại thấy rầu.

Cảnh hai là sau đó, đủ các hoạt động và thi đua làm người ta hoa mắt, có một học sinh tự tổ chức tiệc, nhưng cô lại không biết đi cùng ai, cũng lo trường học sẽ cấm đoán, vũ hội thực ra chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Lúc này lại có người mời cô, hỏi cô đã có bạn đi cùng chưa.

Lúc kết thúc kịch bản cũng là khi vũ hội hoàn thành, vô cùng tự nhiên.

“Hay quá, A Ngu, đồ xấu xa này, không uống công bọn mình chờ mà!”

Cả nhóm hoan hô xong, bỗng nhiên Thư Văn nghi ngờ hỏi: “Đúng rồi, nữ chính và nam chính sẽ chọn ai?”

Ngày đó có đoàn nghiệm thu đoàn đến, cho nên cô viết kịch bản cũng thấy lo sợ hồi hộp, đọc lại lời thoại một lần nữa, đặc biệt là phần nhân vật nữ. Hạ Sùng Ngu ngồi trong phòng học, sau khi giao kịch bản rồi thì cô cũng không biết thêm gì nữa, chuyện khác đều do hội học sinh sắp xếp.

Hiệu quả diễn xuất thực vượt ra khỏi tưởng tượng của cô, thật ra cô không chú ý tới phản ứng của những người khác đang xem, cô chỉ quan tâm tới nam sinh đó, khi cậu đứng trước mặt cô gái mở lời mời, cô nghe thấy trong lòng mình cũng vang lên tiếng cười trong trẻo. Lúc trước người lạnh lùng từ chối Mặc Lăng đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cậu rồi.

Các chuyên gia trong đoàn nghiệm thu đoàn đều vỗ tay nhiệt tình, còn nói cô gái kia diễn thật xuất sắc. Vũ hội tiếp sau, học sinh và giáo viên cùng nhảy múa, sau màn biểu diễn đầu, mọi người đều có vẻ rất hài lòng. Cả phòng nói chuyện vui vẻ, trên sân khấu tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Lúc này Hạ Sùng Ngu thấy Vệ Gia Nam buông tay nữ sinh kia ra, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, bước về phía cô.

“Biết khiêu vũ không?”

“...” Cô vừa mới lắc đầu cậu đã nói tiếp, “Đến đây đi, bài này rất thích hợp để khiêu vũ, chỉ lắc lắc vai cái rồi xoay người thôi”.

Cô cởi áo khoác ngoài ra đặt xuống chỗ ngồi, đi theo cậu lên sân khấu.

Cậu đưa tay bên người vỗ một cái, cô cũng đưa tay về hướng ngược lại vỗ vỗ.

Cậu đưa chân về trước cô sẽ lui một bước.

“Cậu biết nhảy mà.” Vệ Gia Nam cười nói.

“Xem trên ti vi thôi.”

“Cũng coi như tự học.”

Bài hát ngừng lại, nhạc chỉ có 5 phút nhưng lại kéo dài một ước mơ.

Trong các câu chuyện cổ tích vẫn hay nói, từ đó về sau, họ sống bên nhau

hạnh phúc, hạnh phúc bao lâu thì không nói tới. Công chúa Bạch Tuyết trong vũ hội cũng chỉ nhảy được ba năm. Ba năm sau thì sẽ ra sao? Không ai hay biết.

Gia Nam, từ tối nay trở đi, mình sẽ là công chúa Bạch Tuyết của cậu, ba năm cao trung, cậu và mình đều có tương lai riêng, ai còn có thể nhớ đến giai điệu này...

Hạ Sùng Ngu cầm áo khoác lên, đi ra khỏi hội trường. Ven đường có người vui vẻ nói chuyện về phản ứng của đoàn khách quý, còn nói chắc chắn sẽ thành công. Cô đi xuyên qua đám người, bước tới sân bóng, trong lòng lại nghĩ, đôi mắt nhảy cùng nhau một khúc, nhưng tay lại không hề nắm. Nếu như không xảy ra ở thành phố này, ở trường học này, các nhân vật trong chuyện tình yêu hôm nay, có ai sẽ tin đây?

Thế nhưng, yêu cậu cứ yêu, khổ thì cứ khổ, trên thế giới này luôn có một cô gái như thế, được chiều thì kiêu, cũng có khi sẽ yên lặng ngóng nhìn. Mặc dù cô không quan tâm tình yêu trong mắt người khác, nhưng cô biết rõ mình muốn gì, cho nên cho tới nay chưa từng mê man khổ sở.

Đoàn khách quý rời đi, các giáo viên trong trường lúc đi qua gặp Hạ Sùng Ngu thì kéo cô vào phòng làm việc, lấy một hộp kẹo cho cô ăn.”Hiệu trưởng đã quyết định lưu kịch bản mà em viết lại, hằng năm kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ diễn cho học sinh xem”.

“Ha ha, hiệu trưởng cười đến sái cả miệng rồi.” Giáo viên lịch sử đuổi người nói.

“Làm tốt lắm, tôi nói với em, sau này chuyên viết kịch bản đi, trước đó không lâu trên báo chí với ti vi có nói, hiện tại ở đài truyền hình thiếu người viết kịch bản lắm đấy!”

Trong túi Hạ Sùng Ngu đều là sô-cô-la, cô về lại bàn chia cho mọi người cùng ăn.

“Mình sợ béo lắm, không ăn đâu.”

Thư Văn không khách khí từ chối, sau đó chỉ về phía trước nói: “Nhưng mà cậu có thể đưa cho hân ăn, dù sao cũng có lý do”.

Thế là Hạ Sùng Ngu mang hộp kẹo đi theo phương hướng đó, nhìn sau lưng cậu, bên trong áo khoác là cổ áo phướng phiu, đuôi tóc màu nhạt, cần cổ rõ ràng, còn tóc trên đỉnh đầu nữa, bởi vì cậu đang vùi đầu viết gì đó nên xương bả vai nổi lên... Cô nhẹ nhàng mở hộp đặt trước mặt cậu: “Thầy phụ đạo mời chúng ta ăn này...”

Vệ Gia Nam cũng không quay đầu lại, nhìn cô một cái, “Cậu thích đồ ngọt mà, giữ ăn đi”.

“Cậu lấy hai cái đi.”

“Được, mình muốn... hạt có nhân hạnh nhân.”

Hạ Sùng Ngu chọn trong hộp sô-cô-la rồi đặt lên cuốn sách đang mở. Quyển sách này khá quen, cô thoáng liếc mắt, là Bảo thạch mặt trăng của Wilkie Collins.

Thấy cô nhìn sách, Vệ Gia Nam cười nói: “Cái này của cậu phải không?”

Cậu lật đến trang tên sách, nơi đó có dòng bút máy viết : Sùng Ngu năm XX tháng X ngày XX.

“Cũng không biết sao, nó lại tới được tay mình.” Cậu nói, “Nhưng mà mình vừa nhìn đã thích, đọc xong trả cậu được không?”

“Mình không vội, cậu cứ từ từ xem đi.”

Cô trở lại chỗ ngồi, nghĩ tới một ngày buổi chiều, cậu ngủ bên hồ nước ở Miển Hoa, trên mặt cậu là quyển sách này của cô, ngay cả cô cũng thấy buồn cười. Không muốn nói với cậu, rằng ngay cả mình cũng không biết vì sao.

Lại một tuần kết thúc, học sinh lên chuyến xe duy nhất về nhà cuối tuần.

Lúc ra khỏi kí túc xá là ba giờ, Hạ Sùng Ngu bất ngờ phát hiện Vệ Gia Nam đã ở nhà ga, ngồi đọc sách, trừ cặp sách ra cậu còn một đồng túi bọc lớn, hình như là sách báo, cậu đã làm biên tập sách báo hơn nửa năm rồi, thành tích không hề tệ.

Ở nhà ga trừ họ ra còn thừa thớt vài người, xung quanh vô cùng yên tĩnh, cô cũng không đến quấy rầy cậu, thỉnh thoảng lại liếc mắt sang.

Chuyến xe buýt tuyến 72 từ từ chạy tới, vừa vào trạm, cửa xe mở ra, học sinh các lớp trật tự xếp hàng lên xe.

Đến lượt cậu, cậu kẹp tờ báo dưới cánh tay, xách túi lên.

Khi đó, xe buýt dừng vẫn dùng vé tháng chứ không dùng thẻ tín dụng. Thấy cậu tìm tìm, Hạ Sùng Ngu đứng phía sau bật hỏi: “Cậu tìm gì thế?”

“Vé tháng của mình”. Cậu cau mày nói, “Hình như để chỗ thẻ cơm rồi”.

“Mình trả cho.” Hạ Sùng Ngu lấy ra một mớ tiền xu ra, cầm hai đồng nhét vào thùng đầu xe, phát ra từng tiếng ting ting lạnh lạnh.

Vệ Gia Nam quay đầu cười nói: “Sao lại nhiều tiền xu thế, trong túi đều là tiền xu hả?”

“Vì phải ngồi xe nên mới chuẩn bị, nhiều người cũng không tiền lẻ, có thể đổi với mình”.

Hạ Sùng Ngu cho tay vào túi, tiếng leng keng lại vang lên.

Sau khi họ ngồi xuống, Vệ Gia Nam nói: “Có nặng không?”

“Không đâu.” Hạ Sùng Ngu lấy ra một túi nilon, “Bình thường mình có một gói to tiền lẻ ở phòng, cứ cất từ từ lại nhiều hơn”.

“Mình có làm một hũ đựng tiền lúc thi đấu nghệ thuật, bên ngoài bình thường thôi nhưng dùng rất ổn, cậu có muốn không?”

“Thi đấu nghệ thuật? Được.”

“Thế thứ hai mình mang cho”.

...

Quả nhiên thứ hai cậu mang hũ đựng tiền tới, hình dạng cũng như những lon đựng tiền thông thường. Miệng rất nhỏ, chỉ có thể nhét hai đồng xu vào, phần bụng lại lớn, để cả trăm xu cũng được.

Vỏ ngoài màu hồng và đen, nhìn khá tối. Hạ Sùng Ngu phát hiện bình này không thể lấy tiền ra, Vệ Gia Nam sơ ý chỉ làm lỗ nhét vào mà dưới đáy không có chỗ lấy ra.

Bốn năm qua, nhật kí của cô cũng sắp kín. Từ lúc suýt bị giáo viên phát hiện lúc ở sơ trung, cô vẫn cất rất cẩn thận, dù viết cũng không nhắc trực tiếp, chỉ dùng kí hiệu mà mình hiểu, viết trên trang giấy phai màu.

Thế nhưng dù cho như vậy cũng không thấy yên tâm.

Cô nhìn hũ đựng tiền kia, cô ném thử hai đồng tiền xu vào, kết quả cũng không lấy ra được. Bỗng nhiên cô nảy ra một ý, dưới ánh đèn vàng nhạt, khoe miệng cong thành một nụ cười nhàn nhạt.

Cô lấy quyển nhật kí trước kia, cắt thành từng mẫu giấy nhỏ nhét vào hũ tiền. Từ nay về sau, cô sẽ viết cảm nhận vào mảnh giấy rồi cho vào đây, trước khi nhét lại nhìn đi nhìn lại nhiều lần, bởi vì nhét vào sẽ không thể nào lấy ra — trừ khi bình vỡ. Mẫu giấy thả vào không vang lên tiếng động nào. Nó chỉ là một hũ đựng tiền, sẽ không ai phát hiện được bí mật bên trong.

Cứ như vậy rất nhiều năm, vẫn, vẫn, vẫn không ai phát hiện.

Bí mật yêu thương này.

Nhưng mà lúc bí mật đó bị vén lên, tình yêu của cô cũng sẽ như lửa cháy trên cánh đồng hoang vu, hừng hực lan tràn.

=====

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 15

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 16

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 17

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 18

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 19

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Chương 20

Vĩ thanh, pháo hoa

Lời tựa:

Thượng đế cho mỗi người trên thế gian này hai cơ hội. Một cơ hội sinh ra, một cơ hội để yêu thương.

...

Hai tay Vệ Gia Nam tạo thành hình chữ thập, bức thư tình kẹp giữa lòng bàn tay, sau đó hai tay từ từ hạ xuống, đặt lên bàn tay cô để trên đầu gối, giữ nó lại thật chặt. Mười ngón đan xen, bức thư tình được kẹp trong lòng bàn tay, nóng như lửa đốt.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay trắng nõn.

Ngoài cửa sổ, một bông pháo hoa rực rỡ nở tung...

Năm nay thật quá náo nhiệt. Bởi vì ba mẹ nói, đây là năm cuối cùng họ sống trong căn phòng này, đầu xuân sang năm, nơi này sẽ bị giải tỏa để xây một tòa cao tầng mới.

“Dỡ hết sao?”

“Dỡ hết, cả ngõ này đều bị phá.” Mẹ nói, rồi chuyển sang nói với bà Vệ, “Bà uống chút rượu nho đỏ này đi, tốt cho cơ thể lắm, tổ chức dinh dưỡng quốc tế khuyên nên uống 200 ml rượu nho mỗi ngày đấy”.

“Được, cho bà một chút.” Bà Vệ đẩy cái ly tới, “Bà vẫn còn thích phòng cũ mà”.

Hạ Sùng Ngu đứng trước cửa nói: “Phá cả ngõ vậy cái cây kia thì làm sao ạ?”

“Chắc là chặt đi thôi.” Mẹ cô trả lời.

Bà Vệ nói: “Đáng tiếc, một gốc cây lớn như thế, trồng bao nhiêu năm mới được vậy chứ”.

Hạ Sùng Ngu thở dài nói: “Hồi bé con hay lạc đường, mẹ có nói ngõ nhà chúng ta có gốc cây lớn này, con mới tìm được đường về nhà.”

“Con ngốc à, trẻ con nhà người ta đều biết nhớ số nhà đấy”. Mẹ gấp một miếng đậu hũ thập cẩm đặt vào bát bà Vệ.

“Không đâu, nhớ cây cũng tốt.” Bà Vệ nói, “So với biển số nhà thì cây có tình cảm hơn”.

Điện thoại vang lên, “Chắc là thằng bé Gia Nam gọi đến chúc tết đó.” Bà Vệ để đĩa xuống nói, “Nói cho nó biết, bà đang vui vẻ lắm, cho nó tiếc vì không chịu về”.

Hạ Sùng Ngu cười nhận điện thoại: “Alo?”

“Là nhà của Hạ Sùng Ngu phải không?”

“Bạn Gia Nam à, bà của cậu đang ở trong tay mình.” Cô học theo giọng của bọn cướp nói, “Bà ngoại của cậu còn nói, bà đang rất vui vẻ hài lòng, nói cậu sẽ tiếc vì không về đấy”.

“Được, nói địa chỉ nhà cậu cho mình đi, mình lập tức đi máy bay tới ngay”. Hiếm khi anh lại biết nói đùa.

“Được, cậu nhớ đấy nhé.” Cô đọc địa chỉ nhà xong còn bổ sung, “Trước ngõ có một gốc cây lớn, đừng nhầm đó!”

“Được, cậu đừng cúp điện thoại, mình nhìn xem có máy bay bay qua không.”

Sau một lúc, anh nói: “Đầu ngõ có gốc cây lớn phải không? Rất cao đúng không, cây ngõ đồng cao bằng lầu ba tầng ấy?”

“Đúng thế!” Đoán chuẩn thật, cô nghĩ.

“Phiền cậu ra đây đón mình đi, ngõ này hẹp quá, máy bay không vào được.”

“Ồ thế á?” Anh đúng là biết nói đùa thật.

“Đúng vậy! Có hai đứa bé đang chơi pháo hoa ngoài này này.” Anh còn chưa nói xong, Hạ Sùng Ngu đã nghe thấy tiếng “vút” trên bầu trời rồi “bùm bùm” hai tiếng nữa, giữa trời đêm nở ra hai bông pháo hoa đẹp đẽ.

Lòng như giật mình nảy lên, cô đặt xuống điện thoại chạy ra ngoài.

“Con bé này làm sao thế, đang ăn cơm mà.” Ba nghi ngờ nói rồi cầm điện thoại lên: “Alo...”

Cô đi dép và mặc một chiếc áo lông từ trong nhà chạy ra, thẳng một mạch tới đầu ngõ, dưới cây đại thụ, quả nhiên có hai đứa bé đang cầm pháo hoa. Ánh sáng rực rỡ bốn phía, Vệ Gia Nam gấp di động lại, cười nói với cô: “Xe taxi nói vào không quay đầu ra được, cho nên...”

Anh nhún nhún vai.

Tất cả những thứ này đều là mơ sao, cô giật mình đến mức không tin nổi.

“Còn nữa,... “. Anh ngẩng đầu nhìn cây, “Mình thấy ở đây rất quen, hình như đã tới rồi.”

Đương nhiên là cậu đã tới, cô định nói cho anh biết, khi chúng ta còn rất nhỏ, anh đã từng đi xe đạp chở cô về nhà sau giờ học bổ túc. Khi đó hai người đều còn nhỏ, vóc dáng của cô chỉ lớn ngang eo mình bây giờ, anh cũng chỉ cao ngang lưng, chiếc xe đạp đó cũng con con, chở hai người nho nhỏ.

Lúc Vệ Gia Nam đi vào cửa nhà cô thì cũng làm bà Vệ sợ hết hồn: “Thằng nhóc này...”

Bữa cơm tất niên vui vẻ trôi qua, ba mẹ và bà nội ở trong phòng khách xem chương trình liên hoan tết âm lịch. Anh thì đi thăm quan phòng học của cô.

“Phòng này sắp bị dỡ rồi, chắc nhà mình sẽ chuyển tới nơi cách xa nội thành”. Cô ngồi trên bệ cửa sổ nói.

“Trên cái bàn này cậu đã viết ra quyển truyện mười vạn chữ đó hả?” Anh hỏi, gõ gõ mặt bàn: “Không biết có phải do cái bàn này có gì đặc biệt không nhỉ, mình cũng muốn ngồi thử”.

“Cậu còn nhớ nó à.”

“Sao không nhớ được, mình muốn xem lại lần nữa”.

“Ngây thơ vậy mà...”

“Cho mình xem đi, được không?”

Cô đành phải đứng lên, đi vào phòng ngủ, lấy tập giấy đặt bên gối đầu.

Vệ Gia Nam nhìn thấy hũ đựng tiền ngày ấy trên giá sách, “Mình còn tưởng cậu vất rồi, hóa ra để ở đây”. Anh cầm lên lắc lắc một cái: “Nhẹ hơn

mình nghĩ, để được bao nhiêu rồi?”

Anh liếc nhìn vào miệng ống nhưng lại không thấy gì, “Sao lúc đó không làm một đường lấy ra chứ...”. Anh vừa nói vừa đưa tay vào, hũ đựng tiền trượt ra rơi phịch xuống đất, vỡ toang, “Thôi xong”. Anh nói xong lại phát hiện trong đó không giống như tưởng tượng của mình, không phải một đồng những đồng xu lớn nhỏ rơi ra, mà lại là rất nhiều mẫu giấy xếp chỉnh tề màu trắng.

Là ghi chép sao? Cầm lên một mẫu giấy mở ra, ghi chép sao lại đặt trong hũ đựng tiền được.

Lúc Hạ Sùng Ngu đi vào phòng sách thì thấy người kia đang nhặt từng mẫu giấy rơi vung vãi trên nền đất, mở ra xem, hũ đựng tiền thì đã vỡ.

Thượng đế cho mỗi người trên thế gian này hai cơ hội. Một cơ hội sinh ra, một cơ hội để yêu thương.

Hạ Sùng Ngu lặng lẽ lùi ra, cô biết rồi sẽ có một ngày nào đó hũ đựng tiền này rơi xuống, không phải trên tay anh thì cũng là trên tay người khác. Cô đi vào phòng ngủ, nhìn lại “Bảo thạch mặt trăng” của mình lần nữa —

“Đây là một viên đá tình yêu, chỉ có nó mới có thể chống lại người ngoài hành tinh, bởi vì họ không biết yêu thương... Người ngoài hành tinh run sợ trước sức mạnh của viên bảo thạch này, họ muốn hủy diệt nó, nhưng bảo thạch lại tỏa ra một nguồn năng lượng khiến người ta sợ hãi... Mỹ Lạp và Tô Y đi đến trước cửa một sơn động lớn, bên trong sâu không thấy đáy...”

Cô đọc một đoạn rồi cười, thứ mười năm trước vẫn có thể khiến cô cảm động. Nhìn đến đoạn cuối, cửa phòng ngủ được nhẹ nhàng đẩy ra, cô ngẩng đầu nhìn anh không nói gì đi tới bên giường, cầm trong tay bức thư tình được gấp thành hạc giấy, từ từ ngồi xuống cạnh cô.

Hai tay Vệ Gia Nam tạo thành hình chữ thập, bức thư tình kẹp giữa lòng bàn tay, rồi hai tay anh từ từ hạ xuống, đặt lên bàn tay cô để trên đầu gối, giữ nó lại thật chặt. Mười ngón đan xen, bức thư tình được kẹp trong lòng bàn tay, nóng như lửa đốt.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay trắng nõn.

Ngoài cửa sổ, một bông pháo hoa rực rỡ nở tung...

— hoàn —

NGÀY YÊU ANH

Cổ Đồng
www.dtv-ebook.com

Ngày Yêu Anh | Ebook

Epub